

ALEXA DRĂGAN

ALEASA

DE ALEXA
DRĂGAN

Prolog

Mă trezisem mai plină de energie ca niciodată, gândindu-mă că o să fie o zi bună, că o sa fiu cu toată familia, în mijlocul naturii, relaxându-ne. Doamne, cât mă înșelasem... viața avea să ni se schimbe complet.

În curând, aveam să aflu că tot ce știam până în prezent, era o minciună, nu eram o fată normală, ci un lucru... un monstru cu puteri nemaîntâlnite, ce avea să cunoască alți monștri, ca ea...

O zi, ce a început ca una normală, avea să mă schimbe pentru totdeauna. Să-mi schimbe viața, dar și pe cea a celor dragi mie, iar eu fiind neputincioasă. Ce ați fi făcut în locul meu, dacă v-ar fi fost dat să treceți prin toată această schimbare? Ați fi fugit, sau ați fi rămas să luptați? Dacă v-ar fi fost dat să vă pierdeți aproape toată familia? Ați fi luptat pentru dreptate sau ați fi renunțat?

Din păcate, viața nu este făcută decât din alb și negru, din bine și rău... ea câteodată este gri, iar un om poate fi și bun, dar și un monstru... eu pot spune că sunt ambele... Sunt și o persoană bună, înconjurată de persoane bune, dar și un monstru, înconjurată de monștri... viața mi s-a schimbat și în rău, dar și în bine...

Capitolul 1- Vis Prevestitor

Îmi termin de făcut bagajele, mă duc să văd dacă Roxana, sora mea mai mare, este gata și, ca de obicei, răspunsul e nu. Îi zic ei și soțului ei, Andrei, să se grăbească, că ne așteaptă Ana, sora mea mai mică și Ionuț, cumnatul meu, să mergem să-i luăm.

Ne-am hotărât ca acest week-end să-l petrecem la munte, în familie. Planul este să-i luăm pe Ana și Ionuț și să mergem la Predeal, unde șeful lui are o cabană și ne lasă să o folosim. Va fi super, doar noi, în acea cabană enormă, în mijlocul naturii. Abia aștept, simt nevoia să uit de toate, să scap de viața de zi cu zi, cu stresul, munca, și pur și simplu să mă relaxez.

I-am luat pe cei doi și am pornit spre munte. Desigur că pe tot parcursul călătoriei, m-am tot ciondănit cu Roxana, ce să fac, nu mă pot abține, sensul vieții mele este acela de a face mișto de ea, în toate felurile posibile. Începuse să cânte, și cum nimeni în familia noastră nu are ureche muzicală, ne abținem să cântăm, desigur Roxana este excepția, și așa imi dă material de glume.

— Roxana, mai încet. Vrei să facem accident? Pe deasupra, mai îmi dai și dureri de cap. Doamne, ai milă de noi și fă-o să tacă.

Încep să bombăn la adresa sa, deși știu că nu am nicio șansă, în acest timp Ana și cumnații mei râzând cu lacrimi.

— Eu cred că vrei să mori. Îl pun pe Andrei să oprească masina, și pur și simplu te arunc în prăpastie, nimeni nu o să-ți găsească corpul, așa că nu mă pune la încercare.

— Scumpa mea soră, nu ai tupeu, așa că gurița mică.

Așa am continuat tot drumul până la cabană, ne-am înțepat una pe alta, sportul nostru preferat, dar așa a trecut timpul mai repede, și până să-mi dau seama deja am ajuns.

A început deja să se însereze, așa că în seara asta nu ne rămâne de făcut decât să despachetăm, să mâncăm ceva și să dormim. Măine dimineață cum ne trezim începem să explorăm.

Lăsăm bagajul la intrare și noi fetele începem să alergăm pe scări, să mergem să ne alegem camerele. Sunt fix trei camere, fiecare având baia ei. Desigur că eu m-am ales cu cea mai mică, sub pretextul că sunt singură (pe bune?). În fine, oricum e frumoasă. Cum intru pe ușă, în partea stângă este patul, pe partea dreaptă este întreg peretele acoperit de cărți (partea mea preferată din toată camera), iar în față se află baia. Este micuță, dar are o cabină de duș foarte încăpătoare. Camerele surorilor mele sunt chiar lângă a mea.

Ne apucăm să despachetăm. Îmi aranjez hainele în dulapul de lângă pat, îmi fac un duș și pe urmă cobor la bucătărie. Chiar cum ies din cameră, la baza scărilor, este un geam enorm, care dă spre pădure iar în fața lui este o canapea mică, locul perfect să stai și să citești. Mă și imaginez stând aici, citind, în fața unui asemenea peisaj. Mă uit pe geam și clar îmi place ceea ce văd, dar de asemenea am și o senzație stranie, ca și cum acea pădure are ochi, ca și cum cineva m-ar urmări. Da, știu, sunt paranoică. În loc să mă bucur că timp de două zile mă voi relaxa, eu stau și mă gândesc la asemenea lucruri.

Cobor la bucătărie, să-mi ajut surorile să facem ceva rapid de mâncare, în timp ce băieții stau și se uită la televizor.

Am făcut niște piept de pui la grătar cu salată și cartofi, am mâncat, am mai stat un pic cu toții la televizor și pe urmă am mers fiecare în camera lui. Mi se pare prea devreme ca să dorm, așa că îmi iau o carte și mă duc pe hol, în fața geamului, să citesc. Simt cum ploapele devin tot mai grele și privirea mi se încetosează și cred că adorm.

Dintr-o dată, mă trezesc în fața pădurii. Nu știu de ce, dar simt că trebuie să merg mai departe, trebuie să ajung undeva. Ceva din interiorul meu îmi spune să nu merg mai departe, că sunt în pericol, dar nu mă pot abține, e ca și cum ceva m-ar trage.

Merg foarte mult fără să mă opresc, nici nu-mi dau seama ce distanță am parcurs, dar știu că nu voi mai reuși să-mi găsesc drumul înapoi, și totuși nu mă pot abține, continui să merg. Dintr-o dată, aud zgomote dinspre copaci. Mă uit în jurul meu și nu văd nimic, totuși am un presentiment foarte rău, simt că inima o să-mi iasă din piept. Mă întorc să plec și aud din nou zgomot, de data asta din spatele meu. Mă întorc încet, rugându-mă să nu fie vreun psihopat. În schimb, mă uit în ochii extrem de albaștri ai unui lup. Un lup alb enorm! Vreau să fug, să urlu după ajutor, dar nu pot, e ca și cum am înghețat, tot ce pot să fac e să mă uit în ochii lui. Dintr-o dată începe să mârâie și își arată colții. Asta a fost ca un semnal de alarmă, m-am dezmeticit și am luat-o la fugă, strigând după ajutor. Alerg cât pot de repede și urlu după ajutor, deși știu că nu va ajuta cu nimic, știu că asta este sfârșitul, că nu mai am cum să scap.

Mă trezesc pe canapeaua de pe hol, cu inima în gât de frică, și realizez că a fost doar un coșmar, dar Doamne, cât de real a

părut! Sper că nu am urlat, să-i trezesc pe ceilalți, că la cât de speriată sunt, nu aș putea nici măcar să vorbesc, ca să le descriu acest coșmar. Mă duc în pat, în speranța că o să reușesc să adorm la loc, dar tocmai când închid ochii, aud un urlet de lup. Vă dați seama că nu m-a mai luat somnul,nu? Am stat toată noaptea trează, uitându-mă la tavan, gândindu-mă : dacă nu a fost doar un coșmar, dacă a fost un fel de vis prevestitor și ceva groaznic se va întâmpla?

Capitolul 2 – Începutul...

O aud pe Ana cum țipă la mine să mă trezesc odată, că trece ziua și nu apucăm să vedem nimic iar eu tot ce pot să fac e să mormăi. Mă simt ca și cum cineva mi-ar fi dat în cap cu ciocanul.

— Dacă vrei să reușesc să deschid ochii și să merg cu voi, ai face bine să-mi aduci o cafea, rapido.

— Nu ai deloc pretenții, domnișoară. Nu-mi spune, dorești să fii servită și la pat??

— Logic, surioară. Cum ai pretenția să mă trezesc, să mă duc să-mi fac duș, să mă pregătesc și să mai și cobor scările fără să cad în cap, înainte de a-mi bea cafeaua? Of, nu le ai deloc cu logica.

— Norocul tău că e prea devreme ca să încep să te înjur, Alexa. Mișcă-ți fundul din pat. Mă duc să-ți aduc cafeaua. Mi-a adus-o, am savurat-o pe îndelete. Când m-am simțit suficient de întremată, mi-am făcut un duș rapid și m-am îmbrăcat. Mi-am ales blugii mei preferați negri, cu o bluziță albă un pic mai lungă, mi-am luat în picioare ghetuțe negre și desigur că nu pot pleca fără geaca mea neagră din piele.

Cobor în living, să văd dacă surorile mele sunt gata.

Aștept să-și termine și ei cafeaua și plecăm. Am stabilit să mergem întâi să ne plimbăm prin pădure, deși nu sunt deloc încântată după coșmarul de aseară.

Trebuie totuși să recunosc că e un loc foarte frumos și e plăcută plimbarea, deși tot am acel presentiment urât, dar

trebuie să-mi revin. Nu are ce să se întâmple, este zi și tot ce s-a întâmplat aseară a fost doar un coșmar și punct.

Roxana și cu Andrei sunt în față, ținându-se în brațe ca de obicei, zici că sunt încă în luna de miere. Ana cu Ionuț sunt în mijloc, iar eu sunt ultima (deși nu aș fi vrut căci na, în filmele de groază întotdeauna o pățește cel din spate).

Aud un zgomot! Am o senzație de deja-vu teribilă, dar încerc să mă calmez, doar e zi.

Continuăm să mergem, dar tot aud zgomote dinspre copaci, din toate părțile, ca și cum am fi înconjurați.

— Voi nu auziți zgomotele astea? Ce o fi?

— Hai măi Alexa, nu mai fi așa fricoasă, zice cumnatul meu Andrei. Nu o să se întâmple nimic, zici că ar fi plină pădurea de monștri. Te-ai uitat cumva la filme de groază aseară??

— Nu, dar pe bune, e creepy. Mai bine ne-am întoarce, am un presentiment groaznic.

— Of, tu și presentimentele tale! Calmează-te, nu are ce să se întâmple, zice Roxana.

— Deși trebuie să recunoști, câteodată zici că e vrăjitoare. Când îți spune ceva și după câteva zile, se întâmplă exact cum a spus ea... Poate ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Of, terminați, parcă ați fi niște copii, zice Ionuț. Mergem mai departe și punct. Nu o să se întâmple nimic.

Mergem în continuare, și dintr-o dată aud o voce, vorbind cu mine.

— Îmi pare rău, Alexa. Sper că mă vei ierta într-o zi.

— Ați auzit? Cineva vorbește cu mine.

— Of, iar începi? Ce voce? Noi nu auzim nimic, e în capul tău, din cauza fricii. Calmează-te odată, zice Roxana.

— Ei nu mă pot auzi. Numai tu, Alexa, Aleasa noastră. Îmi pare rău că trebuie să fie așa.

Mă îndepărtez un pic de familia mea, ca să nu creadă că sunt nebună când mă vor auzi vorbind.

— Pentru ce îți pare rău? Cine ești? Ce ai de gând să faci? Ești în mintea mea? Pentru ce sunt Aleasa?

— Vei afla tot la timpul potrivit. Sunt aici să mă asigur că îți vei îndeplini destinul, dar ca să fie așa, trebuie să te fac să suferi, și pentru asta îmi pare tare rău. Sper că într-o zi mă vei ierta. Și da, numai tu mă poți auzi.

Dintr-o dată, peste tot în jurul nostru, se aud urlete de lupi. Fug spre familia mea, și îi văd și pe ei speriați, la fel ca mine. Dinspre copaci, din toate părțile, încep să iasă lupi. Mulți lupi, enormi! Mă uit în toate părțile și văd că suntem înconjurați. Nu ne atacă, ci ne dă târcoale, ca și cum așteaptă ordinul de a ne omorî.

— Alexa, lupi! Suntem înconjurați de lupi, zice Roxana.

— Spune-mi ceva ce nu știu. Da, sunt lupi, și enormi pe deasupra, văd și eu. Ce dracu' facem? Cum scăpăm de aici? O să murim!

În timp ce vorbim, lupii se uită la noi, ca și cum ne-ar asculta.

Doar nu ne înțeleg, nu?

Găsim pe jos niște crengi mai groase și le luăm, poate le putem folosi pe post de băte, deși nu cred că mai avem vreo șansă să scăpăm cu viață de aici.

Cumnații mei s-au pus în fața noastră pentru a ne proteja.

Dintr-o dată, în fața noastră apare un lup mare alb, cu niște ochi mari albaștri! Nu e posibil, e cel din visul meu. Nu, nu e posibil, cred că am vedenii.

— Nu ai vedenii, Alexa! Eu sunt, eu ți-am vorbit mai devreme. Am fost trimis să mă asigur că vei deveni ceea ce-ți este destinat să fii.

Dintr-o dată, toți lupii își arată colții, mârâie și se reped la noi. Cumnații mei sar spre ei cu imitațiile de bâte, încercând să-i țină la distanță, dar din spatele nostru, apar alți lupi. Începem să urlăm, încercând să fugim, dar nu avem unde. Mă pun în fața surorilor mele, încercând să le protejez, deși știu că suntem pierduți, dar cel puțin voi ști că am murit încercând să protejez tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.

Unul din ei sare spre mine, iar eu, cu toată puterea, îl lovesc cu bâta improvizată. Reușesc să-l lovesc, și îl trântesc în unul din copaci. Se ridică și vine spre mine mai turbat acum, dar este împins într-o parte de lupul alb.

— De ea nu trebuie să vă atingeți, idiotule.

Nefiind atent, încerc să-l lovesc, dar eșuez și se repede spre mine. Mă trânteste pe spate și stă cu laba pe pieptul meu, ținându-mă la pământ. Pe surorile mele le aud zbierând. Mă zbat să mă ridic, să merg să le ajut, dar în zadar, e prea puternic. Încep să urlu și să plâng de neputință, nu e posibil așa ceva, nu pot să-mi pierd surorile, sunt tot ce iubesc mai mult pe lumea asta.

— Degeaba te zbați, nu ai cum să le ajuți, soarta a decis așa, îmi spune lupul alb.

Încerc să mă mișc, să mă uit după surorile mele, și brusc realizez că s-a făcut liniște, prea liniște.

Reușesc să mă uit, și ce văd îmi face inima să sângereze de durere. Surorile mele, tot ce iubesc mai mult pe lumea asta, întinse pe jos, în bălți de sânge. Mai încolo, în spatele lor, bucăți din cumnații mei (sunt pur și simplu rupti în bucăți) împrăștiate peste tot. Îmi vine să vomit la imaginea de coșmar din fața mea. Mă uit din nou spre surorile mele, și realizez că le-am pierdut, nu le-am putut proteja.

Încep să urlu, să urlu toată durerea din inima care mai are un pic și îmi iese din piept. Durerea mă sfâșie. Mă zbat, încercând să ajung la ele. Tot ce-mi doresc e să mor, să mor lângă ele, căci nu pot trăi pe lumea asta fără familia mea. — Nu te mai zbate, urlă lupul la mine. E prea târziu, le-ai pierdut. Erau destinate să moară, ca tu să poți renaște. Mă întorc și mă uit în ochii lui.

— Te urăsc, cum nu am mai urât pe nimeni vreodată, și dacă nu o să mor și o să am șansa să te reîntâlnesc, o să te rup în bucăți, să simți durerea mea, îi zic cu lacrimi în ochi, încetosându-mi privirea. Ultimul lucru ce-l văd înainte ca întunericul să mă înghită este imaginea surorilor mele moarte.

Capitolul 3 - Carmen

Aud cum cineva îmi șoptește numele, cine o fi? Încerc să ies din abisul în care m-am scufundat, încerc să mă trezesc, dar nu pot. De ce nu reușesc? Aud acea voce mai clar acum. Reușesc să deschid ochii, dar sunt orbită de lumina prea puternică. Clipesc, pentru a mă obișnui și a mi se lua ceața de pe ochi. Funcționează, și primul lucru care îl văd este tavanul. Unde sunt? Încerc să mă mișc, dar ceva mă ține. Văd că sunt legată la niște aparate și în mâna stângă am o perfuzie. Sunt în spital? Dar de ce, ce mi s-a întâmplat?

— Scumpo, ești bine acum. Zi-mi, te doare ceva? Poți vorbi? mă întreabă una din asistente.

— Unde sunt? Ce am pățit?

— Nu ții minte ce s-a întâmplat? Ai fost atacată, împreună cu familia ta.

Imediat cum termină de vorbit, în fața ochilor îmi apar flash-uri de la atac. Doamne, este adevărat??? Tot ce s-a întâmplat? Nu e posibil, nu poate fi adevărat.

— Unde sunt surorile mele? Spuneți-mi că sunt în viață, vă implor! Duceți-mă la ele, vreau să le văd!

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Sora ta, Ana Maria este la Terapie Intensivă, la fel ca tine, iar Roxana...

O văd cum se uită la mine și deja îmi plânge sufletul, căci știu ce urmează să-mi zică.

— Îmi pare tare rău, dar sora ta Roxana nu a supraviețuit. Încep să plâng și să urlu, simțindu-mă ca și cum cineva mi-ar fi smuls inima din piept.

Îmi urlu durerea până simt că nu mai am aer. Mă chinui să respir și văd cum lumina încetul cu încetul dispare și rămâne decât întunericul.

— Alexa, mă auzi? Deschide ochii, scumpo.

Vocea asta, o recunosc de undeva. Cine o fi? Deschid ochii și la picioarele mele văd o femeie. E frumoasă, cu părul șaten, creț, lung până la umeri, și ochii de culoare ciocolatie, ca ai mei. Nu știu de ce, dar mi se pare cunoscută, dar nu-mi amintesc de unde. O întreb:

— Cine ești?

— Nu mă recunoști? Chiar nu-ți dai seama cine sunt?

— Nu...

Deși, dacă stau bine să mă gândesc, îmi pare cunoscută, tare cunoscută... Dintr-o dată îmi dau seama de unde o cunosc, dar nu e posibil, nu are cum.

— Da, eu sunt, Carmen, îmi zice zâmbind, ca și cum mi-ar fi auzit gândurile.

— Nu e posibil. Carmen e moartă.

— Păi sunt moartă, îmi spune râzând.

— Atunci înseamnă că am înnebunit în urma a tot ce s-a întâmplat, altă explicație nu există.

Se uită fix la mine și zice:

— Eu sunt îndrumătoarea ta, Alexa. Sunt Aleasa dinaintea ta și te voi ghida în această nouă viață a ta.

— Aleasa? Așa m-a numit lupul, cel care mi-a omorât familia. Roxana e moartă. La fel și Andrei și Ionuț, nu-i așa? o întreb cu lacrimi în ochi. Privirea ei mi-a dat răspunsul, nici nu mai trebuie să-mi zică. Nu mă pot opri din plâns, durerea este atât de mare, încât trebuie să o las să iasă la suprafață, altfel mă va distruge.

— Și Ana unde este?

— Este la Terapie Intensivă, în stare gravă.

— Vreau s-o văd, zic și-mi smulg perfuzia. Mă dau jos din pat și fac câțiva pași, deși cu greu căci mă doare tot corpul și sunt amețită.

— Dacă nu ești imaginația mea, atunci îmi vei dovedi, ducându-mă la sora mea.

Încuviințează dând din cap și îmi face semn s-o urmez.

Într-un final, cu greu, ajung în salonul de la Terapie Intensivă, deși nu știu cum de am avut norocul să nu fiu oprită de careva. Intru în salon și atunci o văd. Sora mea, sufletul meu, stând întinsă pe acest pat de spital, mai mult moartă decât vie. Mă apropii de ea și încep să plâng. O mângâi pe păr și îi vorbesc.

— Ana, te rog deschide ochii și uită-te la mine. Nu mă lăsa, te rog nu muri. Nu înțelegi că nu pot trăi fără tine? Tu ești puterea mea, ești motivul pentru care nu am renunțat niciodată în viață, pentru că te aveam lângă mine. Am pierdut deja o soră, nu aș suporta să mori și tu, îi zic în timp ce mă sufoc de plâns.

Una din lacrimile mele îi cade pe frunte și dintr-o dată începe să strălucească, inundând-o cu lumină. Mă uit perplexă la

Carmen, întrebând-o din priviri ce se întâmplă, la care ea îmi răspunde:

— Asta este doar o mică parte din tot ce poți face. Uită-te la Ana, tocmai ai vindecat-o.

Întorc privirea spre sora mea și încep din nou să plâng, de data asta de fericire pentru că o văd deschizând ochii. Este un adevărat miracol, nu-mi vine să cred.

Brusc, mă ia o durere îngrozitoare de cap și văd câteva picături de sânge aterizând pe patul Anei și îmi dau seama că îmi curg din nas. Mă ia amețeala și știu că o să cad, dar simt niște brațe care mă înconjoară, și înainte de a pica din nou în întuneric, mă uit în ochii incredibil de verzi ai unui bărbat.

Capitolul 4- Întâlnindu-l pe el...

Mă trezesc în patul din salonul meu și îmi dau seama că am leșinat (din nou....ce penibil).

O văd pe Carmen stând în fața mea și îmi aduc aminte ce s-a întâmplat înainte de a-mi pierde cunoștința. Oare s-a întâmplat cu adevărat?

— Carmen, unde este Ana? Am visat?

— Nu ai visat, a fost real. Este bine, au scos-o de la Terapie Intensivă și au instalat-o în unul din saloane, dar încă nu o poți vedea, ești încă slăbită.

— Dar ce mi s-a întâmplat? De ce mi s-a făcut rău?

— Ți s-au "activat" puterile și când ai vindecat-o pe Ana, corpul tău nefiind obișnuit, ți s-a făcut rău. Oricum, asta e nimic față de ce vei putea face, sub îndrumarea mea, desigur.

— Nu pot crede că e adevărat tot ce s-a întâmplat, și totuși simt că este. Întrebarea este: ce sunt eu, Carmen?

— Ești Aleasa, zice o voce venind din dreapta mea. Întorc capul și în fața ferestrei văd stând cu spatele la mine, în picioare, un bărbat, iar lângă el, pe un scaun, o fată brunetă, care se uită la mine zâmbind.

Se întoarce și bărbatul cu fața spre mine și îmi trebuie toată stăpânirea de sine să nu rămân cu gura căscată. În fața mea stă cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, având cei mai incredibili ochi verzi și atunci mi-am dat seama că

este bărbatul care m-a luat în brațe înainte de a leșina (la gândul ăsta, un fior ciudat îmi cuprinde întreg corpul).

"Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai holba la el. Nu ești o puștoaică hormonată ca să salivezi după primul bărbat pe care îl vezi", îmi zice vocea mea interioară. *"Sora ta cea mare e moartă, cea mică a fost la un pas să moară, și tu te gândești la el?"*

Încerc să îmi revin și îmi mut privirea spre fata cea brunetă și întreb:

— Voi cine sunteți? Și vă rog, explicați-mi ce naibii înseamnă "Aleasa".

— Numele meu este Costi Dimitriu, ea este sora mea Alexandra și suntem Gardienii tăi.

— Gardienii mei? Faceți mișto de mine? Și aveți de gând să-mi răspundeți la întrebare? Deja sunt la capătul puterilor, vreau să știu ce se întâmplă, am dreptul ăsta, zbier la ei.

— Dacă te calmezi, o sa-ți spun, ți-l dau și el la mine.

— Costi, termină. Ce rezolvi dacă zbieri și tu? Alexa, dacă ai un pic de răbdare, o să-ți explic tot, zice sora lui, Alexandra.

— Ok.

— Te tragi dintr-o întreagă generație nobilă de Alese, ultima fiind Carmen. După ce ea a murit, neavând urmași, am crezut că întreaga linie de Alese s-a stins. Cum așa ceva nu trebuie să se întâmple, căci Aleasa reprezintă echilibrul dintre cele două lumi, cea naturală și supranaturală, Bătrânii au avut un plan de rezervă, acela fiind tu. Aceștia mereu au știut că nu îi era scris să aibă copii, deci aceasta nu putea să ducă mai departe linia genealogică, așa că acea genă ți-a fost dată ție când te-ai născut. Ai avut-o dintotdeauna, numai că trebuia activată.

— Activată? Cum?

Nici nu a mai fost nevoie să-mi răspundă, căci imediat au început să-mi apară în fața ochilor imagini cu acel lup nenorocit.

— Dumnezeu, lupul, cel care ne-a atacat, a vorbit cu mine, m-a numit Aleasa, deci știa.....a făcut-o ca să-mi activeze puterile? Răspunde-mi!!

— Da, îmi pare rău, zice Costi.

Instantaneu încep să plâng, numai gândul că sora mea mai mare și cumnații mei au fost omorâți, numai ca eu să "renasc" îmi întoarce stomacul pe dos. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Carmen zice:

— Nu e vina ta, Alexa. Așa a fost scris, din momentul în care m-am născut, a fost scris că într-o zi, îmi voi da viața pentru ca tu să renaști.

— Nu pot să cred că ești așa de rece, cum poți vorbi cu atâta nepăsare? A fost sora ta mai mică! Tu și ea ați murit din cauza mea, cum vrei să mă simt? Acel lup nenorocit a omorât-o din cauza mea. Iar faptul că vorbea cu mine, denotă faptul că nu e unul obișnuit, așa-i?

— Este un vârcolac, iar noi suntem vampiri, zice Alexandra. Am depus un jurământ că te vom proteja și ne vom da viața pentru tine, dacă este nevoie. Ești puternică, vei descoperi că ai niște puteri, cum niciodată nu ți-ai fi imaginat, dar de asemenea ai și niște slăbiciuni, care din păcate, mulți știu de ele.

— De exemplu?

— Poți folosi puterile împotriva ființelor supranaturale, te poți apăra și poți proteja și pe alții, dar este interzis să le folosești împotriva oamenilor, chiar dacă aceștia te atacă. De aceea ai nevoie de gardieni, de noi, pentru a te apăra. De asemenea, te vom antrena, te vom învăța să lupți, iar Carmen

este aici să-ți "predea ștafeta", să te învețe tot ce trebuie să știi despre a fi Aleasa.

— Nu am nevoie de niciun gardian, nu vreau să fiu această aleasă, ce nu înțelegeți? Vreau să fie totul ca înainte, s-o am înapoi pe sora mea, să fiu un om normal, spun izbucnind în plâns.

— Nu ai cum să te întorci în timp și nici cum să scapi de destinul tău. Așa îți este scris, să menții echilibrul, să duci mai departe gena aleșelor, căci dacă ar dispărea, lumea ar fi un haos total, fără reguli, iar umanitatea pur și simplu ar fi subjugată de ființele supranaturale. Nu poți schimba ceea ce ești și nici nu ar trebui, ți s-a dat un mare dar, zice Costi. Îl ascult și tot ce-mi doresc e să-i sparg fața. Cum adică dar? Sora mea e moartă din cauza mea, din cauza acestui blestem.

Capitolul 5- Normalitate?

A trecut o săptămână de când suntem în spital și tot ce-mi doresc e să ies cât mai repede de aici.

Îmi vizitez mereu sora, e mult mai bine, fizic cel puțin, căci sufletește e la fel de distrusă ca mine, deși nu știe tot adevărul. Nu am avut curajul să îi spun tot ce s-a întâmplat, mi-e teamă că mă va urî dacă va ști de ce a murit Roxana. Gardienii mei continuă să mă supravegheze, asta este unul din motivele pentru care sper să ies cât mai repede de aici, să scap de ei. Nu-mi doresc să-i am aproape, mai ales că am ales să nu fac parte din lumea lor, nu-mi doresc acest blestem. Degeaba zic ei că nu pot fugi de destinul meu, o să fac tot posibilul. Nu o să-mi mai pun sora în pericol, ea este tot ce mi-a mai rămas.

Carmen își face apariția în fiecare zi în salonul meu. Într-un fel mă bucur, căci e sora mea. Mereu mi-am dorit să nu fi fost atât de tânără când a murit, să fi apucat să o cunosc și mi s-a îndeplinit dorința. Pe de altă parte nu-mi convine căci, din păcate, inevitabil ajungem la subiectul Aleasa și de fiecare dată ne certăm, căci nu vrea să-mi respecte decizia. Nu înțelege că nu-mi doresc acest destin, nu am cerut să fiu așa și mi-e teamă ca nu cumva să-mi pierd și ultimul membru al familiei care mi-a mai rămas. Cel puțin știu că atunci când

voi ieși din spital, voi reuși să-i evit și poate așa or să înțeleagă și or să iasă din viața mea.

Au trecut trei luni de la înmormântare și viața noastră a revenit la normal, cât de cât. Ana s-a mutat la mine, a zis că nu ar suporta să locuiască singură, fără soțul ei, și o înțeleg. Mereu mă gândesc că la ea a fost dublă pierderea, pe lângă sora ei, l-a pierdut și pe Ionuț, bărbatul pe care l-a iubit. Nici eu nu aș fi putut locui singură, acum că nu o mai am pe Roxana, așa că atunci când Ana mi-a propus să ne mutăm împreună, am fost extrem de fericită.

Durerea totuși nu a dispărut, este în stare latentă, dar încă este prezentă. Cum să pot trece peste această tragedie, dacă tot din această casă îmi aduce aminte de ea? Noapte de noapte adorm plângând și am coșmaruri din care mă trezesc urlând. Georgiana, prietena mea cea mai bună, ne tot zice că nu mai putem continua așa, că ar trebui să consultăm un psiholog. Și ce ar trebui să-i zic acelui psiholog? Adevărul? M-ar interna imediat la un spital de nebuni și ar arunca cheia. Nu pot să risc. Nici fetelor mele nu le pot spune nimic, ar însemna să le pun în pericol. Va trebui să mă descurc singură, poate cu trecerea timpului coșmarurile vor înceta și voi redeveni fata normală care eram.

Gardienii mei au dispărut, se pare că dorința mi s-a îndeplinit, deși câteodată am impresia că sunt urmărită. Știu, sunt paranoică, dar câteodată pot să jur că îi simt, că încă mă veghează. Sper să nu-i mai văd niciodată, vreau doar să mă

întorc la viața mea de dinainte, la locul meu de muncă și prietenele mele.

Capitolul 6 - Reîntâlnirea

Sunt trezită de un zgomot infernal și îmi dau seama că este ceasul. L-am pus să sune, căci azi mă întorc la muncă.

Cu mare regret și lipsă de chef, mă ridic din pat și mă duc la baie. Îmi fac un duș rapid, mă machiez și scot din dulap perechea mea preferată de blugi, albastru-închis, o bluză neagră, lenjerie și mă îmbrac.

Mă duc la bucătărie să îmi fac cafea, că mai am timp să o beau și să fumez o țigară. Nu știu de ce, dar am emoții pentru ziua de azi. În mod curios, nici în prima mea zi de muncă în acel loc, nu am avut asemenea emoții. Îmi termin cafeaua, îmi iau geaca de piele, geanta și plec. În jumătate de oră sunt deja în fața clădirii unde lucrez. Sunt secretara domnului Raul Irimia, unul din cei mai cunoscuți oameni de afaceri din România. Firma lui este una de detectivi privați, concurează cu multe firme de securitate de pe piață, deși firma lui nu are și contracte de monitorizare și intervenție, ca celelalte. Intru în clădire și o salut pe fata de la recepție, iar ea când mă vede rămâne șocată. Mă așteptam la asemenea reacții, mai ales că m-am schimbat mult în ultimele luni. Am slăbit foarte mult, acum am părul mult mai bogat și lung și sunt trasă la față. De asemenea, mi-am schimbat și culoarea părului, m-am vopsit o

nuanță de ciocolatiu, am zis că merge cu nuanța ochilor mei, deși la soare aceștia din ciocolatii devin o nuanță spre verde. Iau liftul și urc la etajul unde am biroul, alături de șeful meu. Norocul meu că părinții noștri au fost buni prieteni, căci în altă situație, aș fi rămas fără loc de muncă, după ce am lipsit atâtea luni, plus că mereu am avut impresia că mă place. Mereu am avut grijă să îl țin la distanță, nu vreau să fiu acel clișeu gen “secretara și-o trage cu șeful ei”, plus că nu e genul meu, e prea Don Juan. Cum vede o fustă, salivează mai rău ca un câine.

Ajung la birou, îmi las geanta și mă duc să văd dacă șeful meu a ajuns. Biroul lui este încuiat, așa că profit și mă duc la bucătărie să fac cafea, să fie gata când ajunge. Mă întorc la birou, și în timp ce verificam mailurile, să mă pun la curent cu tot ce s-a întâmplat cât timp am lipsit, aud liftul. Ridic privirea și-l văd cum se apropie. Îmi observă prezența și se opreste în loc, rămânând șocat, exact ca recepționera. Mă ridic de la birou și mă îndrept spre el. Văd cum iese din transă și își plimbă privirea pe corpul meu, de la față până la picioare și ce văd în ochii lui nu-mi place deloc. Ochii aceia căprui, devin negri, încărcăți cu dorință, și poate altă femeie în locul meu ar fi flatată, dar mie mi-e greață. Nu-mi place deloc ce văd în privirea lui, e clar că va trebui să mă străduiesc și mai mult să-l țin la distanță.

— Alexa, tu ești? Nu-mi vine să cred, ce schimbată ești. Nu că înainte nu arătai bine, dar acum ești pur și simplu superbă. A meritat așteptarea....

Imediat îl întrerup, căci nu îmi place în ce sens se duce discuția.

— Bună dimineața, Raul. Ți-am făcut cafeaua, mă duc să ți-o aduc.

— Stai. Ești bine? Iartă-mă, asta ar fi trebuit să te întreb întâia oară. Sincer, ești bine? Ești sigură că ești pregătită să te întorci la muncă? Dacă nu, poți să mai rămâi acasă, postul tău te va aștepta cât timp vei dori, doar știi că ești specială pentru mine și niciodată nu te-aș înlocui.

— Știu că nu m-ai concedia. Pe lângă faptul că părinții noștri au fost foarte apropiați, sunt și o angajată foarte bună și ar fi păcat să mă pierzi, nu? Scuză-mi modestia, adaug cu un zâmbet pe buze.

Văd că ar vrea să mai insiste cu discuția de mai devreme, dar se răzgândește și adaugă:

— Ok, discutăm mai târziu, că avem o zi încărcată. Adu-mi, te rog, o cafea în birou.

Fac exact cum a cerut și după ce i-o las pe birou, mă întorc să plec. Îl simt cu ochii pe mine și iar mi se face greață. Sper să nu devină prea insistent, căci va trebui să-l pun la punct.

Majoritatea femeilor mi-ar spune că sunt nebună, căci este un bărbat frumos, un afacerist plin de succes, înalt, bine făcut, brunet și are acel mers de felină ce ar înnebuni orice femeie, dar pe mine nu. Sincer, nu am întâlnit încă bărbatul care să mă facă să mă topesc de la prima vedere. Excepție făcând unul, dar nu m-am topit, ci am leșinat. Mai bine nu mă mai gândesc, deși trebuie să recunosc că îmi este dor de acei ochi verzi minunați, așa cum nu am mai văzut vreun bărbat să aibă.

A avut dreptate Raul, am avut amândoi o zi foarte încărcată, dar în felul ăsta mi-a trecut ziua mai repede.

Chiar când voiam să plec, mă oprește din drum.

— Alexa, stai, te duc eu acasă. Nu e bine să pleci singură la ora asta.

— Nu este nevoie, Raul, mă descurc și singură.

E clar, voi avea de furcă cu el, va trebui să am grijă să îl țin la distanță.

— Nu mai fi încăpățânată, te duc și punct.

— Raul, oi fi tu șeful meu, dar în timpul meu liber nu ai dreptul să-mi spui ce să fac. Nu ești stăpânul meu.

Știu că nu ar fi trebuit să îi zic toate aceste lucruri, dar nu m-am putut abține, aroganța lui mă calcă pe nervi, plus că nu îmi place ca cineva să îmi dicteze ce să fac.

Nu am mai stat să mă contrazic, așa că am încetat orice discuție.

Am ieșit împreună din clădire, el s-a dus în dreapta, spre mașina lui, iar eu am luat-o în sensul opus, spre stația de autobuz.

Poate ar fi trebuit totuși să fi acceptat propunerea lui Raul.

Este deja întuneric, și am un presentiment foarte urât. Ultima oară când am avut această senzație, sora mea a murit. Măresc pasul și mă rog să ajung teafără la stația de autobuz.

Dintr-o dată, am impresia că aud pași în spatele meu. Mă opresc și ascult cu atenție, dar nu aud nimic. Pornesc iar, dar din nou aud pași. De data asta, sunt sigură că nu mi-am imaginat. O iau la fugă, sperând că o să scap și că ajungând în stație voi fi în siguranță, dar ceva ciudat se întâmplă. Simt un aer rece trecând pe lângă mine și ceva rapid fugind pe lângă mine. Brusc, un bărbat apare în fața mea, rânjind la mine, ca vânătorul când își încolțește prada. Îmi dau seama că cel din fața mea nu este om, ci vampir și deși am puteri, nu știu să le folosesc. Tot ce-mi rămâne de făcut este să mă rog lui

Dumnezeu să mă salveze.

În stânga mea, mai apare unul, tot în același stil ca celălalt.

Nu mă pot pune cu unul, dar păi cu doi. Doamne, ce mă fac, cum mai scap și din situația asta?

Sar într-o parte speriată, căci apare Carmen lângă mine zicându-mi:

— Apără-te. Ce stai așa, uitându-te la ei? Folosește-ți puterile.

— Multumesc pentru sfat, Einstein. Crezi că nu aş fi făcut-o până acum, dacă aş fi ştiut cum?

Văd cum cei doi vampiri se uită unul la celălalt rânjind, probabil crezând că sunt nebună, căci ei nu o văd pe sora mea.

— Gândește-te. Ți-am zis, ești foarte puternică, doar dorește-ți să-i vezi pulbere, să ardă în flăcări, ceva în genul. Închide ochii și concentrează-te.

Fac exact cum mi-a zis, dar nu pentru mult timp, căci aud zgomote. Deschid ochii și am impresia că vizionez una din secvențele acelea cu încetinitorul care se dă la televizor. Îl văd pe primul vampir cum se deplasează spre mine, arătându-și fața aceea oribilă ce presupun că o au toți când trec la atac. Mă concentrez pe chipul său și tocmai când era aproape să mă atingă, pur și simplu izbucnește în flăcări. Pun mâinile la urechi din cauza urltelor lui de agonie. Oare eu am făcut asta? Cum e posibil?

— Acum celălalt. Distruge-l și pe celălalt, Alexa.

Mă întorc cu privirea spre al doilea vampir și îl văd șocat. I se măresc ochii de surprindere și durere și pe urmă se prăbușește.

În fața mea stă nimeni altul decât Costi, având în mână inima celui răpus de el.

— Bine te-am regăsit, Alexa. Ți-a fost dor de mine, presupun.

— Da, recunosc, mi-a fost dor de tine... ca de râie!

Nu-mi vine să cred ce tupeu și aroganță are.

— Auch, pisicuțo, ascunde-ți ghearele. Asta mi-e mulțumirea că ți-am salvat viața?

— Nu te-a obligat nimeni. Am strigat cumva după ajutor, domnule „aroganță în persoană” ?

Dintr-o dată, aud cum cineva își drege glasul și îmi aduc aminte că nu suntem singuri.

— Haideți să lăsăm pe altă dată discuția asta, doar nu vrem să atragem atenția, nu? Cineva ar putea trece pe aici, văzându-l pe Costi cu o inimă în mână. Să mai pomenesc și de cadavre? Alexa, arde corpul, te rog, trebuie să scăpăm de dovezi.

— Pe bune? Ce te face să crezi că voi reuși și de data asta? Mai devreme a fost un noroc chior. Uiți că nu știu să-mi folosesc puterile?

— Doar închide-ți ochii și concentrează-te. Dorește-ți.

— Ok, fie cum zici tu.

Chiar înainte de a închide ochii, îi văd cum ies din raza mea vizuală, îndepărtându-se cațiva pași.

— Vai dragilor, mulțumesc pentru încrederea pe care o aveți în mine, le zic cu ironie.

— Nu e vorba că nu avem încredere în tine, pisicuțo, dar nu vreau să mor tocmai de mâna ta, și din greseală, pe deasupra.

— Da, da, sunteți niște lași, le zic înainte de a închide ochii. Mă concentrez și vizualizez locul unde este cadavrul și îmi doresc ca acesta să ia foc. Degeaba, nu funcționează. Încerc din nou, dar de data asta, îmi imaginez cum acesta ia foc și reusesc! Mă uit la cadavrul cuprins de flăcări, ce se transformă în cenușă. Nu-mi vine să cred că eu am făcut așa ceva.

— Alexa, nasul tău....încearcă să-mi zică Costi.

Duc mâna la nas și observ că îmi curge sânge, pe urmă mă ia o durere groaznică de cap. Privirea mi se încetosează și aud vocea lui Carmen parcă venind de departe, cum încearcă să-mi zică ceva, chiar înainte ca întunericul să mă înghită.

Capitolul 7 – Antrenament sau nu?

Deschid ochii, dar imediat îi închid din cauza luminii, care îmi accentuează durerea de cap.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Poate cineva să stingă lumina?

Aud cum draperia este trasă și deschid ochii încet. Primul lucru care îmi văd este tavanul. Întorc privirea în dreapta și observ că sunt într-o cameră, întinsă pe pat. Ce naiba s-a întâmplat? Unde sunt? Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Costi îmi răspunde:

— Ești la mine acasă, în camera mea.

Mă uit mai bine în jur și într-adevăr, pare a fi camera unui bărbat. Mobila este toată alb-negru. În afară de pat și de dulap, în stânga mea mai este un birou plin de hârtoage (clar cameră de bărbat). Patul în care sunt întinsă este mare, tronat chiar în mijlocul camerei, având întinsă pe el o lenjerie neagră din satin.

— Ce mi s-a întâmplat? Ce caut aici?

— Nu mai ții minte? Ai leșinat, imediat după ce ai dat foc cadavrului. Carmen zice că din cauză că nu ești obișnuită să-ți folosești puterile și când ai folosit aseară prea multă, a fost ca și cum ți s-ar fi descărcat bateriile, ca și cum ai fi făcut

scurt-circuit. Trebuie să ți le folosești mai des și mai puțin, până te vei obișnui. Știi ce înseamnă asta, nu?

— Nu știu, dar presimt că nu o să-mi placă, ținând cont de zâmbetul sadic de pe fața ta.

— Înseamnă că de azi ne apucăm de antrenamente, pisicuțo, îmi zice și începe să râdă.

— Asta s-o crezi tu. Nu am timp de așa ceva, eu muncesc pentru a-mi câștiga traiul, nu ca alții.

— Auch, ești cam morocănoasă când te trezești. Cineva are nevoie de o cafeluță. Păcat pentru tine că m-ai enervat și nu am chef să-ți fac.

— Of, du-te și împuscă-te. Cât e ceasul?

— Șapte.

— Trebuie să plec. Am întârziat la muncă.

— Stai liniștită, ne-am ocupat noi de tot. S-a dus Alexandra să "vorbească" cu șeful tău, îmi zice, gesticulând în aer niște ghilimele.

Off, presimt că nu o să-mi placă ce o să aud.

— Cum adică să "vorbească"? îl întreb, imitându-l. Ce ați făcut?

— Nimic, pisicuțo, iubitul tău șef este în siguranță. Am trimis-o pe Alex să-l constrângă și să-ți dea liber, sub pretextul că ești bolnavă și mai ai nevoie de timp să-ți revii. Așa vei putea sta liniștită, știind că nu te va concedia.

— Vai, mersi, ce te gândești la binele meu, m-am topit de atâta drăgălășenie, îi zic cu ironie.

— Cu plăcere, pisicuțo, orice pentru aleasa mea, îmi zice făcându-mi cu ochiul.

Pentru aleasa mea? Pe bune? A naibii limba română, cu înțelesurile ei duble. Oare în ce sens a zis-o?

"Off, gata Alexa, ai luat-o razna, nu te mai gândi la prostii, numai asta ți-ar mai trebui, să te încurci cu un vampir".

Grozav, acum am ajuns sa fiu certată și de vocea mea interioară. O iau razna.

— Dacă te simți mai bine, poți să te duci să-ți faci duș, ai tot ce-ți trebuie la baie. Pe scaunul ăsta ai niște haine de la sora mea, poți să probezi, să vezi ce ți se potrivește. Te așteptăm jos, mănânci și pe urmă ne apucăm de antrenament. Fac cum a zis, căci nu mai sunt în dispoziția de a mă certa. Îmi fac un duș rapid. Hmm...ce bine miroase gelul lui de duș. După ce termin, mă înfășor în prosopul ce mi-a fost lăsat și mă duc în cameră. Găsesc pe scaun niște haine, exact cum mi-a zis Costi. Mă îmbrac cu o pereche de colanți negri trei-sferturi și cu un maieu alb lung. Cred că mi le-a lăsat special pentru antrenament. Mai sunt și alte haine, presupun pentru a le purta după ce terminăm antrenamentul, dar nu are rost să mă uit acum la ele. Îmi prind părul într-o coadă împletită, îmi încălț perechea de teneși care mi-au lăsat-o și cobor. Se pare că mă aflu într-o vilă enormă, sper să nu mă rătăcesc. Am ajuns la baza scărilor, acum pe unde se presupune că ar trebui să o iau?

— Poți să -ți folosești puterile ca să-l gasesti pe Costi, zice Carmen.

Sar doi pași mai în față, speriată de vocea ei.

— Doamne Dumnezeule, altă dată avertizează-mă înainte de a apărea, chiar vrei să îmi provoci infarct? Parcă rasa umană avea nevoie de mine.

După ce termin de vorbit, începe să râdă și rămân blocată. Este atât de frumoasă când râde și nu este sobră, ca de obicei. De când mă știu, toți membrii familiei mele îmi spuneau că semăn cu ea, că sunt ea întreagă. Țin minte că mereu mă

uitam la poze, pe urmă mă uitam în oglindă și pur și simplu nu vedeam asemănarea care o vedeau ceilalți, dar acum trebuie să recunosc că aveau dreptate. Amândouă avem aceiași ochi, buzele le avem la fel numai părul diferă. Eu îl am mai lung și drept, iar ea îl are până la umăr și creț.

— Alexa, mă auzi?

— Da, scuze, ce ziceai?

— La ce te gândeai? Vorbeam cu tine și nu mă auzai.

— La trecut. Toată copilăria mea, cei din familie îmi ziceau că semănăm și acum am realizat că aveau dreptate.

— Da, dintre toate, tu semeni cel mai mult cu mine, și la fizic, dar și la caracter. Toată viața ta am avut grijă de tine, te-am supravegheat și te cunosc foarte bine.

— Serios? În orice moment ai fost lângă mine? Și când au murit părinții noștri?

— Da, prietesa mea, am fost în toate acele momente lângă tine, îmi pare rău că nu ai știut.

— Și mie. În fine, hai să schimbăm subiectul, nu vreau să ne întristăm. Pe unde trebuie s-o iau ca să ajung la Costi? Chiar nu am chef să îmi sucească gâtul pentru că întârzii. Auzindu-mi replica, o bufnește râsul.

— O să fie tare amuzant să stau în preajma voastră. Ar trebui să fac un pariu cu Alexandra, să vedem care pe care omoară primul.

— Hahaha, foarte amuzantă ești astăzi. Mai bine zi-mi cum să ajung la el și taci.

— Închide ochii și gândește-te la el.

— Pe bune? Nu poți pur și simplu să-mi zici unde este ?

— Nu, închide ochii și concentrează-te.

Într-un final o ascult. Închid ochii și mă gândesc la el. Dintr-o dată, e ca și cum îmi apare în fața ochilor. Ce ciudat. Mai

ciudat este faptul că el m-a simțit și s-a uitat la mine. Deschid ochii și rămân uimită. Nu mai sunt lângă scări, ci afară în curte, și sunt în fața lui Costi.

— Cum naiba am ajuns aici?

— Ți-ai folosit puterile. Ți-ai dorit să ajungi lângă Costi și te-ai teleportat aici, îmi explică Carmen.

— Vai, pisicuțo, deja ți s-a făcut dor de mine? Și atât de mult, încât ți-ai folosit puterea de teleportare, ca să ajungi mai repede la mine? Sunt onorat, prințesă.

— Off, chiar trebuie să ascult toată ziua glumele lui de prost gust? Nu poți să mă antrenezi tu, surioara mea? Imediat cum îmi termin discursul, îi arunc privirea mea de "puppy eyes" sperând să funcționeze.

— Îți cunosc toate trucurile, surioara mea. Ai uitat că te-am supravegheat? Nu funcționează pe mine.

— La naiba. Sigur? Nu vrei să te răzgândești?

— Nu. Hai că nu o să fie așa de rău.

— Hello, sunt aici, vă aud, zice Costi cu fața lui de consternat.

— Da, știu, din păcate nu te putem ignora, îi zic. Mai bine ai tace și mi-ai arăta ce am de făcut, ce zici?

— Hmm, ziceai că ție o să-ți fie greu să stai toată ziua cu mine. Eu ce să mai zic? Nu știu de ce am impresia că până terminăm antrenamentul, o s-o iau razna.

Capitolul 8 - Primul antrenament (I)

- Okey, ești gata? întrebă Carmen
- Da, ce trebuie să fac?
- Uită-te în stânga ta. Vezi masa aceea plină cu arme? Va trebui să le folosești împotriva lui Costi, dar fără să le atingi.
- Pardon? În primul rând, nu am de gând să îl rănesc, oricât de antipatic mi-ar fi. În al doilea rând, cum naibii să folosesc armele fără să le ating?
- Cu ajutorul minții, pisicuțo. Sunt flatat de faptul că nu vrei să mă rănești, dar va trebui, altfel cum vrei să te antrenez?
- O să încerc, dar dacă mai îmi zici încă o dată "pisicuțo", jur că o să îți arunc toporul ăla direct în cap!
- Auch. Ok, hai să vedem de ce ești în stare...PISICUȚO! Îmi dau ochii peste cap, gândindu-mă cât de imatur poate fi, dar și adaug :
- Idiotule!

Eu mă enervez iar el râde, ce naibii crede că este așa amuzant? Mergem într-un fel de arenă, în mijlocul grădinii. Este în formă de cerc, înconjurată de un gard din piatră cam de jumătate de metru. În stânga și în dreapta mea sunt mese pline cu arme. În spatele lui Costi este un panou mare, unde

se pare că voi trebui să arunc cu săgeți. Hmmm.....

— Okey, treci în fața mea. Primul lucru care îl vom face, va fi să testăm viteza ta de reacție. Când te-a atacat primul vampir, s-a deplasat spre tine cu viteza specifică nouă, în mod normal nu aveai cum să reacționezi la timp, dar datorită adrenalinei, ai reușit să-ți activezi una din puteri, aceea de a face timpul să curgă mai încet.

— Adică?

— Adică, deși avea o viteză supraomenească, ai reușit să-l vezi cu încetinitorul, corect?

— Da, de unde știi?

— Am stat destul în preajma surorii tale, ca să știu. Asta vom încerca pentru început. Această putere îți va fi de folos ca să-ți oprești atacatorii, să-i vezi venind și să ai timp să ripostezi. Voi veni spre tine cu superviteză, iar tu trebuie să îți folosești această putere, la fel ca ieri, ca să mă oprești să ajung la tine. Numai să nu mă prăjești ca pe celălalt, pisicuțo.

Termină de vorbit și îmi face cu ochiul.

Doamne, câteodată l-aș strânge de gât. Nu știu cum de l-a suportat Carmen.

— Okey, let the game begin, strigă acesta.

Dispare, dar nu reușesc să văd unde s-a dus. Dintr-o dată, sunt luată în brațe de la spate. Nici nu e nevoie să mă întorc, știu că este el, asta însemnând că am eșuat.

— Dacă aș fi fost unul din dușmani, acum ai fi fost moartă, pisicuțo. Mi-aș fi înfipt colții în gâtul ăsta frumos al tău și te-aș fi secăt de sânge.

Vorbele lui îmi dă fiori, dar mai mult mă afectează îmbrățișarea lui. Inima mai are un pic și îmi iese din piept și tremur toată. Cum reușește să mă facă să mă simt așa, doar cu o îmbrățișare? Sper să nu audă cum îmi bate inima. Nu e bine

ce simt, chiar deloc.

— Ce, pisicuțo, deja te-am speriat?

Se pare că are impresia că teama m-a făcut să reacționez așa și îmi convine.

— Cum naibii să nu mă sperii, dacă te streкори în spatele meu și explici cum m-ai omorî? Sunt totuși om.

— Ar cam trebui să renunți la ideea că ești doar un simplu om, intervine și Carmen.

Imediat, Costi îmi dă drumul din îmbrățișare, ca și cum ar fi făcut ceva rău și a fost prins de sora mea. Asta e ciudat. Oare a fost ceva între ei, de a reacționat așa? Numai asta mi-ar mai trebui, după ce că mă lupt cu ceea ce simt (chiar nu vreau să pronunț denumirea), ar fi culmea să mai aflu că este fostul iubit al surorii mele. Va trebui să aflu, dar nu acum.

— Nu ești un simplu om, Alexa. Ești Aleasa, o ființă cu puteri supranaturale. Trebuie să accepți ceea ce ești, dacă vrei să poți folosi toate aceste puteri pentru a te apăra, continuă aceasta.

— Mi-e greu, ok? Nu mi-e ușor deloc să știu că nu sunt normală. Ție nu ți-a fost greu? Plus că nu pot înceta să-mi reamintesc faptul că familia mea este moartă din cauză că sunt Aleasa.

— Crede-mă că da, dar odată ce m-am acceptat așa cum eram, mi-a fost mult mai ușor și puteam să îmi folosesc puterile mai bine. Încetează să te simți vinovată, nu tu i-ai omorât. Dacă o să continui să îți faci muștrări de conștiință, nu îi vei readuce la viață. Poți totuși să înveți să fii o Aleasă bună, așa îi vei putea onora. Hai, mai încearcă!

Oftez și realizând că are dreptate, zic:

— Ok.

Costi se poziționează din nou în fața mea. Închid ochii, trag

aer în piept și-i deschid la loc. Îl văd alergând spre mine, cu încetinitorul, exact cum am reușit și ieri. Acum ce trebuie să fac oare? A zis să nu-l prăjesc și deși sunt destul de tentată, nu pot s-o fac, este gardianul meu. Păi și atunci? Gândește Alexa, gândește.

Ca și cum aș fi fost ghidată, ridic mâna stângă spre el și o mișc cu putere spre stânga, ca și cum l-aș palmui și următorul lucru ce-l văd este Costi care zboară direct în gard. L-am aruncat cu atâta putere, încât a făcut gaură în piatră trecând prin ea. Ca să-i dovedesc că sunt în stare de asta, îndrept mâna spre una din mese, unde sunt amplasate armele și parcă aș chema săgețile să vină la mine. Au ajuns în dreptul meu și stau neclintite în aer, ca și cum mi-ar aștepta ordinul. Mă întorc cu privirea spre Costi, și auzindu-l mormăind, afișez unul din acele zâmbete diabolice ale mele, iar când mă vede, parcă devine mai palid decât este. Zâmbesc și arunc săgețile spre el, cu atâta putere, încât nu a avut timp să le oprească.

Toate i-au intrat în piept, în afară de una, care i s-a înfipt între ochi (știi, sunt sadică dar a zis doar să nu-i dau foc, nu?)

Parcă am muștrări de conștiință, doar puțin, când îl aud cum urlă de durere, așa că decid să mă duc să-l ajut. Îi dau mâna, se ridică și îmi spune:

— Pisicuțo, știu că nu sunt tocmai favoritul tău, dar încearcă să nu mă omori din prima zi.

— Zi mersi că nu mi-a trecut prin cap să te prăjesc, căci altfel acum erai barbeque. Deci, ce preferi, înțepatul cu săgeți sau barbeque? Îl întreb cu un zâmbet sadic imprimat pe chip.

— Pisicuțo, adu-mi aminte să nu te mai enervez vreodată, căci ai gheare, nu glumă. Și ca să-ți răspund la întrebare, prefer săgețile, categoric!

Am luat o pauză de zece minute ca acesta să-și revină și pe

urmă am continuat antrenamentul. Suntem iar față în față și zice:

— Alege o armă de pe masă, oricare vrei, și cu puterea minții, vreau s-o arunci spre mine. Nu-ți face griji, ai văzut că mă vindec.

— Ești sigur, pisicuț? îl întreb cu zâmbetul pe buze, în același timp el devenind serios, dându-și seama ce-l așteaptă.

— Înainte de a începe, vreau să-ți zic o vorbă foarte adevărată: "ai grijă ce-ți dorești", îi zic făcându-i cu ochiul. Acum începe distracția, deja îmi place!
Let the game begin!

Capitolul 9 - Primul antrenament (II)

Închid ochii, respir adânc și încerc să mă concentrez.

Vizualizez masa plină de arme, mă concentrez pe cea pe care o doresc, aceea fiind toporul (sunt sadică, știu) și îmi imaginez că îl arunc spre Costi. Deschid ochii și când văd că mai are un pic și i se înfinge între ochi, îmi doresc să se oprească. Nu vreau să-l rănesc, și atunci văd că toporul rămâne suspendat în aer, la câțiva centimetri de fața lui Costi. Acesta a făcut ochii atât de mari, de zici că mai au un pic și îi ies din orbită, iar Carmen are ditamai zâmbetul întipărit pe față, plin de mândrie.

— Hmm, pisicuțo, poți să-i ordoni toporului să dispară din fața mea? Nu de alta, dar nu vrem să distrugem o față așa de frumoasă ca a mea, nu?

Îmi dau ochii peste cap și-l întreb:

— Modestia asta a ta nu te doare? Plus, nu ții minte ce am spus că-ți fac dacă mai îmi zici "pisicuțo"? Încep să zâmbesc, în momentul în care îl văd că înghite în sec.

— Nu ai fi în stare, prințeso, nu? Adică, oi fi eu vampir și mă vindec, dar nici chiar așa. Chiar vrei să riști să distrugi frumusețea asta de chip?

— Of, Doamne! Cum o să rezist în preajma ta, fără să am tendința zilnică de a te omorî? îl întreb în timp ce fac toporul să zboare la câțiva metri de noi, înfingându-se într-un copac. Îl văd cum se uită la topor, pe urmă la mine, cu ochii bulbucați în cap și mă bufnește râsul. Carmen vine spre noi și

zice:

— Cred că e destul pentru ziua de azi, Alexa. Nu vrem să-ți obosim organismul din prima zi. Sunt tare mândră de tine, surioară. Ai un talent înnăscut, nici nu zici că a fost prima ta zi de antrenament.

— Mersi, Carmen. A fost obositor, într-adevăr, dar mi-a plăcut, mai ales că am descoperit ceva.

— Ce anume?

— Noul meu sport preferat este acela de a-i tăbăci fundul lui Costi, și îți garantez că o să fac tot posibilul să învăț și să ajung să-l bat cât ai zice pește, zic apucându-mă râsul.

— Hahaha, visează în continuare, pisicuțo. Nu sunt atât de ușor de învins.

— Mai vedem, motanule, îi fac cu ochiul și plec de lângă el.

— Unde te duci?

— Să-mi fac un duș, chiar am nevoie. Vorbim mai târziu, Carmen. O să trebuiască să mă înveți și teorie, nu cred că e de ajuns să știu doar să-mi folosesc puterile.

— Știu, ai dreptate. Du-te, fă-ți un duș și mai pe seară mergem în bibliotecă să-ți arăt niște manuscrise pe care trebuie neapărat să le citești și o să-ți povestesc câte ceva despre istoria Aleselor.

— Sună bine, dar nu în seara asta, că nu pot.

— De ce?

— Trebuie să mai ajung și pe acasă. Am lăsat-o pe Ana singură și vreau să verific dacă este bine.

— Ok, atunci rămâne pe mâine seară. Dar promite-mi că veți sta în casă, sau dacă o să vreți să ieșiți, îl suni pe Costi. Este periculos să ieși neînsoțită. Deja au început să apară zvonuri că avem o nouă aleasă și dușmanii vor începe să iasă la

suprafață.

— Da, sora mea, stai liniștită.

Tocmai am mințit de au înghețat apele. Sper să nu se prindă, trebuie să am foarte mare grijă. Vreau ca în seara asta să mă distrez, să beau, să uit de toate și ultimul lucru care îmi trebuie e să am gardienii după mine.

Plec lăsându-i singuri și mă îndrept spre cameră. Întorc capul și îi văd stând de vorbă, păcat că încă nu știu cum să fac să aud până acolo. Of, cum se uită la ea, i-ar sorbi cuvintele din gură dacă ar putea. Se vede cu ochiul liber că o iubeste și că ar vrea să fie cu ea. Trebuie neapărat mâine s-o întreb, sper să-mi zică adevărul. Ce aş vrea să se uite așa și la mine.

Of, ce naibii tot gândesc? Nu e normal, nu am voie să simt așa ceva pentru el. Trebuie neapărat să mi-l scot din cap.

În timp ce merg spre cameră, scot telefonul din buzunarul colanților și o apelez pe Georgiana, cea mai bună prietenă a mea de când eram mici, avem o prietenie ce durează de douăzeci de ani. După al doilea apel răspunde.

— Ce faci, domnișoară ? Nu mai dai niciun semn de viață, m-ai uitat deja?întreabă aceasta.

— Nu, prințesa mea, cum aş putea să te uit? Ai idee cât de mult te iubesc?

— Da. Când îmi spui așa ceva, sigur vrei ceva, așa că nu mai amâna subiectul și zi-mi.

Încep să râd de ea, câteodată mă uimește cât de bine mă cunoaște.

—Am nevoie de tine. Ieșim într-un club în seara asta? Am nevoie să mă distrez, să râd, să dansez, să beau cu tine. Am atâtea să îți zic și am neapărată nevoie de un sfat.

— Hmm, sună serios. Ai pățit ceva?

— Nu pot să-ți zic acum. Te rog, ne vedem diseară?

- Sigur că da, știi prea bine că niciodată nu refuz distracția, îmi zice râzând.
- Știam că pot conta pe tine. Deci, vii să mă iei de acasă?
- Sigur. Te sun când plec spre tine. Te iubesc.
- Ok, și eu te iubesc mult.

Dezvăluiri

Capitolul 10-

Ajung acasă și mă duc în cameră la Ana, ce tocmai iese din duș.

— Ce faci prințesa mea? Ai chef să ieșim în seara asta?

— În primul rând, unde naibii ai fost aseară?? Am înnebunit de îngrijorare. Nu răspundeai nici la telefon. Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Ai idee cât de îngrijorată am fost, câte scenarii mi-am făcut în cap? Că poate ai fost răpită, violată, că te-am pierdut și pe tine? urlă la mine.

— Îmi pare rău, îmi pare sincer rău. Am fost inconștientă, de aceea nu ți-am răspuns.

— Zi-mi ceva ce nu știu!

— Adică în sensul că mi-am pierdut cunoștința, blondo.

— De ce? Ce ai pățit? Am presimțit că ceva ți s-a întâmplat. Ești bine?

Începe să mă pipăie, să vadă dacă am vreo rană, încep să râd și mă trezesc cu o palmă în cap.

— Nu fi nesimțită! Îmi fac griji pentru tine și tu râzi??!

— Ok, gata, îmi cer scuze. Promit că nu mai râd.

— Unde ai fost?

— Promit că într-o zi o să îți zic toată povestea, dar nu acum, încă e prea devreme și nu ești pregătită.

— Încetează! Începe să urle la mine. Nu înțelegi că mai mult rău îmi faci dacă te ascunzi de mine? Nu sunt atât de fragilă cum mă crezi. Dacă aș fi fost, până acum aș fi fost moartă, întâi sufletește, pe urmă fizic. Știu, ești sora mea mai mare, e treaba ta să-ți faci griji pentru mine, dar te rog, nu mă mai cocoloși. Spune-mi adevărul, sunt pregătită.

Stau și mă gândesc și poate are dreptate. Este mai puternică decât o credeam și în plus, cum să o protejez, cum să se

protejeze, dacă nu știe adevărul?

— Ok, dar te rog doar să asculți, să nu mă întrerupi. Poți după aceea să mă întrebi ce vrei.

— Ok.

Încep și îi povestesc tot ce s-a întâmplat după atac. O examinez foarte atent, fiecare expresie care îi apare pe față, la fiecare cuvânt. Trece de la groază, la uimire și într-un final la îngrijorare.

— Nu-mi vine să cred. Sigur nu ai înnebunit? Poate suferi de sindrom post-traumatic...

O întrerup și adaug:

— Nu sunt nebună, nu mi-am imaginat, nu sufăr de acest sindrom. Totul este adevărat, Ana.

— Atunci, îți dai seama în ce pericol te afli? Poți fi omorâtă. Nu, nu vreau să-mi imaginez așa ceva, nu vreau să te pierd, ești tot ce mi-a rămas.

Începe să plângă și o iau în brațe, încercând s-o calmez.

— Nu o să pătesc nimic, nu trebuie să îți faci griji pentru mine, pentru asta am gardienii, pentru a mă proteja.

— Vrei să-mi spui că ai atâta încredere în ei, încât ești dispusă să-ți lași viața în mâinile lor?

Stau și mă gândesc la Costi și la Alexandra. De ea sunt sigură că ar face orice să mă protejeze, și-ar da și viața pentru mine, iar Costi... nu știu ce să zic de el. Dacă m-ar proteja, ar face-o strict pentru Carmen, nu pentru că îi pasă de mine. Pentru ea și pentru că este datoria lui de Gardian.

Văzând că Ana așteaptă să-i răspund, îi zic:

— Da, am absolută încredere în ei. Așa că nu-ți face griji, o să fiu în siguranță.

— Bine, dar vreau să-i cunosc. Vreau să știu cine sunt, unde locuiesc, dacă mai dispari sau pățești ceva, să știu unde să mă

duc, pe cine să anunț.

— Bine. O să-i cunoști mâine seară, și așa trebuie să merg, că am lecție de istorie cu sora noastră.

— Oare crezi că aș reuși s-o văd? Sau numai tu poți, pentru că ești Aleasa?

— Nu sunt sigură, dar cred că ea decide cine o poate vedea. Cred că o să poți.

— Ar fi bine, mi-ar place s-o cunosc. Eram foarte mică când a murit și nu o țin minte.

— Ok, hai să schimbăm subiectul. Pregătește-te, că mergem în club în seara asta, cu Georgiana.

— Yes, simțeam nevoia să mai ies din casă și mi-e dor de nebuna de Georgiana. Abia aștept să o văd.

— Ok, hai că mă duc să mă pregătesc. Când ești gata, vii la mine în cameră.

Mi-am făcut un duș rapid, m-am machiat, mi-am lăsat părul lung pe spate și mi l-am încrețit la vârfuri.

Am decis să îmi iau o rochie neagră lungă până la genunchi, mulată pe corp, cu decolteu în față (doar am ce să arăt) și decoltată și la spate. Mi-am încălțat niște sandale negre cu auriu cu tocuri și sunt gata. Mă uit în oglindă și nu îmi vine să cred că sunt eu, chiar că m-am schimbat în ultimele luni.

— Ești gata, Alexa? Uite cine e aici, Georgiana.

Când o văd, urlu de fericire și sar la ea în brațe. Simt ca și cum ar fi trecut ani de când nu am mai văzut-o. În ultimele săptămâni, doar am vorbit la telefon, nu eram în dispoziția de a vedea pe cineva.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Abia așteptam să te văd, îmi zice.

— Și mie mi-a fost tare dor de tine.

— Cât timp te-ai pregătit, i-am povestit tot, zice Ana. Da, nu

te mira, la cât îți ia să te pregătești, puteam să mai fi stat la taclale.

— Mersi, sora mea, pentru compliment, îi zic cu sarcasm și afișând privirea mea de criminal în serie.

— O să trebuiască să îmi povestești mai în detaliu, zice Georgiana.

— Da, dar nu în seara asta, ok? Vreau doar să ne distrăm, măcar pentru o seară să uităm de tot.

— Bine, dar mâine nu mai scapi, îmi spui tot.

— Promit. Hai să mergem.

— Distracție, pregătește-te că venim! țipă Georgiana, iar eu cu Ana râdem încântate la gândul că ne vom distra, după atâta durere și suferință.

Capitolul 11- Atacul

Ajungem în fața clubului destul de repede, coborâm din taxi și ne îndreptăm spre intrare. Când ne văd agenții de securitate de la intrare, ne lasă să intrăm, salutând-o pe Georgiana.

Înăuntru distracția este în toi, este plin, și oriunde te uiți, vezi bărbați și femei dansând, bănd și distrându-se.

Mergem la bar, iar barmanul ne face semn că vine imediat.

Când sosește, o pupă pe obraz pe Georgiana, aceasta îi zice că dorește ce bea de obicei, iar când ajunge la Ana și la mine, noi îi zicem să ne dea două Fresh Mellon

(rom+pepene+gheață) și două Cosmopolitan (doar am zis că ne vom distra în seara asta).

Cât timp ne prepară băuturile, el cică vorbea cu Georgiana, dar ochii lui erau pe mine, și Doamne, ce ochi (m-ai prins, am o obsesie cu ochii). Vede că mă uit la el și îmi zâmbește, la fel și eu.

Îi mulțumim pentru băuturi și ne îndreptăm spre masa noastră.

Ne așezăm și ne uităm prin jur. Încă nu sunt în dispoziția de a dansa, trebuie să beau un pic înainte, la fel și fetele mele.

Mă trezesc cu un bărbat în fața mea, care a venit să-mi ceară să dansez cu el. Dau peste cap paharul de Cosmopolitan și zic ok, ce naibii, doar am venit aici ca să uit de probleme.

E superb tipul, n-am ce zice. Înalt, plin de mușchi, brunet, ochi căprui. Îmbrăcat cu pantaloni negri, ușor mulați și cu o cămașă neagră, descheiată la primii nasturi și cu mânecile suflecate, scoțându-i mușchii în evidență. Tot ce pot să gândesc este: yummmmy.

Începem să dansăm, la început ritmat. Îl văd cum îmi

analizează fiecare unduire, fiecare mișcare, văd dorința în ochii lui și hmm, nici hormonii mei nu stau cumiți.

Dintr-o dată, simt un fior pe șira spinării, unul tare cunoscut.

Nu, nu, nu-mi spune că e el. Credeam că am fost atentă!

Vreau să mă distrez, și cu el aici nu o pot face, nu-i corect.

Mă uit în jur, încercând să-l localizez, dar în marea asta de oameni, nu-l văd.

Brusc, simt o adiere la ceafă, iar fiorul de pe șina spinării devine mai intens, asta însemnând că este în spatele meu.

Partenerul meu de dans cascadează ochii în momentul în care EL mă ia în brațe pe la spate și îmi șoptește la ureche:

— Pisicuțo, nu-i frumos să fugi de mine. Mai ales să mergi să te distrezi. Tu (îi spune partenerului meu), dispari!

— Și dacă nu vreau, ce îmi faci?

Îl simt cum se încordează și pun mâna pe a lui, pentru a-l calma. Imediat apare și Alexandra, făcându-i ochi dulci tipului și luându-l la dans. Hmm.... ce repede l-a furat, dar mai bine, altfel cred că se lăsa cu bătaie, și Costi și bătaia în aceeași propoziție nu sună tocmai bine.

— Se pare că am rămas singuri, pisicuțo. Trebuie să avem o discuție foarte serioasă.

În mod normal, aș fi început să urlu, auzindu-i modul acela de a-mi vorbi, dar pur și simplu nu mă pot enerva, avându-l atât de aproape, atingându-mă, vorbindu-mi la ureche. Pur și simplu mă excită, nu mai pot gândi, și afurisitul ăsta o știe, dar nu o să-i mai permit să mă manipuleze așa. Jocul ăsta se poate juca în doi.

Mă întorc spre el cu un zâmbet de îngerăș (numai asta nu sunt) și îmi încolăcesc mâinile în jurul gâtului său.

— Nu mai bine dansezi cu mine, pisoiaș? Dacă tot mi-ai gonit partenerul, e normal să-i iei locul, nu?

Iau una din mâini și încep să o plimb pe ceafa lui, coborând spre primii nasturi de la cămașa sa albă. Mă joc un pic cu ei, și pe urmă încep să-l mângâi pe piept. Îi simt mușchii cum se încordează și îl văd cum înghite în sec. Hmm, se pare că totuși și eu am un efect asupra lui.

Îmi mușc buza de jos și pe urmă mi-o umezesc cu vârful limbii, iar el se uită la mine ca hipnotizat. Simt că ar vrea să mă sărute, la fel și eu, dar îl reține ceva, mai bine zis cineva. Presupun că se gândește la Carmen.

Brusc, gândul ăsta mă face automat să mă răcesc, îndepărtându-mă doi pași de el, asta parcă scoțându-l din transă și dându-mi o privire mirată. Înainte să apuce să mă întrebe, cineva ne întrerupe. Un tip vine și mă atinge pe mână pentru a-mi atrage atenția, să-mi zică dacă vreau să dansez cu el. Fiind într-o dispoziție sadică, și neavând niciun drept să-i reproșez nimic lui Costi, accept să dansez cu acest străin.

Îi văd fața gardianului meu înnegriindu-se de furie, dar de ce? O fi gelos sau nervos pentru că îl ignor și îi îngreunez sarcina de a mă proteja? Știți ce? Nici nu mă mai interesează, nu o să-l las să-mi distrugă seara, am zis că mă distrez și asta o să fac!

Plec de lângă el, împreună cu Adonisul meu personal (merită să îi spun așa, arată demential) și mergem să dansăm.

Soarta ține cu mine. Se aude o melodie mai slow, astfel am șansa să-l fac pe Costi să turbeze și mai rău.

Îl iau în brațe pe Adonis, el îmi cuprinde talia, lipindu-mă de el, iar eu îi cuprind ceafa cu brațele. Mă mișc încet, în ritmul muzicii, având grijă să mă tot ating de el (desigur ca să vadă Costi).

Ne mișcăm în ritmul muzicii, el își tot plimbă mâinile pe spatelui meu, coborând încet tot mai jos, până aproape îmi

atinge fundul și atunci îl opresc. Continui să dansez cu el, vrând totuși să-l enervez în continuare pe Costi.

Mă întorc cu spatele la el, dansând în continuare, el ținându-mă de talie și depunând săruturi pe gâtul meu. Trebuie să recunosc, nu am acea senzație care o am când sunt ținută în brațe de Costi. Apropo, nu-l mai văd nicăieri. Unde o fi dispărut? Cât de proastă sunt crezând chiar și pentru o secundă că ar fi gelos, că îi pasă de mine. Plec din brațele Adonisului și mă îndrept spre bar. Îi cer barmanului încă două Cosmopolitan. Când sunt gata, mi le dă făcându-mi cu ochiul. Of, bărbății ăștia. Dau ambele pahare pe gât, unul după altul. Acum chiar că simt nevoia să beau. Nu înțeleg de ce îl las să mă afecteze, de ce nu mi-l pot scoate din cap?

Mai beau încă două pahare, de data asta de vodcă, și deja simt că mă amețesc, exact ce-mi doresc. Decid să mă duc până la baie acum, cât mai pot pași.

Merg pe un coridor lung, complet pustiu, nici muzica nu se mai aude până aici. Am o senzație ciudată, un fior pe șira spinării, dar de data asta nu în sensul bun.

Dintr-o dată mă trezesc cu o mână pe gură. Încep să mă lupt, căci presimt că nu e de bun augur. Îi dau un cap în gură nenorocitului și un cot în stomac, astfel reușind să ies din strânsoarea lui.

Când mă întorc spre el, pregătită să îi dau un șut, rămân ca trăznită, observând că este Adonis, dar având pur și simplu o privire de psihopat. Fiind luată prin surprindere de această realizare, a avut ocazia să mă lovească. Mi-a dat un pumn atât de tare, încât m-a aruncat în perete, lovindu-mă la cap și aterizând la podea. Încerc să mă ridic, dar nu pot. Parcă am picioarele de gelatină, iar sute de steluțe îmi joacă în fața ochilor. Vine spre mine, mă ridică și mă împinge în perete.

Încearcă să mă stranguleze, iar în timp ce aerul se răreste și simt că o să leșin, îmi spune:

— Pe bune? Ei au impresia că tu ești Aleasa? Că ești specială? Te rog, nu mă face să râd. Te-am învins atât de ușor, iar tu o să mori știind că gardienii tăi te-au abandonat. Da, ești specială, ești o curvă cu chip de înger.

Chiar când mai am un pic și închid ochii, cineva îl aruncă pe nenorocit de pe mine, eu căzând din nou la pământ. Încerc să-mi recapăt suflul, să absorb cât de mult aer pot. Nu pot vedea bine, din cauza sângelui care îmi pică pe ochi, de la rana de la cap, dar aud o luptă și o aud pe Alexandra cum strigă "Costi, ai grijă". Cu ce să aibă grijă? Doamne, te rog, nu permite să fie rănit din cauza mea.

— A scăpat javra, îl aud cum urlă, plin de nervi.

Îl simt cum se îndreaptă spre mine.

— Alexa, ești bine? Zi-mi că ești bine.

— Nu văd bine și nu pot să mă ridic, ajută-mă. Încerc să stau pe picioarele mele, dar nu reușesc, astfel ajungând în brațele lui Costi.

— Ești rănită. Doamne, dacă nu ajungeam la timp...îmi spune, în tot acest timp ținându-mă în brațe și sărutându-mă pe frunte.

Dintr-o dată, văd că își duce unul din brațe la gură și se muscă, după aceea îmi spune să beau că o să mă vindece. Îl ascult, beau și tot ce pot gândi e că nu are gust de fier, ca un sânge normal, acest sânge este...dulce. Dacă stau bine să mă gândesc, e ca și cum m-aș droga, dându-mi o stare de euforie. Termin și imediat aud vocea Alexandrei, care vine urmată de Georgiana și Ana.

— Ce ai făcut, idiotule?? I-ai dat să bea sânge de la tine? Este Aleasa, nu ai idee ce i se va întâmpla când sângele tău va

ajunge în sistemul ei.

— Nu poate fi mai rău ca moartea, strigă Costi la sora sa.

Între timp, vine Ana la mine și mă ia în brațe. Văzând că nu pot sta în picioare dacă nu mă susține cineva, tipă la Costi.

— Ce stai să te uiți la ea? Ia-o în brațe și hai să plecăm, până nu se întoarce nenorocitul ăla.

Chiar când încearcă să mă ia în brațe, încep să țip. Mă doare tot corpul, mă simt ca și cum m-aș rupe în bucăți, îmi sîngerează urechile și nasul, iar privirea mi se încețoșează din nou, iar tot ce văd înaintea de a mă înghite iar întunericul, este Costi, apropiindu-se de mine, urlându-mi numele.

Din perspectiva lui Adonis:

Cu chiu cu vai ajung la sediu. Nenorocitul ăla m-a rănit bine, nu glumă. Am nevoie urgentă de sânge, dar problema cea mai mare este șefu'. Cum o să-i spun că nenorocita aia este în viață? Sper să nu mă omoare.

— Unde dracu' ai fost? Ce ți-a luat atât de mult timp? Deci? Ea este? mă tot întreabă șefu'.

— Nu știu dacă este ea. Am atacat-o și într-adevăr are putere, m-a lovit bine, dar nimic altceva. Nu și-a folosit nicio putere. În schimb, are gardieni. Nu o să vă vină să credeți cine sunt.

— Cine?

— Costi și Alexandra Dimitriu, gardienii fostei alese, cea pe care....

— Da, hmm, cea pe care am omorât-o. Ce amintiri... A fost

bună, nu glumă. Deci până la urmă nu ai reușit să confirmi că este Aleasa?

— Nu, șefu’.

— Ești inutil. Sunt înconjurat numai de imbecili, urlă acesta. Pune câțiva din oameni pe urmele ei, pe cei mai buni, căci au de-a face cu frații Dimitriu. Vreau s-o urmărească, să-i facă poze, să-mi confirme dacă este Aleasa sau nu. Trebuie să știi dacă este ea sau nu, înainte de a o aduce pentru ritual.

— Înțeles, șefu’, spune unul din matahalele lui.

Deja știi ce înseamnă asta.

Șeful meu se numește Dimitri Volotov, este șeful mafiei noastre, un vampir foarte puternic și antic. Nimeni nu știe exact câți ani are, dar se zvonește că este așa puternic din cauză că a omorât multe Alese, dar nu moartea lor îi dă atâta putere, ci ritualul în care le omoară. Există un loc secret unde le duce, sus în inima pădurii și acolo le ucide. Le pune pe un pedestal unde le leagă, așteaptă să apară pe cer luna plină și le scoate inima din piept, dar ca acea putere să fie a lui, nu este de ajuns doar să le omoare, trebuie să le mănânce inima. De aceea este atât de obsedat să afle dacă ea este Aleasa, pentru a ști dacă s-o răpească sau nu.

Într-un fel, mi-e milă de ea. Va avea același sfârșit tragic ca celelalte.

Capitolul 12- Adevărul doare

Aud vocea lui Costi și cea a surorii mele, Carmen. Îmi pronunță numele. Deschid ochii încet și îi văd în fața geamului, vorbind....

— Nu ești sănătos la cap, Costi! Cum ai putut să îi dai din sângele tău? Este Aleasa, puteai s-o omori. Ai făcut mai rău dându-i să bea, a dat în hemoragie. Ce a fost în capul tău? Zici că e prima aleasă de care ai grijă, se ia Carmen de el.

— Nu puteam să risc s-o pierd și pe ea, de ce nu vrei să mă înțelegi? Am fost distrus când te-am pierdut, nu aș putea trece din nou prin asta. Numai gândul că aș fi putut ajunge prea târziu....

— Îți pasă de ea, nu? Chit că vă ciondăniți mereu și tot ziceți că nu vă suportați. Mi se pare că și ea ține la tine. Întrebarea este: în ce fel ții la ea?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva? Este sora ta.

— Și? Costi, eu sunt moartă. Ai tot dreptul să-ți refaci viața. Mi-ar conveni să fie ea aleasa inimii tale, scuză-mi jocul de cuvinte.

— Țin la ea, dar nu sunt îndrăgostit de ea. Pe tine te iubesc și așa va fi mereu.

Simt o durere în piept în momentul în care îi aud răspunsul. Tușesc fals, pentru a-și da seama că m-am trezit și să nu mai continue discuția ce m-a afectat în asemenea hal. Știam, de fapt, știam adevărul, și am încercat să stau departe de el, să

nu mă mai gândesc în acest fel la el, dar inimii nu-i poți porunci.

— Alexa, ești bine? mă întreabă sora mea.

— Da, dar mă doare tot corpul. Încerc să mă așez în fund, dar doare ca naibii. Îl văd pe Costi că încearcă să vină să mă ajute, dar nu îl las, nu pot să-l mai știu atât de aproape de mine.

— Stai liniștit, mă descurc, nu am nevoie de ajutor. Îl văd că se încruntă, dar continui:

— Mersi că m-ai salvat. Poți, te rog, să mă lași singură cu sora mea? Avem de discutat.

Mă doare să fiu rece cu el, mai ales după ce mi-a salvat viața de atâtea ori, dar e mai bine așa. Trebuie să fac cumva, să mă îndepărtez de el. Se încruntă, dar nu zice nimic și pleacă.

— De ce ai vorbit așa cu el? Ți-a salvat viața.

— I-am mulțumit, nu? Vreau să vorbim, dar înainte vreau să faci ceva ca să nu ne audă nimeni discuția, te rog.

— Eu nu mai am puteri. Încearcă tu. Închide ochii și dorește-ți să nu audă nimeni.

Exact așa fac și brusc văd ca și cum se pune un vâl în jurul nostru, parcă am fi într-o bulă de aer.

— Ce tare! Acum sigur nu ne pot auzi?

— Sigur. Deci, ce voiai să vorbim?

— Am auzit discuția voastră. Mă trezisem când mi-am auzit numele și am ascultat.

— Off, Alexa... nu știu ce să zic...

— Vreau să nu-l mai încurajezi. Știam de ceva vreme că te iubește, că a fost ceva între voi, și am încercat să mă îndepărtez de el. De aceea mă purtam așa urât, pentru că nu voiam să recunosc ce simțeam pentru el. Îți jur că am încercat să-l uit, dar... Acum a zis clar că nu simte nimic pentru mine,

că mereu te va iubi pe tine, așa că nu vreau să mai insistu cu tema asta. Îl voi îndepărta cât de mult voi putea și îl voi uita.

— Cum ai știut că am fost împreună?

— Am văzut cum te privea mereu. Deci e adevărat?

— Da, am fost împreună. A fost sufletul meu pereche, l-am iubit extrem de mult și el pe mine. Alexa, ești sigură că vrei să știi?

— Da, e mai bine să îmi zici, o să îmi fie mai ușor să uit. Erați împreună când ai murit?

— Da, de aceea se poartă așa cu tine. Să nu crezi că îi este ușor să fie gardianul tău.

— De ce?

— El era iubitul și gardianul meu când am murit. Se simte responsabil. Crede că dacă nu s-ar fi îndrăgostit de mine, și-ar fi făcut treaba mai bine și acum aș fi trăit, dar ceea ce el nu înțelege, e că îmi era predestinat să mor, ca tu să fii următoarea aleasă. Un lucru pe care nu îl știe: eu nu eram sufletul lui pereche, nu îi era destinat să rămână cu mine.

— Atunci, cine este?

— Asta nu pot să îți zic. Cine știe, poate în curând, aleasa lui va apărea și îi va repara inima rănită.

— Eu una, nu cred în prostiile astea. Nu există așa ceva.

— Știu că ai fost rănită de atâtea ori și de aceea nu crezi, dar ai un pic de răbdare, ai să vezi că și alesul tău va apărea. Și în legătură cu, Costi... de unde știi că a spus adevărul? Poate și el se minte singur...

O întrerup și îi zic:

— Te rog, nu mai insistă. Mai rău îmi faci. Nu are rost. Te iubește. Dacă prin absurd, ar fi cum zici tu, și aș încerca o relație cu el, mereu m-aș întreba dacă te-a uitat, dacă este cu

mine din cauză că semăn cu tine, etc. Nu, nu aş suporta aşa ceva. O să stau la distanţă de el şi punct.

Nu am mai putut continua discuţia, căci ne-a întrerupt Ana când a intrat val-vârtej în cameră şi a sărit în pat pentru a mă lua în braţe.

— Doamne, ce m-ai speriat! Am crezut că o să te pierd.

— Sunt bine, stai liniştită. Mă doare cam tot corpul, dar o să fiu bine. O vezi pe Carmen?

Se uită în jur şi zice:

— Nu.

— I-ai spus adevărul? Ai înnebunit?

— E mai bine aşa, crede-mă. Ştiind adevărul, se va putea proteja dacă nu o să fiu lângă ea. Cel puţin nu va fi luată prin surprindere. Acum fii fată de treabă şi arată-te şi ei.

Face precum i-am zis şi Ana rămâne surprinsă când o vede. Ştiu cum e să îţi cunoşti sora moartă... după moarte. Rămâne cu gura căscată, şi de-abia poate să vorbească. Când se prezintă surorii ei mai mare, se şi bâlbâie, de emoţii, cred.

— Doamne, ce frumoasă eşti, îi zice lui Carmen. Te-am văzut în poze, dar eşti mult mai frumoasă în realitate.

— Mulţumesc mult, şi tu eşti superbă. Ce pot să zic, avem genă bună, zice şi toate trei începem să râdem.

— Of, gata, că mă doare tot corpul când râd. Ajută-mă să mă ridic, vreau să mergem în living. Georgiana este bine? Unde se află?

— Jos, aşteaptă să te trezeşti. Nu a vrut să fie dusă acasă, a zis că nu se mişcă de aici până nu vede că eşti bine.

— Ok, hai să mergem.

Am coborât încet scările pentru a ajunge în living. Of, până acum niciodată nu mi s-a părut atât de lung drumul. Când mă vede Georgiana, sare la mine în brate.

— Doamne, ce m-ai speriat. Ești bine? A fost groaznic, am crezut că o să mori...

— Sunt bine, stai liniștită.

Ne așezăm pe canapea, eu, Georgiana, Ana și Alexandra, iar Costi și Carmen stau în picioare în fața noastră.

— Deci, trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat.

Nenorocitul ăla știa ce sunt, a încercat să mă omoare. Asta înseamnă că acum se știe că am fost „activată”? Trebuie să mă aștept mereu la așa ceva? Cine este cel care m-a atacat, știți?

— Din păcate, da, îmi zice Costi. Da, știu cine este javra. De fapt, știu pentru cine lucrează, căci i-am văzut tatuajul de pe braț, când ne luptam.

— Pentru cine lucrează?

Se uită la Carmen, înainte de a-mi răspunde, parcă nesigur dacă să-mi spună sau nu.

— Nu-i mai cere permisiunea, urlu la el. Dacă te-am întrebat, trebuie să-mi răspunzi. Am acest drept și nu sunt un copil, ca să decideți voi pentru mine.

— Spune-i, îi dă acceptul Carmen.

— Face parte din mafia lui Dimitri Volotov.... Imediat este întrerupt de Alexandra, care sare în picioare și țipă la el:

— Dimitri, cel care a omorât-o pe Carmen?

— Ce? urlu eu și cu Ana în același timp.

— Calmați-vă, o să vă povestesc tot, zice Carmen. Și tu, Alex, ia loc, te rog nu mai fi așa agitată. Într-adevăr, Dimitri Volotov este cel care m-a omorât și dacă a aflat de tine, Alexa, este extrem de grav. Nu-l putem lăsa să ajungă la tine, este extrem de periculos.

— Lasă asta, vorbim mai târziu, spune-mi cum s-a întâmplat.

— Ești sigură că vrei să știi?

— Da! Am dreptul să știu cine te-a luat de lângă noi și în ce fel.

— Ok. Vezi tu, noi două nu semănăm numai fizic, ci și la caracter. Eram rebelă, nu-mi plăcea să mi se zică ce să fac și să am gardienii mereu după mine. Într-o seară, m-am strecurat, exact cum ai făcut tu în seara asta, și am plecat în oraș cu fetele. În acea seară am avut ghinionul să-l cunosc pe Dimitri Volotov. Simțisem că era vampir, dar tot am vorbit cu el când s-a apropiat de mine. Nu puteam să-mi fac dușmani gratis, plus că încercam să par o fată normală, deci n-ar fi trebuit să știu de lumea supranaturală. Nu știu exact ce s-a întâmplat, cum a aflat că eram Aleasa, cert e că a devenit obsedat. Mă urmărea. Nu-l vedeam, dar îl simțeam. Nu i-am spus nimic lui Costi căci mă iubea și era și gelos și îngrijorat mereu și nu aș mai fi avut pic de libertate. Îl vede pe Costi că se încruntă, ca și cum i-ar zice că s-au dat de gol în fața noastră.

— Stai liniștit, știe deja. A dedus singură, am soră deșteaptă. În acel moment, el se uită la mine, ca și cum ar încerca să mă citească. Mă uit cu o privire goală la el, doar nu l-oi lăsa să vadă cât de mult mă doare, nu? Se încruntă și pleacă fără să mai zică nimic. O văd pe Carmen că încearcă să-mi zică ceva, probabil legat de el și o opresc.

— Nu mă interesează, nu vreau să mai știu nimic de relația voastră. Continuă povestirea, te rog.

— Cum ziceam, nu îl vedeam, dar îl simțeam. Speram că o să se plictisească și o să înceteze, dar nu a fost așa. Într-o zi, eram aici, mă antrenam cu Alex și Costi, când am primit un buchet de trandafiri galbeni. Nici nu-mi plăcea acea culoare. Imaginează-ți cum a reacționat Costi.

Da, îmi imaginez. Of, îmi vine să plâng doar la gândul ăsta, dar mă abțin.

— Nu am avut de ales decât să îi spun adevărul. Normal că ne-am certat toată ziua pe tema asta, el câștigând, ca de obicei. De aceea îmi place de tine când câștigi majoritatea conflictelor cu el, eu nu reușeam. A venit cu soluția perfectă, credea el: să plecăm o perioadă din țară, în speranța că voi fi în siguranță și va uita de obsesie, până ne vom întoarce.

— Nu a fost așa.

— Nu, mai rău s-a înfuriat. Când m-am întors, după vreo două zile, am primit încă un buchet de trandafiri, cu amenințarea că îl va omorî pe Costi, iar eu voi fi a lui. După o săptămână, m-a răpit, chiar din casa mea. Credeam că voi fi în siguranță, aveam bariera anti-supranatural, vampirii nu puteau intra decât invitați, dar m-am înșelat. Când a văzut că nu voi fi niciodată al lui, că îl voi iubi mereu pe Costi, m-a omorât.

— Cum?

— Nu mai contează.

— Ba da, pentru mine contează, am dreptul să știu ce ai pățit, ce mă așteaptă... zi-mi.

— M-a sacrificat pe un altar, mi-a scos inima din piept și a mâncat-o. Așa și-a câștigat puterea pe care o are; de-a lungul vieții a omorât o mulțime de-ale noastre, pentru acest scop. Pur și simplu, am rămas cu gura căscată. Nici nu-mi pot imagina prin ce a trecut, cred că e cel mai groaznic mod de a muri. Îmi curg câteva lacrimi, dar mă grăbesc să le șterg, nu vreau să vadă Carmen. Doamne, cât trebuie să fi suferit și ea, și Costi. Nu meritau o asemenea soartă.

— Mi-e groază, Alexa, că va deveni obsedat și de tine, că vei împărți aceeași soartă cu mine.

— Eu am un avantaj. Știu despre el, deci nu mă va putea lua prin surprindere și acum, că m-ai avertizat, promit că o să am grijă și că nu voi mai pleca singură. Alex, ne poți duce acasă, te rog?

— Mai bine ați dormi aici, zice aceasta.

— Nu, vreau să dorm în patul meu, te rog.

Cum să-i zic că nu vreau să dorm sub același acoperiș cu fratele ei, mai ales după aflarea adevărului? Mai ales că și el știe acum că am aflat? Nu, mai bine mă duc acasă, să dorm în patul meu, să-mi fac ordine în gânduri, să pot plânge în voie. Ajungem într-un sfârșit acasă, în seara asta Georgiana va dormi la noi. Din cauza rănilor mele, va dormi cu Ana, ca să nu existe riscul să mă rănească în timpul nopții. Ne-am zis noapte bună și ne-am dus fiecare în camera ei. Mi-am făcut un duș și m-am pus în pat.

Tot încerc să dorm, dar nu pot. Am atâtea gânduri care nu mă lasă să închid ochii. Costi, privirea lui când a aflat că știu și pur și simplu a plecat cine știe unde; Carmen, cu tot ce mi-a povestit...

Of, e adevărată vorba aceea, că adevărul doare... doare al dracu' de tare.

Cu acest gând, am adormit, cu speranța că mâine va fi mai bine.

Capitolul 13- Primul sărut

M-am trezit cu greu, nu am putut dormi mai toată noaptea. Aveam coșmaruri cu cele spuse de Carmen, am visat cum era omorâtă iar și iar.

Mi-am făcut un duș și am coborât la bucătărie. Fetele erau deja acolo și au făcut cafea. Dumnezeu să le dea sănătate.

— Vreau cafea să mă trezesc. Neața, apropo.

— Neața! îmi spun amândouă în cor.

— Alexa, în halul în care ești, te mai duci azi la antrenament? mă întreabă Georgiana.

— Da, trebuie, acum mai mult ca niciodată. Oricum nu o să fac efort, o să lucrez doar cu mintea, nu cu mușchii. Trebuie să mă antrenez, să fiu pregătită pentru Dimitri Volotov.

— Mergem și noi, zice Georgiana.

— Nu, clar nu. Ați înnebunit? Nu vreau să pățiți ceva, iar dacă continui să vă aduc în această lume, asta se va întâmpla.

— Nu ești responsabilă de noi. Este viața noastră și noi decidem ce riscuri ne asumăm și ce nu, zice și Ana. Nu mai comenta, că nu ai nicio șansă cu noi.

— Of, ok, dar doar azi. Nu vreau să ieșiți în evidență, să fie clar. Duceți-vă și pregătiți-vă.

Rămân singură în bucătărie, cu gândurile și cafeaua mea.

Oare cum o să fie azi? Tot Costi mă va antrena, sau va da iar bir cu fugiții?

Fiind adâncită în gânduri, nici nu am observat când s-au întors fetele.

— La ce te gândești? mă întreabă Georgiana.

— Așa e de aseară, de la discuția aceea secretă cu sora noastră.

— Hmm, vrei să ne împărtășești ce te frământă? Și să nu zici că nu e nimic, căci te cunosc, se vede în ochii tăi că ești tristă, nu mai strălucesc ca înainte. Deci???

E tare adevărată vorba aia, salvat de clopoțel. Exact când credeam că nu mai am scăpare, sună interfonul. E mai mult ca sigur Alexandra, căci am rugat-o să vină să mă ia de acasă. Răspunde Ana și se întoarce, zicându-ne că ne-a venit mașina.

Ieșim din bloc și îmi stă inima în loc pentru o secundă, când realizez că a venit Costi să ne ia, nu Alexandra, iar Ana știa, doar ea a răspuns. Afurisita! Ne urcăm cu toții în mașină și pornim. Tot drumul nu ne-am zis nimic, doar a dat drumul la radio, iar fetele s-au pus pe cântat. Eu am stat cu privirea pe geam, încercând să nu-i dau atenție, iar el... el era încordat, l-am simțit.

Ajungem mai repede decât credeam, fetele deja cobor, iar Costi vine spre mine, când vede că mă chinui să cobor, dar îl opresc.

— Nu am nevoie de ajutor, mersi. Mă descurc.

Îl văd că se încruntă, și nu știu de ce am impresia că azi nu stă bine la capitolul răbdare.

— Fetelor, duceți-vă la Alex, este în bucătărie. O să vă facă o cafea sau un suc, eu trebuie să vorbesc cu Alexa.

Le văd pe fete cum se uită la mine, cerându-mi aprobarea. Le fac semn că este ok, până la urmă trebuie să am această discuție cu el, să terminăm odată.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Te porți ca și cum aș avea răie. Ești supărată că nu ți-am spus de mine și de Carmen?

— Nu acesta este motivul, oricum mi-am dat seama de mult timp.

— Atunci?

— E vorba de faptul că ai flirtat cu mine, deși o iubești pe ea.

— Nu este...

Încearcă să continue, dar îl opresc.

— Taci. Nu minți, asta urăsc cel mai tare. Crezi că nu am simțit cum tremurai, la fel ca mine, când mă țineai în brațe? Am simțit cum te-ai încordat, când te-am mângâiat, în club, am văzut dorința în ochii tăi. Asta mă deranjează. Dacă știai că încă o mai iubești, trebuia pur și simplu să nu mă mai atingi, să păstrezi distanța față de mine. Eu nu sunt Carmen, asta să-ți intre bine în cap, și niciodată, ascultă bine ce-ți zic, niciodată să nu mă mai atingi în acel mod, îi zic și plec, lăsându-l cu gura căscată.

Auzi la el, încearcă să nege, de parcă eu sunt proastă și nu simt. M-am schimbat și m-am dus la locul de antrenament, iar fetele erau deja acolo. Nici urmă de Costi. Se pare că azi voi avea antrenament cu Alex.

— Unde este Costi?

— A plecat. Alexa, am auzit discuția voastră.

— Și? O să-i iei apărarea, logic.

— Hai să-ți povestesc ceva. Costi a iubit-o enorm de mult pe Carmen. După ce ea a murit, a fost distrus, nici nu-ți poți imagina în ce hal ajunsese. Crede-mă, în acești douăzeci de ani, de când sora ta a murit, el nu a mai știut ce înseamnă dragostea. Aventuri da, dar iubire nu. Asta până într-o zi, când o “anumită domnișoară” i-a leșinat în brațe. L-a dat peste cap. Încearcă să nu îl judeci prea tare, este extrem de confuz.

Simte ceva pentru tine, crede-mă că îl cunosc, dar îi este frică, de fapt este îngrozit. Dă-i timp să-și pună ordine în gânduri și pe urmă discutăți.

— Nu mai contează, Alex. Am luat decizia de a sta deoparte, și așa este mai bine. Hai să schimbăm subiectul. Fac antrenamentul cu tine?

— Da, hai să ne apucăm.

Intrăm în arenă, ne poziționăm față în față și începem. Ana și Georgiana sunt cocoțate pe margine, uitându-se la noi.

— Ok, Alexa. Facem ca data trecută. Alegi oricare din armele de pe masă și o arunci spre mine, diferența e că eu voi fi în mișcare. Va trebui să te miști repede și să mă nimerești.

Mișc cu puterea minții un topor (ce pot să zic, ăsta este preferatul meu) și îl arunc spre ea ratând. La naiba! Îl opresc înainte de a se înfinge în unul din copaci.

— Alexa, concentrează-te. Așa nu o să nimerești niciodată.

Are dreptate. Închid ochii și mă concentrez. Trebuie să îi anticipez mișcările, numai așa o s-o pot nimeri. Brusc, în fața mea apar imagini în slow-motion, ca și cum m-aș uita la o recapitulare. Văd toate mișcările care le-a făcut, astfel dându-mi seama de următoarea. Deschid ochii și mă uit la ea zâmbind. Brusc se mișcă, la fel și toporul meu. De data asta reușesc să-l arunc exact spre ea, dacă nu-l opream, îi ajungea drept în față.

— Bravo, așa te vreau. Acum vom face niște exerciții mai normale, care nu implică puterea minții.

— Ce anume trebuie să fac?

Nici nu știu dacă a apucat să-mi răspundă, căci deja sunt atentă în altă parte.

— Ce este? Ce simți?

— Nu știu, cineva ne privește, nu e de bine. Ia-le pe fete și du-le în casă. Repede, și sună-l pe Costi.

— Nu te las singură, ai înnebunit?

— Alex, e un ordin al Alesei! Du-te cu ele în casă și ai grijă să fie în siguranță. Acum!

Mă asigur că au intrat în casă și pornesc în căutare. Am o senzație gravă de deja-vu. De ce toate aceste persoane se găsesc să mă atace numai în pădure? Nu o să înțeleg niciodată așa ceva. Casa lui Costi și Alexandra este splendidă, mai ales că ieșind în curtea din spate, vezi o enormă și superbă pădure. În mod normal mi-ar fi plăcut, dar în acest moment mi se pare înspăimântătoare.

Apare și Carmen, ca de obicei, fără să mă anunțe și aproape provocându-mi infarct.

— Ai înnebunit, Alexa? Du-te în casă și așteaptă să vină Costi.

— Nu. M-am săturat să tot depind de el. Dacă nu pot să mă lupt singură, atunci pentru ce naibii mai am toate aceste puteri? Mai bine du-te și spune-i să vină. Până sosește, mă descurc singură.

Probabil si-a dat seama că nu are rost să se contrazică cu mine și să piardă timp, căci dispare.

Avansează în pădure, încercând să găsească persoana care ne spiona. Un lucru știu sigur: este vampir, o simt, deci asta înseamnă că voi putea să-mi folosesc puterile. Aud zgomot, dar nu dinspre copaci ci de deasupra lor. Ridic privirea, dar prea târziu. Nenorocitul deja s-a avântat spre mine. Mă doboară la pământ și este deasupra mea, încercând să mă sugrume. Este Adonis, cel care m-a atacat în club.

— O nu, javră, nu și de data asta! Îi zic și în următoarele secunde, cu puterea minții, îl arunc de pe mine, direct în unul din copaci. Îl văd cum începe să se ridice, cam greu, dar se

ridică. Vine iar spre mine. Încearcă să mă lovească, dar îi anticipez mișcarea și mă feresc, iar după aceea îl arunc iar. Mă duc spre el, până să apuce să se ridice, încercând să-l imobilizez, pentru a afla ce naiba vrea de la mine. Mă surprinde când se ridică prea repede și îmi dă un pumn, de data asta, el aruncându-mă cât colo. Când mă izbesc de copac, deja mă doare tot corpul. Băga-mi-aș șutul, de ce nu am primit și toleranța la durere a vampirilor?? Tocmai când mai avea un pic și mă ataca iar, apare Costi, punându-se în fața mea.

Din păcate, lupta nu merge prea bine pentru el. Nu știu de ce, dar nu se concentrează, probabil își face griji pentru mine și din această cauză se va lăsa ucis. La dracu'! Îl văd la pământ, iar cretinul se pregătește să-l omoare.

— Nu! zbier cât mă țin plămânii. În secunda următoare, alerg. Cred că m-am folosit de viteza vampirilor, căci în câteva secunde, stau în fața lui Costi. Luându-l prin surprindere pe celălalt, cu toată frica de a-l pierde pe gardianul meu, pur și simplu îi smulg inima. Exact cum a făcut și Costi pentru mine, pentru a mă salva. În secunda următoare, se schimonosește de durere și pică mort, la picioarele mele. Când observ că încă am inima lui în mână, scârbită și uimită de ce am făcut, o arunc. Mă întorc spre Costi și îl văd la pământ. Este rănit grav. Mă arunc lângă el.

— Costi, te rog, rezistă. Nu-mi face asta, nu poți muri din cauza mea.

Încep să plâng, nu pot să-l pierd. Brusc, pun mâinile pe pieptul lui, parcă cineva ghidându-mă. Dintr-o dată, din mâinile mele iese lumină și căldură. Cred că îl vindec, probabil din cauză că îmi este atât de frică să-l pierd. Plâng de fericire când îl văd că deschide ochii și îmi zice:

— Nu mai plânge, pisicuțo. Nu-mi place să te văd tristă. Se ridică, mă ajută și pe mine să mă pun pe picioare și văzând că tot continui să plâng, mă ia în brațe. Doamne, ce bine e! Mi-era dor să mă țină așa. Ridic privirea spre el, mă uit în ochii lui și pur și simplu mă topesc. Văd tandrețe și teama de a mă pierde.

— Ești bine, Alexa? Ești rănită?

— Sunt bine.

— Dacă aș fi întârziat...

Îl întrerup, știind ce urmează să zică.

— Dacă aș muri, nu ar fi vina ta, să fie clar. Nu trebuie să ai muștrări de conștiință pe seama mea, cum ai pentru Carmen. Gândindu-mă la ea, îmi aduc iar aminte de tot și mă îndepărtez de el. Vede gestul meu și îmi zice:

— A da, uitasem. Ai zis să nu te mai ating vreodată, nu?

— Și ce te aștepți? Să te las să te apropii de mine? Pentru ce? Să sufăr la gândul că o iubești pe Carmen? Să știi că ești cu mine, pentru că pe ea nu o poți atinge? Să fiu substitutul ei? zbier la el.

Știu că nu e bine ce fac, că practic îi arăt tot ce simt pentru el, dar nu mă pot abține. Nu mai pot ține în mine, îl iubesc. Se apropie de mine și îmi șterge lacrimile.

— Dacă m-aș atinge de tine, pisicuțo, nu aș face-o gândindu-mă la ea, ci pentru că aș vrea s-o fac cu tine. Tu de ce crezi că încerc să stau departe de tine? Sunt tare confuz, crede-mă. În acești douăzeci de ani, de când a murit Carmen, nu a mai existat nicio femeie care să mă afecteze atât, până te-am întâlnit pe tine. Mă omoară gândul că stau lângă tine și nu te pot atinge, când asta e tot ce-mi doresc, să te fac a mea. Dar nu pot, nu vreau să te rănesc. Nu sunt sigur de sentimentele mele...

Nu mai apucă să continue, căci îl întrerup.

— Atinge-mă. Asta e tot ce-mi doresc și eu. Sărută-mă. Cum vrei să-ți dai seama dacă simți doar atracție pentru mine sau ceva mai mult, dacă nici măcar nu mă săruți, nu mă atingi? Îl văd cum se gândește, cântărește tot ce i-am zis, dar nu îi dau șansa să se gândească prea mult, nu vreau să mă refuze. Pun mâna pe pieptul lui, îl mângâi și mă uit în ochii lui. Văd dorința în ei, atât de multă, încât mă cutremur.

Brusc, mă ia în brațe și mă sărută, de zici că e flămând. Întâi îmi tachinează buza de jos, mușcă de ea, pe urmă o linge. Mă sărută, un sărut atât de dulce, dar sălbatic în același timp. Ne luptăm pentru control, la început, dar de data asta îl las să câștige. Ne sărutăm ca și cum ziua de mâine nu va mai fi. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui și mă ridică. Mă lipește de un copac și continuă să mă sărute, în timp ce îmi explorează corpul cu atingerile lui, care pur și simplu mă fac să mă cutremur. Mă sărută pe gât, în același timp, mâna lui făcându-și loc pe sub bluza mea. Mă mângâie pe abdomen și urcă spre sutien. Încep să gem de plăcere, nici nu am făcut nimic și deja sunt excitată la maxim. Mârâie și el, în timp ce mă sărută. Se lipește mai mult de mine și îi simt dorința. E o senzație atât de plăcută, încât îl apuc de fese și îl lipesc mai mult de mine.

Îmi dă bluza jos și rămân în sutien, se oprește și mă privește. Văd o dorință pură în ochii lui, așa cum cred că și el vede în ai mei. Brusc, se năpustește iar asupra buzelor mele. Îmi desface sutienul și-l aruncă cine știe unde. Îmi mângâie unul din sâni, iar pe celălalt îl alintă cu limba. Hmm... pur și simplu vibrez de plăcere. Niciodată nu am simțit cu niciun bărbat ce simt cu el acum. Trece la celălalt sân, aplicând același tratament ca mai devreme. Gem de plăcere, dar și de

frustrare, pentru că nu mai pot rezista mult, și nici el. Îl simt cât de mult se abține să nu mă pună pe jos și să mă facă a lui. Chestia e că eu asta vreau, îmi doresc atât de mult să-l simt în mine, să-l fac al meu...

Simt că duce mâna la blugi, încercând să mi-i desfacă, mârâind de plăcere. Desface nasturele și deschide fermoarul și după...

După... nimic, căci auzim cum Alexandra strigă după noi, vocea ei auzindu-se tot mai aproape. Nu pot să cred așa ceva! Soarta își bate joc de noi!!

Costi înjură de mama focului, în timp ce îmi caută soutienul și mă îndeamnă să mă îmbrac mai repede. Mă rog să nu ajungă prea devreme, să ne găsească în postura asta. El strigă la sora lui și îi zice că venim imediat, în speranța că ne mai câștigă timp, până mă îmbrac. Când termin, înainte de a merge la Alexandra, îmi zice:

— Acum înțelegi de ce am încercat să stau departe? Știam că nu o să mă pot controla, asta faci din mine. Nu vreau să te rănesc, îmi zice și în secunda următoare, dispăre din raza mea vizuală.

M-a lăsat cu un gol în suflet și lacrimi în ochi.

Capitolul 14- Confesiuni

A trecut o săptămână de la „incidentul” din pădure, și după ce a fugit Costi de lângă mine, nu l-am mai văzut. Când am ajuns la casă, el dispăruse. Ana și Georgiana mi-au sărit în brațe, fericite că sunt în siguranță. Le-am luat pe fete și am

rugat-o pe Alex să ne ducă acasă. De atunci am evitat să mai merg pe acolo, am anulat ședințele de antrenament sub motivul că nu mă simțeam bine. Nu știu dacă am fost crezută, dar nici nu mai contează atâta timp cât am reușit să-l evit. Nu vreau să-l văd, să risc să-și dea seama că m-a rănit. Încă doare și o să mai doară. Tot ce s-a întâmplat în acea zi mi-a deschis ochii, m-a făcut să realizez că într-adevăr, nu simte nimic pentru mine. Ține la mine, e atras de mine, dar nimic mai mult, iar eu sunt de părere că dragostea cu de-a sila nu se poate, așa că va trebui să-l uit. De aceea am vrut săptămâna asta să iau o pauză, să îmi mai revin un pic, înainte de a-l revedea.

Mâine e stabilită încă o oră de antrenament, nu știu sigur dacă o fi cu el sau cu Alex, dar pentru orice eventualitate, trebuie să mă pregătesc sufletește.

Mă duc și îmi fac un duș, în speranța că așa voi reuși să adorm. Când intru în cameră, mă sperii de Ana și Georgiana. — Doamne, chiar vreți să-mi provocați infarct? Nu mi-era de ajuns că mă sperie Carmen de fiecare dată când vine în vizită, acum o faceți și voi? Dar de ce nu dormiți? Totul este în regulă?

— Trebuie să vorbim, îmi zice Georgiana.

— Da, vrem să știm ce se întâmplă cu tine. Nu mai ești tu. De la o vreme ești tristă. Nu încerca să negi, ești sora mea și te cunosc. De după atacul din club, te-ai schimbat, ești tristă mai mereu, și chit că mai ai momente când râzi, ochii tăi tot triști sunt. Deci??

Of, de parcă aș putea să mă pun cu aceste Sherlock Holmes în varianta feminină.

— Ok, sunteți mai tari ca SRI-ul. Da, s-a întâmplat ceva, și după atacul din club dar și după atacul din pădure. Chiar simt

nevoia să mă confesez, dar mă ascultați și nu mă întrerupeți, bine? De ceva vreme, simt ceva pentru Costi.

— Ce? ȋpă amândouă în același timp.

— Hello, am zis să nu mă întrerupeți. Vreți să vă povestesc, sau nu?

— Scuze, continuă.

— Nu știu exact de cât timp, probabil din prima clipă când l-am văzut, de fapt când am leșinat în brațele lui, le zic cu un surâs trist întipărit pe față. Chestia e că m-am mințit singură, nu am vrut să recunosc ce simțeam pentru el. Doar mă știți, fetelor, am suferit destul și când simt că sunt pe cale să mă îndrăgostesc, o iau la fugă. În cazul ăsta, nu puteam fugi, căci m-ar fi găsit oriunde, așa că am continuat să mă mint. Erau unele momente când aveam impresia că și el ar simți ceva pentru mine, ca la antrenament, când pur și simplu mi-a trezit corpul la viață cu o simplă atingere, sau în club când chiar am crezut pentru câteva momente că este gelos. Dar m-am înșelat amarnic. Am încercat să îngrop aceste sentimente când am descoperit că fusese ceva între el și Carmen, dar pur și simplu nu am reușit, fetelor. E mai presus de mine. Iar atunci, după atacul din club, vreți să știți ce s-a întâmplat? Adevărul mi-a rupt inima în bucăți, le zic în timp ce câteva lacrimi răzlețe îmi curg pe obraz, dar de data asta nu mă mai obosesc să le șterg.

— De ce? Ce s-a întâmplat, Alexa? întreabă Georgiana.

— Eram inconștientă, dar mi-am deschis ochii când am auzit o discuție în surdină. Erau Costi și Carmen, vorbeau despre atac, iar ea l-a întrebat dacă simte ceva pentru mine, iar el a zis că îi pasă, dar nu e îndrăgostit de mine, o iubește și o va iubi mereu pe ea. În adâncul sufletului știam, dar nu am vrut să conștientizez, era prea dureros.

— Of, sora mea! Vine Ana și mă ia în brațe, mângâindu-mă pe păr. Îmi pare tare rău, nici nu știu ce să zic...

— Eu știu. Trebuie să-l uiți. Nu merită să suferi pentru el. Trebuie să-l ții la distanță, în limita posibilului, și să încerci să fii cu altcineva. Doar știi vorba aceea, “cui pe cui se scoate”, nu? Doar sunt atâția bărbați care ar vrea să fie cu tine. Și după atacul din pădure, ce s-a întâmplat? Știi că el te-a salvat, dar după v-ați întors separat, iar el a plecat Dumnezeu știe unde.

Când te-ai întors la noi, erai pur și simplu...distrusă. Mi-am dat seama că nu avea nicio legătură cu atacul. Deci?

— Of, asta este mai complicat. Nu știu cum să vă povestesc, le zic în timp ce mai mult ca sigur m-am înroșit toată, deși nu ar trebui, sunt femeie în toată firea, iar ele sunt familia mea.

— Opa, sora mea s-a înroșit, deci e clar ce discuție va urma. Ce zici, Georgiana, să mergem să ne facem floricele?

— O da, de acord, nu știu de ce am impresia că va urma o relatare a la Fifty Shades of Alexa...

— Dacă nu încetați, nu vă mai povestesc nimic, le zic încruntându-mă.

— Gata, ne cerem scuze. Continuă, te rog.

— Păi, ca de obicei, m-a salvat, dar a fost rănit grav. L-am omorât pe atacator și după aceea l-am vindecat pe Costi. Nu știu, cred că teama de a-l pierde, m-a ajutat să o fac. Știți că singura persoană pe care am mai vindecat-o, ești tu Ana, dar în pădure a fost diferit. Nu l-am vindecat cu ajutorul lacrimilor, cum a fost în cazul tău, ci pur și simplu, ca și cum cineva m-ar fi ghidat, am pus mâna pe pieptul lui și am reușit. Am simțit o căldură trecând prin mâinile mele, iar următorul lucru care l-am văzut sunt ochii lui...îl vindecasem.

— Asta e intens. Și după aceea ce s-a întâmplat? întrebă sora mea.

— Am făcut cea mai mare greșeală care aș fi putut-o face cu un bărbat, i-am arătat ce simt pentru el. Și de acolo, am fost cât pe-acî să facem sex.

— Ce? urlă iar amândouă în cor.

— Dap, chestia e că atunci când mai aveam un pic...ne-a întrerupt Alex.

În secunda următoare, încep amândouă să râdă în hohote. Când reușesc într-un final să se oprească, Georgiana adaugă:

— Aoleu, nu mai pot de râs! Numai ție ți se putea întâmpla așa ceva.

— Da, și atunci a fost momentul când a plecat... lăsându-mă cu gura căscată. Atunci mi-am dat seama că simte pentru mine doar atracție și atât, deși el zice că nu știe ce simte, că este confuz și că nu vrea să mă rănească. Vă dați seama cum o să fie mâine? Din ziua aceea nu l-am mai văzut și gândul că mâine o să dau ochii cu el, îmi face inima să-mi iasă din piept. Nici nu știu cum o să mă descurc.

— Te sfătuiesc să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Dacă el nu deschide subiectul, nu o face nici tu, zice Georgiana. Să nu vadă că te-a afectat. Fă-l să creadă că ți-ai dat seama că nu simți nimic pentru el și că vrei să treci mai departe, cu altcineva, asta în cazul că deschide subiectul. Dacă într-adevăr simte mai mult pentru tine, nu va permite așa ceva, va lupta pentru tine, dacă nu...măcar vei ști adevărul și poate vei reuși să îl uiți.

Off, poate are dreptate! Așa o să știu odată pentru totdeauna ce simte pentru mine. Totuși, tot am emoții, zici că mai are un pic și îmi sare inima din piept, la gândul că mâine o să-l văd.

— Mâine venim cu tine! zice Ana.

— Categorie nu! Am mai avut o dată discuția asta. Ce-i prea mult, strică. Ați uitat cumva ce s-a întâmplat ultima oară când v-am luat cu mine? Nu, nu și iar nu!!

— Poți să pleci singură, dar știi că putem veni după tine. Nu crezi că suntem mai în siguranță dacă mergem cu voi, decât singure?? zice Georgiana. Gândește-te că o să ai nevoie de noi, de suportul nostru.

Aici are dreptate, sunt singurele, în afară de Carmen, care știu adevărul, și mi-ar face bine să știu că sunt acolo pentru mine. Sper doar să fie o zi liniștită, fără atacuri și să nu le pun în pericol, că aş regreta amarnic.

— Ok, fetele. Dacă chiar vreți să mergeți, ar fi cazul să dormiți, căci vom pleca devreme.

— Ok. Noapte bună.

Au plecat și m-am trântit în pat. Tot încerc să dorm, dar nu pot din cauza gândurilor. Am emoții pentru ziua de mâine și sper să iasă totul bine. Sper doar să nu complic și mai rău lucrurile, dar trebuie să încerc, trebuie să aflu dacă el chiar simte ceva pentru mine, sau dacă trebuie să fac tot posibilul să-l uit. Cu aceste gânduri, într-un final, am adormit, sperând la mai bine pentru ziua de mâine.

Capitolul 15- Noi prieteni

Mă trezesc când sună alarma telefonului meu și îmi vine să plâng. Nu înțeleg de ce trebuie să începem antrenamentele atât de devreme. Mă duc și îmi fac un duș rapid. Decid să mă îmbrac de acasă în hainele pentru antrenament, și așa vine Alex să ne ia. Îmi iau perechea mea preferată de colanți, un maieu alb lung și un pic larg, ca să mă simt confortabil, îmi

prind părul într-o coadă împletită într-o parte și mă machiez, mă dau cu un pic de fond de ten, rimel și anticearcăn, căci nu am dormit extrem de bine. Sunt gata și mă duc la bucătărie, să văd dacă fetele au făcut cafea. Deja sunt treze și așa cum m-au obișnuit, m-au întâmpinat cu o cană mare plină de cafea, doza mea necesară pentru a supraviețui antrenamentului.

— 'Neața, fetele. Ați dormit bine?

— Dap, dar presupun că tu nu, judecând după cearcănele tale. Deja m-am speriat când te-am văzut, zice Georgiana.

— Da, mersi mult pentru compliment, știu că oricând pot conta pe tine. Ce m-aș face fără voi, ca să mă țineți cu picioarele pe pământ? Le întreb, cu ironia mea obișnuită în glas.

— Logic, ai fi pierdută fără noi, continuă și Ana.

— Nu mai zic nimic, căci modestia asta a voastră îmi dă dureri de cap.

După ce ne-am băut cafeaua și am mai discutat despre ce se va întâmpla astăzi, a venit și Alex să ne ia.

Observ că nu este deloc încântată că am ales să le iau iar pe fete cu noi, dar nu știu... mai este ceva ce o îngrijorează, nu știu exact ce, dar nici nu vrea să îmi zică. După expresia feței acesteia, am impresia că azi va fi o zi importantă, ce o voi ține mereu minte, chestia e că nu știu dacă e de bine sau de rău.

Ajungem în fața casei lor, ne dăm jos din mașină, și imediat mă lovește un sentiment de... nici nu știu cum să explic, simt că în această casă sunt mai multe persoane decât ea și Costi, și prin persoane, de fapt mă refer la vampiri. Fetele dau să între, dar le opresc. Întâi trebuie să lămuresc situația.

— Stați pe loc. Alex, cine mai este în casă în afară de Costi? Și nu încerca să negi, simt mai mulți vampiri, nu mă întreba cum, că nici eu nu știu, dar sunt sigură de ce zic.

Aceasta rămâne blocată la auzul vorbelor mele, și observ că se gândește ce răspuns să-mi dea.

— Sunt câțiva vampiri, prieteni foarte vechi de-ai noștri și de asemenea de-ai surorii tale, Carmen, care au auzit că avem o nouă Aleasă, și au venit din toate colțurile lumii să te cunoască.

La auzul explicației sale, pur și simplu, rămân cu gura căscată. Încerc să-mi revin, îmi dreg glasul și spun:

— În primul rând, fetele sunt în siguranță lângă ei? În al doilea rând, ce dracu' a fost în mintea ta? De ce nu mi-ai spus până acum, de exemplu, până să ajungem? Nu crezi că trebuia să fiu și eu informată?

— Hei, nu sări la gâtul meu, eu am vrut să-ți zic, dar Costi a spus că mai bine te punem în fața faptului împlinit, ca să nu ai timp să fugi.

— A da? Stai să vezi ce "*fapt împlinit*" îi dau în cap!!! A făcut-o numai ca să mă enerveze. Las' că vede el ce înseamnă acest lucru.

Ana și Georgiana, auzind ce am spus, afișează niște priviri pline de satisfacție, mai au un pic și își fac și popcorn, iar Alex brusc s-a albit la față, mai mult decât era deja, știind ce-l așteaptă pe fratele ei. Le dau pe fete la o parte din calea mea și pășesc foarte hotărâtă și plină de nervi spre casă. Trântesc ușa de perete și intru, căutându-l cu privirea pe Costi.

Când intru în living, rămân șocată când văd vampirii, ce se ridic când îmi simt prezența. Îi trimit lui Costi o privire plină de nervi, ca să-și dea seama că e un om mort când o să pun

mâna pe el (pardon, un vampir mort) și după aceea îmi întorc privirea spre musafiri și zic, cât de politicoși pot:

— Bună ziua. Costi, nu-mi faci cunoștință cu prietenii tăi?

Îi văd expresia feței și deja și-a dat seama că a încurcat-o, numai că nu știe când și în ce fel o să-l omor.

— Bine ai venit, Alexa. Aceștia sunt prietenii noștri de familie, cât și a surorii tale, Carmen. Începe să mi-i prezinte pe toți.

În dreapta mea, sunt doi bărbați bruneți, incredibil de arătoși. Numele lor sunt Diego și Miguel de la Rosas, sunt frați. Vin pe rând și îmi sărută mâna, spunând că sunt încântați de cunoștință (și gentlemeni pe deasupra- o rasă rară de bărbați).

În stânga este un bărbat la fel de frumos ca cei doi frați, pe nume Angelo Regazzi. La fel și acesta se apropie de mine și îmi sărută mâna, fiind încântat de cunoștință.

În fața mea, lipită de Costi prea mult, pentru a-mi fi pe plac, este o tipă roșcată. Este înaltă, are ochi albaștri, un păr lung până la mijloc, este slabă (prea slabă, dacă mă întrebați) și având o manichiură franțuzească impecabilă. E clar, deja nu o suport. Se pare că numele ei este Anais Deveraux.

Vine spre mine, mă pupă pe obraz și se prezintă, spunând că este o onoare să mă cunoască (nu a sunat prea convingător), și pe urmă se duce iar lângă Costi, luându-l de braț, parcă marcându-și teritoriul. Hmm... Norocul ei că azi am ceva de împărțit cu el, nu cu ea, dar o să-i vină și ei rândul în curând (ce pot să zic, sunt sadică azi).

Se pare că avea dreptate Alex când a zis că au venit din toate colțurile lumii să mă cunoască. Diego și Miguel de la Rosas au venit din Spania, Angelo Regazzi din Roma, și Anais Deveraux din Paris. Wow, nu știu cum să mă simt, onorată sau îngrozită. Trebuie să am o discuție cu afurisitul de Costi

în legătură cu situația asta, dar întâi îi voi cotoconi fundul la antrenament.

— Sunt încântată de cunoștință, dar mai mult onorată că ați făcut atâta drum, pentru simplul fapt de a mă cunoaște, le zic plină de recunoștință (mai puțin pentru Anais, dacă stătea acasă, nu mă supăram). Din păcate, nu știam că o să veniți, credeam că doar o să ne antrenăm, de aceea m-am prezentat așa. Să înțeleg că azi nu mai facem ședința de antrenament? Îl întreb pe Costi.

— Ba da, din contră, chiar o facem, căci prietenii noștri vor să asiste. Și la antrenamentele surorii tale, Carmen, au asistat. Auzindu-și numele pronunțat, aceasta și apare îndată, ca de obicei, aproape provocându-mi un infarct...

— Nu-mi vine să cred că ați venit! Mi-a fost dor de voi, Diego, Miguel și Angelo. Când am auzit că o să veniți, știam că trebuie să vin să vă văd.

Hmmm... a zis doar numele băieților, să înțeleg că nici ea nu o place pe Anais? Trebuie neapărat să am o discuție și cu ea (în ritmul ăsta, o să trebuiască să încep să fac programări). A observat și tipa că sora mea nu i-a pronunțat numele, de fapt nici măcar nu se deranjează s-o privească, și se uită urât la Carmen (dacă privirile ar putea ucide, sora mea ar fi acum pentru a doua oară moartă). Văzând cum o privește, mă uit și eu urât la ea, transmițându-i că dacă se pune cu sora mea, se pune cu mine, și eu sunt un adevărat diavol când e vorba de protejarea celor dragi mie.

— Ce ați zice să continuăm discuția mai târziu, după antrenament? Nu de alta, dar dacă nu mă apuc acum, există riscul să nu mă mai apuc nici mai târziu (plus că sunt tare nerăbdătoare să îi demonstrez domnului Costi ce înseamnă să mă scoată din pepeni). La gândul acesta, involuntar îmi apare

un zâmbet diavolicesc pe chip. Nimeni nu bagă de seamă, decât Costi, care imediat înghite în sec. Off, ce o să mă mai distrez!!

Mergem cu toții în arenă. Eu și Costi stăm în mijlocul ei, față în față, iar ceilalți stau cocoțați pe margine.

— Deci, să începem! zice Costi. Azi vom lucra un pic mai diferit decât până acum. Vom lucra mai mult mușchii. Te voi învăța să lupți cu o sabie, te voi învăța să lupți cu pumnii și picioarele. Încearcă doar să nu mă bați prea tare, pisicuțo, îmi zice făcându-mi cu ochiul.

Aha, deci a revenit la forma lui inițială. Nici nu știu dacă să mă bucur, sau să mă enervez și mai rău.

— Ok, hai să începem. Nu-ți promit nimic, motănelule. S-ar putea să îmi scot ghiarele azi, depinde de tine dacă vrei să îți asumi riscul sau nu, îi zic și eu făcându-i cu ochiul. Se pare că publicul nostru se distrează, căci aud numai chicoteli. Dap, o să fie distractiv. Fiind nerăbdătoare să începem, întind mâna și îmi “chem” o sabie la mine. Imediat Costi reacționează:

— Hey, am zis fără puteri!

— Hey, nu mă enerva dis-de-dimineată! Pentru simplul fapt că mi-am “chemat” sabia, asta nu înseamnă că o să trișez și o să-mi folosesc puterile. Acum taci și să trecem la treabă.

Îl văd cum se duce să-și aleagă o sabie, mormăind de felul cum i-am vorbit. Mă uit spre ceilalți și îl văd pe Diego cum îmi face cu ochiul. Eu ce fac? Păi zâmbesc, normal, mai ales când văd că domnul Costi a observat și nu îi convine deloc. Doamne, ce o să mă distrez azi!

Brusc, Costi se îndreaptă spre mine, atacându-mă cu sabia. Noroc că la antrenamentul trecut am învățat cum să îi anticipez mișcările. Chiar când mai avea un pic și mă atinge,

Îl evit, ajung în spatele lui și îl lovesc cu sabia peste fund, așa de început de antrenament (am vorbit serios când am zis că o să-i tăbăcesc fundul) . Se întoarce spre mine, cu o privire oripilată, gen “*cum ai putut să faci așa ceva?*”. Pe bune??? Se pare că încă nu mă cunoaște suficient de bine. Îmi afișez privirea mea caracteristică, gen “*Cine, eu? Nu am făcut nimic*”, fapt ce pare să-l irite și mai tare. Bafta lui.

Mă atacă din nou, iar eu de data asta nu îl evit, ci parez.

Hmm, mă pricep cât de cât. La fiecare lovitură dată de el, îi parez, contraatac și eu, dar niciunul nu reușim să lovim pe celălalt.. Oare de unde știu să lupt cu sabia așa de bine, mai ales că nu am mai făcut așa ceva niciodată? Hmm, am impresia că are legătură cu puterile mele de Aleasă. De fapt, sincer, nici nu-mi pasă, atâta timp cât reușesc măcar un pic să-i tăbăcesc fundul acestui vampir arogant, cel mai arogant din câți am întâlnit!

Prietenii noștri, de pe margine, ba aplaudă, ba urlă “*asta-i fata mea*”, ba chicotesc (probabil la felul cum eu și Costi ne tachinăm) ; singura care pare că ține cu el este, desigur, Anais.

După jumătate de oră de luptat cu sabia, trecem la lupta corp la corp. Fetele mele sunt în al nouălea cer, căci știu un lucru ce Costi nu știe: mă pricep destul de bine la așa ceva. Ele de unde știu? Păi pe cine credeți că exersam? Câte șuturi și pumni și-au luat săracele de la mine, chiar și în zonele care erau destinate bărbaților. Știu, faptul că sunt capabilă cât de cât să lupt, nu mă va ajuta contra unui vampir sau a unui om normal ce m-ar ataca, dar contra lui Costi, va funcționa, căci știu că nu mi-ar face rău fizic intenționat.

Acesta mă atacă, profitând de faptul că nu eram atentă la el, dar reușesc să-l eschivez, și imediat îi dau un cot în față, îi aplic un șut în zona sensibilă dintre picioare, după care, înainte de a apuca să contraatace, îi aplic încă un șut în piept, doborându-l pe spate.

Stă întins, mormăind de durere (trebuie să fie tare dureros pentru un bărbat să fie lovit în zona aceea sensibilă), și se uită la mine.... Să zicem că dacă privirile ar putea ucide, aş fi moartă acum.

Fetele mele sar de fericire, chicotesc și urlă “*asta-i fata mea*”, băieții la început au afișat niște priviri pline de uimire, după care când și-au revenit din șoc, au început să râdă. Săraca Alex, nici nu știe ce să facă, să râdă, fiind bucuroasă pentru mine, sau să-i pară rău pentru fratele ei. La Anais nici nu mă deranjez să mă uit, căci nu mă interesează, plus nu risc să văd ceva ce nu mi-ar place, căci Costi ar suferi, prin acest antrenament.

Se ridică cu chiu cu vai, și dintr-o dată, dispare din fața mea.

— Hey, trișorule, ai zis să nu ne folosim puterile!

Când mă așteptam să-mi răspundă, simt o adiere rece la ceafă și în secunda următoare, mă îmbrățișează pe la spate. Se lipește de mine și îmi șoptește suav la ureche:

— Pisicuța mea, te rog să mă ierți că am trișat, dar dorința mea de a te lua în brațe, cum îți place, și să mă joc cu lobul urechii tale, nu mi-a dat pace. Mi-a fost dor să te țin în brațe. Ca de obicei, corpul meu începe să vibreze, la contactul dintre trupurile noastre, și auzindu-i vocea atât de aproape de urechea mea. Cum e posibil să mă excit, doar din atâta lucru? Țsta este efectul lui asupra mea. Dar nu mai pot continua așa, nu o să-l mai las să mă atingă când vrea el și după, să plece ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu o să-l mai las să se

joace cu mine cum vrea el. Ca să-i demonstrez acest lucru, îi aplic un cap în față, pe urmă îi aplic un cot tot în această zonă, și ca să mă fac și mai înțeleasă, îl lovesc din nou în zona intimă, făcându-l să se prăbușească în genunchi în fața mea, schimonosindu-se de durere.

Mă aplec spre urechea lui, și îi șoptesc cât de dulce pot:

— Motănel, de acum înainte, nu ai voie să mă atingi fără permisiunea mea. Dacă vreau ca vreun bărbat să mă atingă, am la cine să apelez, e nevoie doar să te uiți în stânga ta, la acei vampiri... cred că ar fi onorați să-mi satisfacă orice poftă. Nu am nevoie de tine. Îmi termin discursul, și plec, lăsându-l fără replică.

— Gata, prieteni, antrenamentul s-a terminat, am obosit deja. Mă duc să-mi fac un duș și după aceea stăm de vorbă, vreau să știu mai multe despre voi.

— Ok, Alexa. Mi-a plăcut extrem de mult antrenamentul, dar am o întrebare: mereu este așa de... intens? Întreabă Miguel. Sau pur și simplu erai nervoasă pe el?

— Să zicem câte puțin din toate, îi zic, făcându-i cu ochiul. Mă îndrept spre Alex, să o rog să-mi dea niște haine de schimb, căci nu pot rămâne îmbrăcată așa.

— Sigur că da, Alexa. Mă duc să caut ceva potrivit pentru tine și ți le aduc în cameră.

— Perfect. Am o rugămintă. Când găsești ce trebuie, ia-le și pe Ana și Georgiana și veniți la mine în cameră, vreau să avem o discuție ca între fete.

— Sigur, s-a făcut.

Mă duc în baia din cameră, îmi fac rapid un duș, că deja nu mă mai suport, am transpirat rău la acest antrenament. Când termin, mă înfășor cu un prosop și intru în cameră. Fetele

sunt deja aici, am uitat cât de rapide sunt, când vine vorba de un pic de bârfă.

Nici bine nu apuc să ajung lângă ele, că deja încep:

— Doamne, ce m-am distrat, păcat că nu am avut și floricele, ar fi fost mai bine decât la cinema, zice Georgiana. Deși a fost și un pic terifiant, căci mi-am adus aminte de acea zi fatidică, când exersai pe mine, și pur și simplu m-ai castrat. La auzul acestor vorbe, Ana și Alex încep să râdă în hohote.

— Păcat că nu am fost acolo, să văd, zice sora mea.

— Da, să fi văzut atunci distracție. E mai amuzant să vezi două femei bătându-se. Cum ar zice Costi, bătaie între pisicuțe, zice și Alex, în timp ce chicotește.

— Da, păcat că nu ați fost acolo. Apropo de Costi, ia zi-mi, Alex, a fost ceva între el și Anais? Prea încerca să îl țină departe de mine.

— Da, a fost ceva între ei, dar acum mult timp, cu mult timp înainte de a mă cunoaște, intervine Carmen, care, ca de obicei, apare dintr-o dată, parcă intenționat pentru a ne speria.

— Of, ce ți-am zis despre furișat, sormeo? Chiar vrei, într-una din zilele astea, să mă omori?

— Scuze, nu o fac cu intenție, pur și simplu, uit să anunț înainte de a mă arăta.

— În fine. Deci, zici că a fost ceva între ei? Când?

— Cu cel puțin treizeci de ani înainte de a mă cunoaște.

— A trecut ceva timp, nu glumă. Păi și după atâta timp, tot așa de obsedată a rămas?

— Nu ai idee cât de obsedată. A trebuit să o pun la punct de atâtea ori, tot își băga coada în relația noastră, tot băga intrigi. Într-un final, a renunțat, probabil și-o fi dat seama că el mă iubea prea mult, ca să aibă vreo șansă.

Ce aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, dar asta e. Acum va avea şansa de a fi cu el, nu îl opreşte nimic, Carmen e moartă, iar eu...pe mine nu mă iubeşte, deci nu ar avea motiv să nu fie cu ea. Sunt întreruptă din contemplarea gândurilor mele de Carmen, care zice:

— Hai să vorbim de lucruri mai serioase, o să avem destul timp să vorbim despre Anaïs. I-am zis Alexandrei să vă aducă nişte rochii, căci peste două ore, o să avem o mică petrecere, să sărbătorim venirea prietenilor noştri, şi pentru un ritual extrem de important, pentru tine, Alexa.

În seara asta, vom afla dacă eşti pregătită să-ţi fie înmănat cel mai de preţ lucru al Aleselor dinaintea ta.

— Acela fiind...?

— Colierul Alesei. Este un colier, ce toate l-am purtat. Este îmbibat de magie, conţine esenţa tuturor Aleselor dinaintea ta. Avându-l la gât, vei avea acces la cunoştinţele lor, la puterile lor, şi te va ajuta extrem de mult să îţi controlezi propriile puteri. Dar cum ziceam, în seara asta vom afla dacă eşti pregătită să intri în posesia lui.

— Şi dacă nu sunt?

— Atunci, te va aştepta. Nimeni nu ţi-l poate lua. Numai dacă altcineva în afară de tine sau de alesul tău îl va atinge, va fi evaporat, pur şi simplu.

— Wow, înseamnă că este un obiect puternic. Sper din tot sufletul să fii pregătită.

— Nu ştiu de ce am impresia că nu trebuie să-ţi faci griji, în seara asta vei intra în posesia lui. Acum, fetele, luaţi-vă rochiţele şi duceţi-vă să vă pregătiţi, aşa o lăsăm şi pe Alexa, ştiţi că ei îi ia mai mult să se pregătească, decât vouă.

— Hahaha, foarte amuzantă eşti azi.

Pleacă fetele mele, râzând. Rămân singură, pentru a mă pregăti, dar gândurile nu-mi dau pace. Dacă nu sunt pregătită? Dacă ceva va merge rău? Atâtea de „dacă”. Trag aer în piept și îmi zic “fie ce-o fi”. Orice-ar fi, sunt Aleasa și acel colier al meu va fi!

Capitolul 16 - Colierul

Mă îmbrac cu rochia dată de Alexandra. Este superbă, de un roșu sângerieu, vine mulată pe mine, ca o a doua piele. În față este mai scurtă, iar în spate mai lungă, ca o trenă. Este dintr-un material atât de moale, încât îmi vine să-l pipăi. Încalț o pereche de sandale cu toc potrivit, căci nu vreau să mă fac de rușine, căzând în cap. M-am machiat mai discret, dar totuși să

se vadă diferența de machiajul de zi cu zi. Părul mi l-am lăsat pe spate, și mi l-am ondulat. Sunt gata, dar încă nu mi-am făcut curajul să cobor alături de ceilalți. Am emoții, sute de fluturi îmi fac de cap în stomacul meu, iar inima îmi bubuie, de mai are un pic și îmi iese din piept. Carmen mi-a zis că nu am de ce să îmi fac griji, doar sunt Aleasa, dar totuși, dacă nu sunt pregătită? Da, colierul mă va aștepta, dar dacă nu sunt îndeajuns de bună ca Aleasă? Știu că sunt la început, și mai am mult de învățat, dar dacă nu o să fiu niciodată pregătită, dacă niciodată nu o să fiu îndeajuns de bună, și acel colier nu îmi va fi înmănat? Am înnebunit cu atâtea întrebări de „dacă”. Nu am de ales decât să nu mă mai gândesc și să merg să înfrunt această situație. În seara asta trebuie să aibă loc ceremonia de înmânare a colierului. Tocmai când decid să încetez cu întrebările și să cobor, cineva bate la ușă. Mă duc să deschid, și în fața mea nu e nimeni altul decât Miguel. Un Miguel superb, îmbrăcat la costum (of, ador bărbații îmbrăcați așa elegant).

— Ești superbă, Alexa. Am venit să te conduc, m-am gândit că nu te-ai supăra dacă voi fi partenerul tău în seara asta. Mă analizează din cap până în picioare, și îi place ce vede. Decid să îi accept invitația, poate așa nu o să am atâtea emoții, plus că mai mult ca sigur Costi o să fie însoțit de Anais.

— Ar fi plăcerea mea, dragă Miguel, dacă m-ai însoți în această seară, îi zic cu un mare zâmbet pe față.

Ce, numai Costi să se distreze în seara asta? Îmi place Miguel și fiind însoțită de el, poate voi mai uita un pic de emoții și de ceremonie.

Coborâm pe scări, ținându-ne de braț, pentru a ne alătura celorlalți în living.

Chiar înainte de a ajunge, aud o grămadă de glasuri. Când intrăm în încăpere, rămân șocată. Sunt, cred, peste cincizeci de persoane. Asta înseamnă la ei mică petrecere? Nu vreau să îmi imaginez ce înseamnă petrecere mare.

Toți au încetat să vorbească și se uită la mine. Niciodată nu mi-a plăcut ca cineva să se holbeze așa la mine. Înainte de a zice ceva, Alexandra, Costi și Carmen vin lângă mine. Mă simt un pic mai bine, știindu-i aproape. Carmen începe să vorbească celor prezenți.

— Bună seara. V-am chemat în această seară aici, pentru a v-o prezenta pe noua Aleasă și pentru a fi prezenți la ceremonia ei de înmânare a colierului, care, după cum bine știți, este cel mai important ritual al Aleselor. Aceasta este sora mea mai mică, Alexa, și este Aleasa voastră.

La auzul acestor cuvinte, toți cei prezenți, se apleacă în fața mea. Măresc ochii de uimire. De ce fac așa ceva? Costi, ca de obicei, cu talentul lui de a-mi ghici gândurile, îmi zice:

— Acesta este modul în care își arată respectul față de tine, Aleasa lor. Știu că nu îți place, dar asta e legea. Ești ca regina lumii supranaturale.

— Este de ajuns. Știu, nu mă cunoașteți, și da, sunt Aleasa voastră, dar asta nu înseamnă că trebuie să vă aplecați în fața mea. Nu îmi place așa ceva, deci am rugămintea de a nu o mai face. Suntem toți egali, nu sunt mai presus ca voi. Vă mulțumesc că ați venit în această seară, pentru a fi alături de mine la ceremonie, dar până atunci, distrați-vă.

Cum îmi termin discursul, majoritatea din ei încep să vorbească, mai mult ca sigur despre mine, numai trei persoane nu fac altceva decât să se holbeze la mine. Sunt niște bărbați bătrâni, îmbrăcați în niște mantii albe, îmi aduc aminte de vrăjitorii care apar în filme. Fețele lor nu-mi

inspiră multă bunătate, deci cred că nu ne vom înțelege foarte bine.

— Carmen, cine sunt bărbații aceia?

— Vino, o să ți-i prezint.

O urmez, fără tragere de inimă. Dacă ar fi după mine, nu m-aș apropia de ei, nu-mi inspiră nimic bun.

Ajungem în fața lor, iar Carmen zice:

— Alexa, domnii sunt cei care te-au făcut Aleasa. Fac parte din Consiliul Celor Bătrâni. Au venit în această seară, pentru a te cunoaște în mod oficial, deși știi și văd tot ce faci. Vor fi alături de tine la Ceremonie, căci dâșii sunt cei care au înființat această datină.

— Bună seara, Alexa, îmi zice unul din ei (presupun că este alpha bătrânilor?). Îmi pare bine de cunoștință. Sper ca în seara asta să decurgă totul bine și să îți fie înmănat Colierul Aleselor. Cu el, vei putea face mult mai multe lucruri decât ai făcut până acum.

— Să înțeleg că dumneavoastră, cei din Consiliul Bătrânilor, ați făcut toate aceste reguli? Carmen, dându-și seama că sunt pe cale să fac vreo prostie, își drege glasul și se uită cu o privire nemulțumită la mine.

— Da, Alexa, noi suntem cei care am făcut toate aceste lucruri, noi am instaurat linia Aleselor, într-o perioadă în care în lumea supranaturalului domnea haosul. Pentru a se păstra un echilibru între lumea supranaturală și cea normală, v-am creat pe voi. Toate aceste reguli sunt făcute pentru a vă proteja și pe voi, și pe cei din jur. Deși sunteți Alesele și aveți puteri mai mari față de celelalte ființe supranaturale, totuși sunteți oameni, nu zeițe, iar ce am învățat de-a lungul întregii mele vieți, e că nimeni nu este perfect. Aveți puteri prea mari, pentru a nu exista aceste reguli. Aceste puteri vi s-au dat

pentru a menține echilibrul, dar de asemenea, pot și să facă rău, să instaureze iar haosul.

— Cum ar fi posibil așa ceva? Suntem Alesele, tocmai pentru a face bine, pentru a menține echilibrul, nu? Cum ar putea vreuna din noi să facă exact opusul a tot ce reprezentăm? Văd că întrebarea mea i-a atins un punct sensibil, căci pe fața lui apare o umbră de...tristete, aş putea spune. Oare chiar a existat vreodată o Aleasă care să fi ajuns de partea răului? Trebuie neapărat când mai rămân singură cu sora mea, s-o întreb.

— Cred că e timpul să trecem la treabă. Nu am venit să ne distrăm, ci să luăm parte la cea mai importantă ceremonie din ultimii douăzeci de ani. Eu te voi ghida, va trebui să faci exact cum îți zic, ok?

— Ok.

Sunt conștientă că nu vrea să discute despre acea Aleasă, ar fi mai bine să îl ascult, nu cred că vreau să îl văd nervos, plus că vreau să scap mai repede, deja emoțiile mă sufocă.

— Oameni buni, vă rugăm să luați loc, ceremonia va începe, anunță bătrânul.

De-abia acum am observat că pe marginile livingului, la perete, sunt așezate scaune. Toți cei prezenți s-au așezat pe ele, astfel mijlocul livingului rămânând gol, ca și cum ar fi o scenă, înconjurată de scaunele pline de spectatori. Văzând așa ceva, emoțiile au devenit și mai mari. Grozav!

— Ce va trebui să faci, Alexa, e să închizi ochii și să te concentrezi. Undeva în această încăpere este o ascunzătoare, unde este colierul. Este camuflată de magie, pentru ca numai Aleasa să o poată găsi. După ce o găsești, numai tu poți ști cum o vei deschide, aici nu te pot ajuta.

Termină de vorbit Bătrânul Alpha, și mă concentrez, deși îmi este greu, cu atâtea persoane privindu-mă. Închid ochii, pentru a mă concentra. Îmi imaginez că sunt singură în living și mă gândesc la colier. Colierul meu, cel care trebuie să-mi aparțină, căci e dreptul meu, sunt Aleasa. Îmi tot repet această karma, în speranța că o să meargă.

Deschid ochii, când simt că ceva mă trage. Ca și cum aș fi atrasă de un magnet. Ajung în fața unui perete. Pe bune? E doar unul din pereții din living. Nu e nicio ascunzătoare. Ca și cum mi-ar auzi gândurile, Costi îmi zice:

— Ține minte, Alexa. Este magie.

Hmm, așa e. Bătrânul a zis că ascunzătoarea este camuflată de magie. Dar cum să o fac să apară? În pana mea, nu sunt vrăjitoare, nu știu vrăji de decamufare, dacă o exista așa ceva.

“Off, Alexa, concentrează-te. Ești Aleasa, ce naibii. Închide ochii și concentrează-te”.

Grozav, acum am ajuns să fiu certată și de vocea mea interioară.

Închid ochii și mă relaxez. Mă gândesc la colier, la Carmen, la felul cum a murit, mă gândesc la Roxi, cum a murit pentru ca eu să fiu Aleasa. Nu pot lăsa toate aceste sacrificii să fi fost în van. Trebuie să le fac mândre de mine.

Brusc, ca și cum aș ști cum să fac, ca și cum mi s-ar fi șoptit, mă apropiu de perete și pur și simplu, pun palma peste el. Dintr-o dată, sunt orbită de lumină, o lumină ce pare să vină din spatele peretelui. Ca prin magie, peretele dispare. În fața mea, acum este altul, unul întreg plin de tablouri. Presupun că toate tablourile sunt cu Alesele de dinaintea mea, căci cel din fața mea o reprezintă pe sora mea, Carmen. Trebuie să gândesc logic. Colierul trebuie să fie în spatele unuia din

tablouri. Dar care? Gândind logic, ar trebui să fie în spatele tabloului ultimei Alese, nu? În spatele celui care o reprezintă pe Carmen, căci ea este cea care mi-a predat ștafeta.

Problema este următoarea: cum dau de colier? Căci tot încerc să dau tabloul la o parte și nu pot, e ca și cum ar face parte din perete. Deci? Offf, Alexa, concentrează-te. Răspunsul trebuie să fie în tine, doar ai puterile Aleselor.

Închid ochii și mă concentrez. Dacă colierul a fost pus aici de Carmen, trebuie să mă concentrez pe ea. Chestia e că, deși este sora mea, nu o cunosc destul de bine, pentru a-mi imagina în ce mod ar fi putut să-l ascundă. Dar totuși sunt sora ei și Aleasa, deci trebuie să reușesc. Sunt pregătită, este dreptul meu! Încep să pipăi tabloul, poate voi putea să simt colierul, datorită puterii îmbibate în el. Mângâi chipul surorii mele, ce este ilustrat în el, îi pipăi părul, ochii. Brusc, văd ceva, ceva ce sunt sigură că nu era acolo mai devreme, doar nu sunt nebună și oarbă să nu fi văzut. La gâtul ei, este un colier. Unul superb. Este format din două aripi de înger, una în dreapta și una în stânga, ce se unesc jos, ca două piciorușe, iar în mijlocul lor, tronează o superbă piatră de un roșu sângeriu. În acea piatră presupun că este îmbibată magia, puterile și esența Aleselor dinaintea mea. Este pur și simplu superb. Ca și cum aș fi atrasă, nu mă pot abține și trebuie să îl ating. Pun mâna pe el și pur și simplu, simt ca și cum mâna îmi ia foc. Rezist, nu pot să o dau deoparte, nu îmi va face rău, știu sigur. Sunt Aleasa, și această magie îmi este destinată, deci mă va recunoaște. Următorul lucru care se întâmplă e că tabloul pur și simplu, se dă la o parte. Din spatele lui, iese o lumină orbitoare, la fel ca mai devreme. Este acolo colierul, o simt. Iau o pauză și respir, în sfârșit, l-am găsit. Mi-e teamă că atunci când îl voi atinge, mă va

respinge, dar nu am de ales, am ajuns până aici și trebuie să continui. Mai trag o dată adânc aer în piept și bag mâna în ascunzătoare, pentru a-l scoate. Simt o pânză, o iau în mână și o scot. Este o pânză roșie, pe care este imprimat un simbol. Acest simbol are forma colierului. Offf, inima mai are un pic și îmi iese din piept. Asta e, colierul e în mâna mea. Dau la o parte pânza și dau cu ochii de el. O minunăție de colier, din argint. Se vede că e antic. Strălucește în palma mea. Acum e acum. Îl scot din pânză, și mă rog ca atunci când o să-l ating și o să-l pun la gât, nu o să mă respingă. Îi ating aripile, pe urmă piatra, și simt cum mă gâdilă. Piatra din mijloc, când o ating, începe să strălucească și își schimbă culoarea, devine un roșu mult mai închis. Simt toată puterea din el, parcă le-aș simți pe fostele Alese. Mă uit în ochii lui Costi și a lui Carmen, parcă cerându-le permisiunea. Când o văd pe sora mea zâmbindu-mi, decid să îmi las emoțiile deoparte și să îl pun la gât. O să fie bine, o simt.

Pun medalionul la gât și deocamdată, tot ce gândesc e că se asortează cu rochia (știi, sunt nebună). Brusc, în fața ochilor îmi apar sute de imagini, și trec mult prea repede pentru ca retina mea să le rețină pe toate. Cred că văd viețile și bătăliile fostelor Alese. Simt fericire, tristețe, dar dintr-o dată încep să simt durere, atât de multă, încât nu știu cât pot rezista, dar nici să dau colierul jos nu pot. Încep să urlu de durere, când văd cum toate Alesele dinaintea mea au fost ucise, dar nu numai văd, le simt durerea, simt tot ce au simțit și știu tot ce au gândit în momentele de dinainte de a muri. Urlu, poate așa o să mi se mai ia din durere. Costi și Ana vin repede spre mine, dar înainte ca el să ajungă la mine, simt cum încetul cu încetul întunericul mă înghite, și leșin.

Capitolul 17 – Tărâmul Aleselor

Mă trezesc într-o stare de alarmare, căci nu știu unde sunt. Durerea a dispărut, dar pur și simplu nu știu unde mă aflu, unde au dispărut toți? Sunt undeva, în pădure, dar ceva pare ciudat, ireal. E prea multă lumină, liniște, parcă m-aș uita la o scenă dintr-un film din acela, unde personajul ajunge în Rai. Oare e posibil? Oare am picat testul și sunt moartă? Nu poate fi adevărat, refuz să cred. Încep să mă plimb, poate oi reuși să

dau de cineva. În mod normal, atmosfera de aici ar trebui să dea o stare de liniște oricui, dar mie nu, mi se pare înspăimântător. Mai ales că nici nu știu cum am ajuns aici, într-o clipă eram în living cu persoanele dragi mie, plus alții și acum sunt aici, în necunoscutul ăsta, singură. Exact ăsta e cuvântul, singură... Acest loc îmi dă o stare de singurătate. Cred că am câteva minute de când tot merg și nu dau de nimeni. Ok, Alexa, gândește. Trebuie să fie cineva aici. Închid ochii, mă relaxez și încerc să simt ceva. Aud vântul cum bate lin, simt cum îmi atinge pielea încet, simt fiecare particulă din acest loc. Parcă m-aș fi conectat cu natura. Brusc, aud ceva. Nu sunt sigură, dar parcă sunt șușoteli, cineva vorbește în șoaptă. Oare e posibil, sau am început să înnebunesc? Ok, e timpul să văd dacă puterile mele merg aici. Îmi doresc să ajung la sursa zgomotului, și încep să simt vântul bătând mai tare. Deschid ochii și rămân uimită la ce văd. În fața mea, sunt pe puțin zece femei, uitându-se la mine și zâmbind. Sunt superbe toate, îmbrăcate în rochii lungi până în pământ, de culoare albă. Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că sunt îngeri, dar cum așa ceva chiar nu există...

— Bună, Alexa, bine ai venit, îmi zice una din ele. Nu ai idee de când te așteptăm.

Este frumoasă, are părul lung până la mijloc, negru, niște ochi mari verzi, și un surâs plin de bunătate. Oare așa o fi, sau aparențele înșală? Deși dacă stau bine să mă gândesc, îmi par extrem de cunoscute, dar nu îmi dau seama de unde.

— Bună. Îmi puteți spune unde sunt și cine sunteți? Sunt moartă?

— Nu, ești vie, doar că într-o stare de inconștiență. Colierul, când l-ai pus la gât, te-a adus la noi, face parte din ritual. Chiar nu îți imaginezi cine suntem?

Stau, mă gândesc și brusc, îmi dau seama cine sunt. Când am pus colierul la gât, au început să-mi apară în fața ochilor viziuni din trecut, cu Alesele dinaintea mea. Femeile din fața mea, sunt o parte din predecesoarele mele.

— Voi sunteți Alesele dinaintea mea. Dacă nu sunt moartă, atunci ce cauți aici? Ziceți că face parte din ritual, colierul m-a adus aici, dar pentru ce scop? Credeam că am trecut testul și că sunt demnă de a-l primi.

— Așa este, dar întâlnirea noastră încheie ritualul. Nu este de ajuns doar să treci prin el și să îți fie înmănat colierul. Trebuie ca noi să te ajutăm să îl controlezi. Ai văzut ce ai pățit când l-ai pus la gât, nu? Da, te-a acceptat, altfel erai făcută scrum, dar trebuie să știi să îl controlezi. De aceea ești aici, pentru ca noi să te ajutăm, zice altă Aleasă.

— Cum o să mă ajutați? O să trec printr-un nou ritual?

— Ceva de genul. Vezi cercul acela, desenat în stânga ta?

Întorc capul și într-adevăr îl văd.

— Da, ce e cu el?

— Acolo o să stai, în genunchi, iar noi o să te înconjurăm. O să îți arătăm secvențe din trecut, istoria noastră. Acest proces o să te ajute să treci mai ușor peste viziuni și ca puterea din colier să nu te consume.

Din instinct, duc mâna la gât, pentru a-l atinge, dar nu este în jurul gâtului meu. Intru în panică și încep să țip.

— Colierul meu! A dispărut! Unde este? L-am pierdut?

— Stai liniștită, nu l-ai pierdut. Este asupra ta, unde îți este corpul, pe Pământ. Este în siguranță alături de tine, chit că ești inconștientă. Nu are cum să ți-l ia nimeni de la gât.

— Pe Pământ? Adică? Unde sunt?

— Ești pe Tărâmul Aleselor. Nu ești în Rai, nici în Iad. Este un Tărâm între cele două planuri. Aici ajung toate Alesele

după moarte, sau cele care sunt în ritual, ca tine. Nu ai de ce să îți faci griji, după ce se va termina totul, te vei întoarce la familia ta.

— Ok, atunci să începem, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine.

Mă așez în mijlocul cercului, iar Alesele stau în picioare, în jurul meu. Stau în genunchi și aștept să începă ritualul. Doar mă rog să nu fie la fel de dureros, ca atunci când am pus colierul la gât. Ele încep să cânte ceva, nu știu în ce limbă și nici nu îmi bat capul.

Brusc, în fața ochilor, încep să îmi apară viziuni, aceleași viziuni pe care le-am avut când mi-am pus colierul la gât. Încerc să mă concentrez, dar durerea a revenit și ea, și parcă e mai puternică acum. O aud pe una din Alese cum urlă la mine să rezist și să mă concentrez, că trebuie să le fac mai clare, să mă concentrez decât pe una din viziuni. Încerc să fac ce zice, dar nu pot, durerea e prea mare și nu mă lasă să mă concentrez. Încep să urlu.

— Concentrează-te, Alexa. Gândește-te la familia ta, la cei pe care-i iubești. Vrei să-i revezi, nu? Gândește-te la ei, or să-ți dea puterea să treci peste acest ritual. Încearcă!

Fac cum mi-a zis. Primul chip care îmi apare în fața ochilor este cel al Anei. Persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta, sufletul meu. Mă gândesc cum s-ar simți dacă m-ar pierde... ar fi singură pe lume, ar pierde singura soră care o mai are, ultimul membru al familiei ei. Cum m-aș simți eu dacă nu aș mai vedea-o vreodată? Aș fi distrusă, nu pot concepe așa ceva.

Următorul chip care îl văd este cel al Georgianei. Prietena mea cea mai bună, sora mea de suflet de peste douăzeci de

ani. Mi-a fost mereu aproape când am avut nevoie, și eu la fel pentru ea. E singura, în afară de Ana, care știe tot despre mine. Nu e nevoie să zic nimic, căci știe ce e în sufletul meu, ca și cum ar citi în el. Aș face pentru ea orice, la fel ca pentru Ana. De ce? Căci, deși nu avem legătură de sânge, ea este sora mea de suflet, sora pe care mi-am ales-o. Știu că și ea, ar suferi la fel de mult ca Ana, dacă m-ar pierde.

Următoarea care o văd este Alexandra. Nu o cunosc de mult timp, dar știu că ar face orice ca să mă protejeze, și nu doar pentru că este Gardianul meu, ci pentru că îi pasă de mine, mă consideră prietena ei, la fel și eu. Aș face orice ca să o protejez. În puținul timp de când o cunosc, am ajuns să țin foarte mult la ea.

Următorul chip care îl văd este cel al lui Costi. Gardianul meu, fostul iubit al surorii mele, dar cel mai important... bărbatul pe care îl iubesc. Nici nu pot explica în cuvinte ceea ce simt pentru el. Este atât de mare dragostea ce i-o port, încât dacă l-aș pierde, aș muri și eu, nu aș mai avea aer fără el. Nu sunt sigură dacă și el simte la fel ca mine, un lucru știu sigur: ar face orice să mă țină în siguranță. Dacă nu aș mai fi, s-ar simți responsabil, și nu știu dacă de data asta și-ar mai reveni.

Mă gândesc la Carmen, sora mea cea mare, cea pe care o știam moartă, care de-abia am ajuns să o cunosc, dar care o iubesc de când eram mică, chit că nu avusesem șansa să o am aproape. Nu vreau să pierd șansa de a o cunoaște, de a recupera anii când nu am avut-o aproape.

Gândul la cele mai importante persoane din viața mea, îmi dă puterea să trec peste durere și să mă concentrez. Din toate viziunile, o aleg pe una care mi se pare cea mai importantă, atât din punct de vedere al trecutului, cât și din punct de

vedere al prezentului. Mă concentrez pe ea, și dintr-o dată, e ca și cum aș fi ajuns să fac parte din ea. Sunt tot în pădure, în această pădure, dar nu acum, ci în trecut. Brusc, realizez ce văd. Sunt în interiorul viziunii, cea în care prima Aleasă care mi-a vorbit este omorâtă. Văd ultimele ei momente de viață. Am un sentiment de deja-vu și realizez de ce. A fost omorâtă la fel ca sora mea. Asta înseamnă că monstrul care este în fața mea, e nimeni altul decât Dimitri Volotov. Nenorocitul care a omorât-o pe Carmen, care a omorât o mulțime dintre Alesele dinaintea mea. Dacă ar fi să îl întâlnesc pe stradă, aș crede că este un om normal, frumos, plin de carismă...dar acum, când îi văd privirea de satisfacție când îi scoate inima din piept bieteii fete.... Încep să plâng, când văd scena macabră din fața mea, și când simt toată durerea și deznădejdea care a simțit-o ea în acele momente. Cum e posibil să existe un asemenea monstru? Dacă ăsta e doar începutul viziunilor, nu cred că o să rezist până la final. Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd pe monstrul ăsta cum mănâncă inima Alesei. Câtă durere trebuie să fi îndurat toate cele omorâte de el. Așa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată, acest nenorocit trebuie eradicat de pe fața Pământului, și dacă o să mai am șansa să ies de aici, chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac în această viață, o să-l fac să plătească, o să-l fac să simtă tot ce ele au simțit.

Brusc, sunt “trasă” înapoi în cerc, dar nu pentru mult timp, căci sunt avântată iar în altă viziune, de data asta o văd pe Carmen, sora mea. Nu, asta nu pot suporta să văd. Încep să urlu la Alese, să mă scoată de aici, nu sunt destul de puternică ca să văd cum sora mea este omorâtă. Nu mă ascultă nimeni. Sunt obligată să văd și de data asta să și ascult tot ce s-a

întâmpat înainte ca ea să moară. Aud vocea lui Carmen, cum zbiară la Dimitri Volotov, după ce a așezat-o pe altarul de sacrificiu.

— Ești un monstru! Poți să mă omori, dar tot se va naște cea care într-o zi îți va pune capăt zilelor. Mă auzi? Nu ai cum să eviți. Poți să omori câte Alese vrei, dar este scris. Profeția spune clar că vei pieri de mâna ei, cea sortită. Mor împăcată, știind că moartea mea va da naștere celei care va îndeplini Profeția.

Încep să urlu, când văd că nenorocitul se duce spre ea, pentru a o ucide.

— Nu!!! Nu o face!

În zadar, urlu în zadar, căci nu pot face decât să stau și să privesc cum sora mea este omorâtă. Monstrul acela își înfige mâna în pieptul ei și îi smulge inima, în același timp, eu căzând în genunchi și urlând de durere. Nu mai pot suporta, nu mai pot privi. Vreau să ies de aici, dar nu pot. De ce?

Plâng de durere. Nu simt numai durerea ei, o simt și pe a mea, durerea de a-mi pierde sora. Privind ultimele ei clipe pe acest Pământ, simt ca și cum am pierdut-o din nou, și nu pot suporta! Plâng și urlu și mă rog să ies mai repede de aici.

Închid ochii, căci nu mai pot privi scena asta de coșmar, dar îl aud pe el cum zice:

— Păcat ca nu m-ai putut iubi. Ți-aș fi pus lumea la picioare, dar tu l-ai iubit pe nenorocitul ăla. Acum ești moartă, la fel ca celelalte dinaintea ta, la fel ca cele care vor veni după tine.

Nu voi permite ca acea profeție să se împlinească. Voi distruge fiecare Aleasă care se va naste, exact cum te-am distrus pe tine, îți jur!

Nu mai pot de durere, a ajuns atât de mare, încât nu îi mai pot face față. Încep să urlu și îmi duc mâna la piept. Simt ca și

cum cineva mi-ar smulge inima din piept. Las întunericul să mă înghită, în speranța că va face durerea să dispară.

Din perspectiva lui Costi:

Nici nu mai știu câte ore au trecut de când mi-a leșinat în brațe. De ce nu se trezește? Ce se întâmplă? La început părea că doar doarme, dar acum plânge și mormăie de durere. Ce se întâmplă cu ea? Îmi vine să urlu de disperare, căci nu pot face nimic. Ar trebui să o protejez, dar sunt un inutil. Tot ce pot face e să o privesc cum suferă.

Doamne, de ce nu își revine? Nu mai m-am rugat de sute de ani, dar Te implor, nu mi-o lua. Nu aș suporta s-o pierd și pe ea. O iubesc. Chit că mi-am dat seama prea târziu și că nu am

curaj să îi spun, dar o iubesc. O iubesc din tot sufletul și nu aș suporta s-o pierd. Am decis să stau departe de ea, căci tot ce ating, distrug. Nu aș suporta să i se întâmple ceva, mai ales din cauza mea. Te rog, nu mi-o lua.

— Carmen, de ce naiba nu se trezește? Ce se întâmplă? Încep să urlu de disperare. Știu că nu are nicio vină și că nu merită să țin la ea, dar doar gândul că aș putea s-o pierd pe pisicuța mea... numai gândul mă distruge, da' păi...

— Nu știu, Costi. Sincer, nu știu. E prima oară când se întâmplă așa ceva. Nu știu ce putem face.

Îi văd disperarea din ochi, și ei îi este frică s-o piardă. De Ana ce să mai zic? De când Alexa a leșinat, sora ei mai mică stă lângă ea, ținând-o de mână și plângând, implorând-o să se întoarcă la ea. Nu sunt singurul care o iubește și nu vrea s-o piardă.

De fiecare dată când tresare, sau plânge, sau urlă de durere, îmi frânge inima. Dacă aș putea, i-aș lua toată durerea, numai să nu o mai simt cum suferă. Dar din păcate, nu pot face nimic, sunt un inutil. Eu sunt cel care ar trebui s-o protejeze, dar tot ce fac e să stau și să mă rog să fie bine.

Brusc, o văd pe Alexandra, cum se îndreaptă spre ea și zice:

— Stați degeaba și vă uitați, în loc să îi smulgeți colierul ăla de la gât!

Văd cum întinde mâna și îl atinge, după aceea fiind aruncată în cealaltă parte a livingului, direct în perete. Alerg spre ea să verific dacă este bine.

— Ești ok, Alex? Ce naiba a fost în capul tău? Știi că puteai fi spulberată, atingând colierul. Ai înnebunit?

— Am zis să încerc.

— Degeaba ai încercat. Puteai să mori acum. V-am zis că acel colier poate fi atins, în afară de Aleasa, decât de sufletul ei pereche, zice Carmen.

— Așa și? Știi cumva unde este alesul ei, ca să îl aduci aici să i-l scoată de la gât? Numai așa o să-și revină. Uită-te la ea, are dureri, cât crezi că mai rezistă? Începe să urle sora mea.

— Încetați, nu rezolvați nimic dacă vă certați, urlu și eu la ele. Este puternică, va rezista. Nu cred că îi va face rău colierul. Dacă nu ar fi trecut testul, în momentul în care l-ar fi pus la gât, ar fi fost moartă. Mai mult ca sigur, este încă o parte a ritualului. Să sperăm că se va termina repede și va rezista.

Mă rog la Dumnezeu să am dreptate cu tot ce am spus.
Trebuie să fie bine.

— Costi, scoate-i colierul de la gât, zice Carmen.

— Ai înnebunit? Nu ai zis că numai sufletul ei pereche îl poate atinge?

— Ba da. De ce crezi că ți-am zis ție?

— Doar nu crezi că el este alesul ei. Cred că glumești, intervine și Anais.

Văd nervozitatea din ochii ei, știu că nu îi convine ideea ca eu să fiu sufletul pereche al Alexei, iar ea să fie dată deoparte, din nou. Chestia e că sunt de părere cu ea. Da, o iubesc pe Alexa, și știu că și ea mă iubește, dar chiar să fiu alesul ei? Nu știu ce să zic despre asta.

— Doar încearcă și nu mai comenta, îmi zice Carmen, în timp ce se uită la Anais cu o privire plină de venin. Dap, gena asta a lor.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla, să fii aruncat în perete ca mine? Mare lucru, îți revii, zice sora mea. Dap, “dulceața” de ea.

— Okey, încerc, dar apropo, de ce doar a aruncat-o pe Alex cât colo și nu a evaporat-o, cum se zicea?

— Nu știu, cred că a protejat-o Alexa, căci altfel nu-mi explic. Ori ea a protejat-o, ori colierul a recunoscut-o ca fiind Gardianul Alesei. Acum lasă vorba și încearcă. Uită-te la ea, nu mai rezistă mult. Nu știu ce i se întâmplă acolo unde e, dar are dureri mari.

— Ok, dar dacă reușesc, nu trebuie să i se zică Alexei de ce. Nu trebuie să știe că eu am reușit să îi scot colierul de la gât și că sunt sufletul ei pereche, ați înțeles?

— Dar...

Încearcă Alex să vorbească, dar o întrerup.

— Niciun "dar". Jurați-mi că nu o să-i spuneți.

Aprobă toți, cred că Anais a fost prima doritoare să jure, și mă apropii de Aleasa mea.

Mă rog la Dumnezeu să meargă, să fiu alesul ei, să se trezească și să fie bine. Chit că nu o să știe adevărul, tot ce-mi doresc e să fie bine, alături de noi.

Mă așez lângă ea pe canapea și o privesc. Femeia ce mi-a furat inima, după ce zeci de ani, niciuna nu a reușit. Femeia care mă înnebunește, din toate punctele de vedere. Femeia pe care o iubesc. O sărut (ce dor mi-a fost să fac asta) și ating colierul. Ezitant la început, dar când văd că nu simt nimic, îl apuc mai bine și i-l scot de pe gât. Nu-mi vine să cred, a funcționat! Ea este sufletul meu pereche!

Nu mai apuc să gândesc nimic, căci imediat Alexa sare în fund, pe canapea și începe să urle și să plângă. O iau în brațe, încercând să o calmez și îi spun că totul este în regulă, că este în siguranță alături de mine, nu voi mai permite să pățească ceva, dar ea zice:

— Nu sunt în siguranță. Nu am mai fost din ziua în care Carmen a murit. Vine după mine, va face orice să mă omoare, și nu știu dacă sunt destul de puternică ca să-l distrug. Auzindu-i vorbele, mă trec fiorii pe șira spinării. Știu la cine se referă și mă îngrozește gândul ăsta. Nu o să permit să pățească ceva, nenorocitul ăla nu se va atinge de ea. O iubesc din tot sufletul și îmi voi da și viața pentru ea, dacă este nevoie. Ea este Aleasa mea.

Capitolul 18 – Suflete Pereche

Mă trezesc urlând și plângând, pe urmă îmi dau seama că m-am întors în corpul meu, Slavă Domnului. Costi mă ține în brațe, spunându-mi că totul va fi bine și că nu mi se va mai întâmpla nimic, iar eu îi zic:

— Nu sunt în siguranță. Nu am mai fost din ziua în care Carmen a murit. Vine după mine, va face orice să mă omoare, și nu știu dacă sunt destul de puternică ca să-l distrug. Nimeni nu mai zice nimic, nici măcar Costi, știu deja despre cine vorbesc.

Ana vine și mă îmbrățișează, suspinând, se vede că plânsese.

— Stai liniștită, sunt bine, îi zic încercând să o calmez.

Brusc, îmi dau seama de ceva: colierul nu mai este la gâtul meu.

— Cine mi-a scos colierul? Parcă nu putea nimeni să îl atingă.

— Eu l-am scos, îmi zice Carmen.

— Cum? Ai zis că nu mai ai puteri, și nici măcar nu ai cum să atingi nimic. Deci?

— Sunt Spirit, Alexa. Pot să ating, să trântesc lucruri...

Imediat o întrerup:

— A da? Arată-mi. Dacă chiar așa e, arată-mi cum poți mișca lucrurile. Aruncă vaza aceea de pe masă direct în perete.

Deja știu că nu o va putea face, ceea ce mă face să gândesc că ceva e putred aici.

— Deci? Nu poți! Spune-mi adevărul, cine mi-a scos colierul de la gât??

Îi văd pe toți cum se uită la Costi, parcă cerându-i aprobarea. El? Nu e posibil!

— Toată lumea afară! Am de discutat cu domnul Costi.

Imediat toți ies, fericiți că nu și-au luat-o, probabil. Singura care nu prea vrea să iasă este Anaïs, dar după ce îi arunc o privire acidă, gen “*dacă nu ieși, îți sucesc gâtul*”, iese împreună cu ceilalți. Văd pe chipul lui Costi un început de surâs, pentru faptul că am expediat-o pe Anaïs. Oare? Poate mi se pare, nu ar avea de ce să vrea să scape de ea, nu?

— E timpul să-mi spui adevărul. Cine mi-a scos colierul de la gât? Și apropo, unde este?

Nu zice nimic, dar îl văd cum bagă mâna în buzunar și îl scoate. Vine spre mine, și știu ce vrea să facă. Mă ridic de pe canapea și mă întorc cu spatele la el, îmi ridic părul, pentru a putea să mi-l pună la gât. Cum se apropie de mine, apar binecunoscuții fiori. Off, mi-era dor de senzația asta. Închide lăntișorul, eu îmi las părul iar pe spate, iar chiar când vreau să mă îndepărtez, Costi mă strânge în brațe. Îmi șoptește la ureche:

— M-ai speriat, pisicuțo. Am crezut că te voi pierde, și nu știu ce aș fi fost în stare să fac...

Zâmbesc, la gândul că i-a fost frică să mă piardă. Oare o începe să simtă și el ce simt eu? Mă lipesc mai bine de el, ca și cum m-aș rezema de el, și îi zic:

— Te rog, zi-mi adevărul. Tu ai scos colierul de la gâtul meu?

— Da.

Un răspuns foarte simplu, dar plin de posibilități...

— Cum? Numai alesul meu poate să atingă colierul.

Altcineva, dacă ar încerca, ar fi spulberat. Deci? Ești Alesul meu?

— Nu știu, cred că da, cel puțin asta indică faptul că am putut să-l ating.

— Nu e posibil. Trebuie să fie o altă explicație, pentru a fi alesul meu, ar trebui...

Imediat mă opresc, devenind conștientă de ce eram pe cale să zic.

— Ar trebui ce, Alexa?

— Ar trebui să mă iubești, ceea ce nu e adevărat.

Nu răspunde. E logic, din moment ce nu simte așa ceva pentru mine. Nici nu mai apuc să gândesc, căci el începe să

mă sărute pe lobul urechii. Hmmm, ce reușește să îmi facă cu o sărutare, deja îmi tremură tot corpul. Dacă nu m-ar susține, cred că m-aș prelinge pe podea. Continuă să mă sărute pe gât, se întrerupe numai ca să îmi zică:

— Te înșeli amarnic. Când am crezut că o să te pierd, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Este prea târziu pentru noi, Alexa? Mi-am dat seama prea târziu de ceea ce simt?

Nu zic nimic, căci nu pot, pur și simplu m-a blocat. Mă iubește? Oare e posibil? E prea frumos ca să fie adevărat.

Dându-mi seama că probabil ia tăcerea mea ca răspuns negativ, mă întorc cu fața spre el, în acest timp, nedându-mi drumul din brațe. Îi înconjur gâtul cu brațele, mă uit în ochii lui și îi zic:

— În sfârșit! Mult timp ți-a luat ca să-ți dai seama. Off, bărbații ăștia!

Îmi termin discursul și mă bufnește râsul, când văd că își dă ochii peste cap, plin de iritare.

— Ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu este prea târziu. Dar ești sigur? Ești sigur de sentimentele tale? Serios acum, Costi, nu vreau să te trezești într-o zi și să îți dai seama că tot pe Carmen o iubești, și că pentru mine simți doar atracție și atât. Ești sigur?

— Da, prințeso. Îți jur, este adevărat ce simt pentru tine. Sunt prost că mi-am dat seama atât de târziu, dar este adevărat. Nu sunt confuz, știu exact ce simt.

Imediat cum aud, îl trag spre mine și îl sărut. Un sărut plin de dor și dragoste. Și felul cum mă sărută el este diferit acum, este intens, dar și drăgăstos în același timp. Doamne, ce dor mi-a fost de senzația asta. Mă ridică, și eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Mă lipește de perete, și începe să mă sărute mai intens, mai sălbatic. Mârâie în gura mea, când

începe să mă mângâie pe coapse, ridicându-mi rochia. Mă apucă de fese și mă lipește mai bine de el, pentru a-i simți dorința. E rândul meu să gem de plăcere. Off, sper să nu ne audă nimeni! Încerc să îi zic că ar trebui să ne oprim, nu care cumva să fim prinși, dar îmi astupă gura cu un sărut și mai sălbatic ca primul. Toate gândurile deja mi-au zburat din cap, tot ce vreau e să îl simt mai bine. Îi dau sacoul jos, și ca să nu mă chinui prea mult să îi deschei cămașa, pur și simplu trag de ea, nasturii zburând peste tot prin cameră. Văd că îi place gestul meu, căci începe să mârâie și se repede din nou spre gura mea. Reușesc să îi dau cămașa jos și încep să îl pipăi. Îi simt mușchii cum se încordează la fiecare mângâiere a mea, și îmi place, îmi place acest efect care îl am asupra lui. Mâna lui se îndreaptă spre chiloțeei mei, mângâind, iar eu pur și simplu încep să mă cutremur. Nu știu cât mai pot rezista, îmi înfig unghiile în spatele lui, încercând să îmi exprim dorința, tot numai ca să nu încep să urlu de plăcere. Mă sărută pe gât, în același timp, chinuindu-se să îmi dea rochia jos. Îmi desface fermoarul și aceasta pur și simplu alunecă de pe mine, până la jumătatea corpului, rămânând doar în sutien, iar el rămâne blocat, ca prima dată. Îmi dă sutienul jos, și începe să îmi mângâie sânii. Eu deja încep să mârâi de exasperare, nu știu cât mai pot rezista. Bărbatul ăsta mă scoate din minți. Îmi dă rochia jos de tot (se pare că îl incomoda). Începe să geamă, în timp ce îmi analizează corpul din cap până în picioare, iar privirea lui plină de dorință, pur și simplu mă excită. Îmi ia unul din sfârcuri în gură, iar atunci chiar nu mă mai pot abține și încep să gem. Îl lipesc mai mult de mine, să îi atrag atenția că îl vreau acum și aici! Își dă seama ce vreau să îi transmit, căci mă întinde pe jos, pe covorașul pufos, iar el se întinde deasupra, rezemându-se pe brațe, pentru a nu se

lăsa cu toată greutatea asupra mea. Mă sărută din nou, flămând, iar eu îl apuc de fese, lipindu-l și mai mult de mine, să simtă cât de mult îl vreau. Întinde mâna spre lenjeria mea, și după ce mă mai mângâie un pic, pur și simplu mi-i smulge, aruncându-i cine știe unde. Începe și îmi mângâie mugurele sensibil. Îmi mușcă buza, pentru a nu zbiera de plăcere, atâta plăcere dar și chin, căci e tortură pură. Pur și simplu îl vreau, nu mai pot rezista. Îi dau pantalonii jos, rămânând în boxeri (ce, numai eu să fiu dezbrăcată?). Apuc de boxeri și îi dau jos, nerăbdătoare să îl simt în mine. Nici el nu mai rezistă mult. Îl simt la intrare, iar el mă sărută. Se uită în ochii mei, spunându-mi că mă iubește, în timp ce intră în mine. Începe să se miște ritmic, la început mai încet, lăsându-mi timp să mă obișnuiesc cu el, pe urmă mărește pasul, după ce îi apuc fesele și îl împing mai mult în mine. Gemem la unison, abia reușind să respirăm. Mă mișcă sub el, pe același ritm.

Corpurile noastre parcă sunt făcute unul pentru celălalt, ca două piese dintr-un puzzle, unindu-se la perfecție. Ne mișcăm mai repede, deja simțind că nu mai rezistăm mult. Îmi înfig unghiile din nou în spatele lui, iar el geme de plăcere. Nici el nu cred că mai rezistă mult și îmi zice:

— Hai iubita mea, dă-ți drumul pentru mine.

Fac exact cum îmi cere, și ne dăm drumul în același timp.

Rămânem îmbrățișați, corpurile noastre încă tremurând. Mă sărută pe frunte și îmi zice:

— Chiar te iubesc, ești sufletul meu pereche și nu vreau să te pierd.

— Și eu te iubesc, nu ai idee cât de mult. Nici eu nu vreau să te pierd, și da, știu că ești sufletul meu pereche.

Mai stăm un pic îmbrățișați, dar suntem conștienți că nu putem rămâne așa mult timp, riscăm să fim prinși.

Ne ridicăm într-un sfârșit și începem să ne îmbrăcăm, el ajutându-mă cu fermoarul rochiei.

El, din moment ce cămașa i-am smuls-o, nemaiputând să se încheie la ea, căci nu mai avea nasturi, și-a pus-o de formă, și pe deasupra și-a pus sacoul, încheindu-l, pentru a nu i se vedea cămașa distrusă.

Tocmai când mă încălțam (nici nu știu când mi-a zburat sandalele din picioare), intră într-un mod furtunos Miguel, anunțându-ne:

— Avem “musafiri”. Nu știu câți sunt, dar cred că au venit după tine, Alexa. Dacă nu ați fi fost atât de “ocupați”, probabil că i-ai fi simțit.

Nici nu apuc să mă înroșesc de rușine, că îi simt. Are dreptate, dacă nu aș fi fost ocupată să “simt” altceva, i-aș fi detectat de la kilometri distanță, căci sunt foarte mulți, o mică armată presupun. Nenorocitul a trimis după mine o mică armată. Cred că ar trebui să mă simt flatată, nu?

Nici nu am timp să mă schimb, căci sunt deja aici. Ieșim pe hol și toți sunt adunați acolo, gata de bătlie, gata să mă apere, chiar și Anaïs, în mod surprinzător. Îmi aruncă o privire plină de venin, probabil știind ce s-a întâmplat mai devreme, dar când începe să vorbească, i se schimbă privirea într-una sinceră:

— Nu te mira atâta. Da, poate avem noi anumite divergențe, dar totuși ești Aleasa noastră, și deși nu toți suntem gardienii tăi, avem datoria să te protejăm cu prețul vieții.

— Mulțumesc.

Nu știu ce altceva aș putea să îi zic, sunt chiar surprinsă.

Altă problemă pe care trebuie s-o rezolv este siguranța Anei și a Georgianeii. Nu pot permite să fie rănite.

— Alex, ia-le pe Ana și Georgiana și du-le departe de aici. Nu contează unde, nu vreau să știu, doar ia-le de aici. Când se va termina tot, te sunăm să vă întoarceți. Te rog, nu comenta și fă-o. Am încredere în tine, din moment ce îți las viața lor în mâinile tale. Diego, mergi cu ele, te rog.

Nu comentează niciunul nimic. Ieșim înaintea lor, pentru ca ei să aibă timp să fugă prin intrarea din spate. Doamne, te rog ai grijă de ei, să mi se întoarcă teferi.

Las toate aceste gânduri deoparte, căci trebuie să mă concentrez asupra luptei.

Suntem în fața casei, stând toți în linie. Îi simt în pădure, gata să atace. Înainte de a apuca, le strig:

— Mă vreți, javrelor? Veniți! Să vedem dacă reușiți!

Imediat cum îmi termin discursul, încep să iasă din pădure, gata de luptă, iar eu mă rog lui Dumnezeu să supraviețuim zilei de azi.

Capitolul 19 – Lupul Alb

Vin spre noi, iar Costi și ceilalți se pun în fața mea, încercând să mă protejeze. Pe bune? Nu sunt nici chiar atât de inutilă. La un moment dat, se dispersează cu toții, iar eu rămân singură. Unul din ei vine spre mine, iar fără să mai stau pe gânduri, întind mâna spre el și îl arunc cât mai departe de mine. Fiind atentă la el, aproape că nu l-am văzut pe altul venind spre mine. Chiar în ultimul moment, am reușit să îl eschivez, și profitând de moment, mi-am folosit puterea vampirilor și l-am lovit la punctul sensibil, după care l-am

aruncat în aer. Înainte să aterizeze în unul din copaci, i-am dat foc cu puterea minții.

Mă uit după Costi și ceilalți, să verific dacă sunt bine. O văd pe Anais cum se luptă, dar unul din ei e pe cale să o atace mișelește pe la spate. Nu o să-l vadă ca să riposteze. Îmi folosesc viteza specifică lor și ajung în spatele ei, luându-l prin surprindere pe vampir și scoțându-i inima din piept. Cred că nu o să mă obijnuiască niciodată cu așa ceva. Își dă seama ce am făcut și îmi mulțumește din priviri.

Dau să plec, să merg spre Costi, dar vine alt vampir spre mine. Reușește să mă apuce de braț, dar îi dau un șut la zona sensibilă, îi smulg brațul de pe al meu, și înainte să apuce să-și revină îi sucesc gâtul și îi dau foc corpului.

Îmi fac loc printre ei, încercând să avansez și mă uit în jur.

Ce văd este un adevărat dezastru, morți peste tot. Slavă Cerului că nu este niciunul de-al nostru printre ei!

Chiar când aveam impresia că aproape s-a terminat, căci nu mai sunt mulți atacatori în viață, le vin întăriri.

Toată speranța că am putea ieși vii din această luptă, s-a spulberat. Nu cred că îi putem învinge pe toți.

Fug spre Costi, vreau să mă asigur că este în siguranță, și în drum spre el, mai omor încă doi vampiri.

Ajung lângă el și Miguel. Ambii sunt răniți, dar nu grav, plus că sunt plini de sânge și nu cred că este al lor.

Mă vede și își trece privirea peste corpul meu, să verifice dacă sunt în regulă. Când își dă seama că nu sunt rănită, se mai calmează, asta până când vede că încă mai vin. Îi văd disperarea în ochi. La fel ca mine, știe că sunt puține șanse să scăpăm vii de aici.

Deși nu este un moment bun, înconjurați de inamici, mă ia în brațe și mă sărută, atât de tandru, încât îmi vine să plâng. De ce? Pentru că știu de ce o face: pentru orice eventualitate...

Nu vreau să mă gândesc la așa ceva.

— O să fim bine, ai să vezi, îi zic.

— Crezi?

— Da, și nu te-aș minți.

— Ehe, întotdeauna am știut că ești vrăjitoare, îmi zice făcându-mi cu ochiul.

La auzul vorbelor sale, zâmbesc, dar tot nu scapă de o palmă pe ceafă. Auzi la el, vrăjitoare...

Numai el ar putea să mă facă să zâmbesc în aceste circumstanțe. Chit că o să murim, măcar știu că sunt cu el, bărbatul pe care îl iubesc.

Nici nu mai apuc să mă gândesc la altceva, căci simt pericolul în spatele meu, și fața lui Costi se înnegrește de furie. Mă întorc rapid să atac, dar nu pot de Costi, căci mă dă la o parte și se luptă cu acesta. Este prea protectiv uneori, mă pot apăra și singură. Drept dovadă, se luptă cu cel care a vrut să mă atace, dar din spatele lui vine altul, și nu o să aibă cum să riposteze. Fug și mă pun în spatele lui, luptându-mă la rândul meu cu cel care voia să-l atace. Îi aplic un șut în stomac, pe urmă rapid îi dau un șut la zona sensibilă, și în timp ce stă înconvoiat de durere, îi sucesc gâtul, dându-i foc corpului, căci nu vreau să-și revină și s-o iau de la capăt, deja sunt la ultimele puteri. Îl termină și Costi pe cel din spatele meu și se întoarce spre mine. Se uită la mine și știe că nu o mai pot duce mult așa.

— Trebuie să te scoatem de aici, îmi zice.

— Nu! Nu plec fără voi, să fie clar. Suntem împreună în situația asta și nu am de gând să vă las să muriți pentru mine.

Când voia să îmi dea replica, se oprește din cauza a ce aude. Nu îmi dau seama ce, dar aude ceva și eu nu, căci nu am toate abilitățile lor, respectiv auzul dezvoltat.

— Ce e? Ce auzi?

Nici nu mai este nevoie să îmi răspundă, căci imediat aud urlete... urlete de lupi. Mi se face pielea de găină. Nu poate fi adevărat! Nu pot acum, în situația asta, să dau ochii cu el... nu e posibil. Nu cred că pot rezista.

Mă întorc spre zgomot și îl văd. El este! Lupul, vârcolacul ce mi-a ucis sora. Sunt înghețată, nu pot nici să respir. Costi simte, căci vine și mă ia în brațe zicându-mi:

— Știi ce simți în legătură cu el, dar te rog, lasă-l în pace deocamdată, este aici să ne ajute!

— Pardon? Cred că glumești! Acum vrea să mă ajute, după ce mi-a omorât sora?

Mă întoarce cu fața spre el și îmi zice:

— Te rog, fă-o pentru mine. Dacă îi refuzi ajutorul, suntem morți cu toții.

Știe afurisitul, că la faza asta, nu am cum să comentez.

— Bine.

Mă întorc cu fața spre lupul alb, alpha-ul haitei și observ că fiind concentrat pe mine, nici nu vede că unul din inamici vine spre el. Îmi folosesc viteza specifică vampirilor, și ajung repede în spatele lui. Mă concentrez și îi dau foc, înainte de a ajunge la noi. Mă întorc pe urmă cu fața spre lup și îi zic:

— Nu îți face iluzii, nu ești iertat! Te-am salvat pentru simplul fapt că eu vreau să fiu cea care te termină, desigur, după ce o să avem o mică discuție!

Îmi termin discursul și plec. Într-un fel, mi-a făcut bine că a venit, căci simt cum furia îmi clocotește în vene și mă ajută în luptă.

La unison, toți lupii sar la atac. Încep să aud numai mârâituri și urletele vampirilor, pline de durere. Este melodie pentru urechea mea! Nu pot să mă uit spre sursa lor, căci și eu mă lupt cu unii din ei, și nu îmi permit să fiu distrasă, deși faptul că lupt alături de cel care mi-a omorât sora, mă termină.

Încerc să mă uit după Costi, să verific dacă este bine, dar nu pot, vampirii ăștia nici nu mă lasă să respir, vin unii după alții după mine. Mă lupt cu unul din ei, și tocmai când reușesc să îl răpun, scoțându-i inima din piept (din nou zic, nu o să mă obijnuiesc niciodată cu senzația asta), îl văd pe lupul alb alergând spre mine. Ce naiba? Parcă era de partea noastră. Tocmai când mai avea un pic și ajungea la mine, iar eu neputând să mă mișc de uimire, aud o voce în gând, urlând la mine:

"Jos!"

Nici nu mai stau pe gânduri și fac ce-mi zice, el sărind pe deasupra capului meu. Mă ridic și mă întorc cu fața spre el și îl văd cum smulge capul unui vampir. Nici nu mai pot gândi! Mi-a salvat viața! Nu voia să mă atace, ci să mă apere de acel vampir, care nu știu cum naiba nu l-am simțit venind.

Se întoarce spre mine și îmi zice, auzindu-i vocea în cap:

"Nu sunt dușmanul tău. Ești Aleasa noastră și sunt aici să te protejez".

Nici nu știu ce să îi răspund. Îi fac semn din cap că am înțeles și plec.

Mă lupt cu ei mai plină de energie ca niciodată! Acum am speranța că putem învinge, deși mă omoară gândul că dacă lupii nu ar fi venit, acum am fi fost morți. Nu vreau să le rămân datoare celor care mi-au omorât familia.

Mă opresc din luptă și mă uit în jur. Tot locul este plin de cadavrele vampirilor (Slavă Cerului că nu sunt și ai noștri

printre ei), dar lupta este pe departe de a fi terminată. Deși știu că vom învinge, totuși mai este mult până atunci, trebuie să fac ceva, căci nu mai putem rezista mult așa.

Decid să mă urc în unul din copaci, să văd mai bine. În câteva secunde, datorită vitezei, sunt în vârful lui. Reușesc să văd toată scena, pe fiecare din ai mei luptându-se. Sunt terminați de oboseală, nu vor mai rezista mult. Au rămas prea mulți vampiri de omorât și dacă nu fac ceva, această luptă va dura prea mult timp.

Îmi trec privirea peste toată această scenă de coșmar, încercând să mi-o întipăresc în minte. După aceea închid ochii și vizualizez. Doamne, sper să meargă și să nu îi rănesc pe cei care luptă de partea mea.

Țin ochii închiși, vizualizez toată scena, și încerc să-mi adun toate puterile. Țin în mână colierul și ating piatra, rugându-mă Aleselor dinaintea mea, să îmi dea destulă putere să reușesc. Simt cum piatra mă arde, semn că începe să funcționeze. Mă concentrez și îmi doresc ca toți vampirii care ne-au atacat, vii sau morți, să ia foc. Nu las nicio clipă imaginea care am memorat-o să îmi scape din minte, căci atunci ar exista riscul să îi ard și pe ai mei, și nu pot permite așa ceva.

Încep să aud urlate, dar nu deschid ochii, nu pot permite să îmi pierd concentrarea. Aud numai urlate peste urlate, pline de durere, și până aici, în vârful copacului, simt mirosul de carne arsă. Mi se întoarce stomacul pe dos, dar nu mă pot opri până nu îi extermin pe toți, pentru siguranța tuturor. Deschid ochii doar atunci când deja nu mai aud niciun zgomot. În fața mea, sunt prietenii mei și lupii, în siguranță, iar atacatorii noștri sunt făcuți praf și pulbere.

Mă uit în ochii lui Costi și zâmbesc. S-a terminat și am supraviețuit!

Vine lângă copac și se uită sus spre mine și îmi zice:

— Hai, Julieta mea, sari, că te prind. Ți-ai terminat treaba, îmi zice, ca de obicei, făcându-mi cu ochiul și zâmbindu-mi, acel zâmbet strâmb al lui, care mă topește.

Desigur că nu pot trăi fără a-i da replica:

— Iubire, Julieta era în balcon, când Romeo țipa la ea, deci îmi pare rău, mă confuzi, îi zic făcându-i cu ochiul la rândul meu.

Începe să râdă și îmi zice:

— Pisicuțo, nu contează, tu ești Julieta mea, cea cocoțată în copac. Nu mă interesează cea originală, ci tu.

Hmmm, trebuie să am grijă să nu mă topesc, că altfel ajung afiș.

Știind cu siguranță că mă va prinde, sar. Romeo al meu, m-a prins în brațele lui. Se uită la mine zâmbind, și răsuflă ușurat, ca și cum i s-ar fi luat o povară de pe umeri. Știu că și-a făcut griji pentru mine, și acum că mă vede în siguranță, s-a liniștit. Îi zâmbesc la rândul meu, și înainte să-și dea seama, îl sărut. Un sărut plin de dragoste, și de dor. Îmi fusese atât de teamă că o să-l pierd, încât acum, simt ca și cum nu l-aș mai fi sărutat de secole. Îmi răspunde, și el transmițându-mi aceleași lucruri, dar ne oprim când auzim cum “anumite” persoane își dreg glasul. Ne bufnește râsul pe amândoi. Mereu trebuie să fim întrerupți! Dar probabil au dreptate, nu este timpul pentru așa ceva, mai ales că, văzându-l iar pe lupul alb, mi-am adus aminte că am de „discutat” cu el.

— Mă bucur că sunteți toți teferi. Costi, du-te cu ei în casă, vezi cine are nevoie de îngrijiri, eu trebuie să discut cu cineva.

Nici nu e nevoie să îți explic, căci știe la ce mă refer.

— Ok. Mă strigi dacă e nevoie.

Mă sarută scurt și pleacă cu ceilalți în casă.

"*Îți repet, nu sunt dușmanul tău*", îmi zice lupul, înainte de a apuca să spun ceva.

Probabil i-o fi teamă că nu o să mai pun întrebări, ci pur și simplu o să sar la atac, dar din păcate, nu pot face așa ceva. Azi a salvat viețile multor persoane de care îmi pasă, plus a mea. Acest lucru mă împiedică să îl omor, căci sunt o persoană loială și recunoscătoare. Oricât aș vrea să uit ce a făcut mai devreme și pur și simplu să răzbun moartea surorii mele, nu pot. Acest gând mă omoară! Simt că îmi trădez sora, prin simplul fapt că nu l-am omorât încă. Am jurat că data viitoare când îl voi vedea, îl voi omorî, îl voi face să simtă ce am simțit eu când a luat-o pe Roxy de lângă mine, dar nu pot.

— De ce ai venit azi? De ce ne-ai salvat viața?

"*Ți-am zis de ce. Ești Aleasa noastră, și așa cum vampirii au depus un jurământ să te apere, așa am făcut și noi. Crezi că sunt dușmanul tău, din cauza a ceea ce ți-am făcut, dar nu este așa. Să nu crezi că ne-a fost ușor, dar astea au fost ordinele, nu am putut refuza*".

— Ordinele cui?

"Asta nu pot să îți zic, îmi pare tare rău".

— Este ok, oricum nu aveam nevoie să îmi răspunzi, deja știu adevărul. Ceea ce am nevoie de la tine este doar să dai din cap în semn de da sau nu. Bătrânii sunt cei care te-au trimis să îmi ucizi familia, așa este?

Îl văd cum se gândește, dacă să îmi confirme sau nu. Termină de cântărit opțiunile, și dă din cap în semn că da.

— Eram sigură. Aveau nevoie de mine, și știau că numai trecând printr-un eveniment tragic, genele mele s-ar „trezi”.

Dar întrebarea mea este: Ana trebuia să trăiască sau este în viață din întâmplare?

" Ne-au zis să o lăsăm în viață. Dacă ți-ar fi murit ambele surori, ți-ai fi pierdut sufletul și tot ce ai fi vrut ar fi fost răzbunarea, și o Aleasă fără suflet... ei bine, nu voiau să creeze un monstru. Așa ai un motiv întemeiat pentru a-ți dori să fii Aleasa: acela de a-ți proteja sora și pe cei dragi ție ".

— Sunt niște nenorociți. Iar voi...despre voi nici nu știu ce să gândesc. Aproape m-ați distrus, și pe mine și pe Ana, când ați luat-o pe sora noastră și pe soțul ei, de lângă noi. Dar de asemenea, trebuie să recunosc că azi, dacă nu ați fi venit, am fi fost morți. Am jurat că proxima ocazie când o să te văd, te voi omorî, dar nu pot. Azi ai salvat multe persoane la care țin, inclusiv pe bărbatul pe care îl iubesc. Pentru asta, nu te voi omorî. Dar nu profita de acest lucru, apărând prea des în viața mea, căci asta chiar nu aș putea suporta. Deja m-ai rupt în două, mă simt ca și cum mi-aș fi trădat sora, prin simplul fapt că te las să trăiești.

" Îmi imaginez cum te simți, căci și eu am fost rupt în două în ziua când mi s-a cerut să vă atac. Ești Aleasa noastră și am jurat să te protejăm cu prețul vieții, dar în ziua aceea, nu am simțit niciunul așa ceva, și asta crede-mă că ne-a distrus. Ne-am născut pentru a te proteja și în ziua aceea, am simțit că te-am trădat, deși am făcut-o pentru a deveni ceea ce ești acum. Și noi suntem ruși în două ca și tine ".

Nici nu știu ce să mai gândesc, sunt atât de confuză. Nu vreau să îi cred, nu vreau să îi plac, să le fiu recunoscătoare, vreau să îi urăsc, dar nu pot... și asta mă face să mă simt cea mai mare trădătoare. De ce trebuie totul să fie atât de confuz?

— De unde ați știut că suntem în pericol?

" Din acea zi, mereu am avut pe cineva pe urmele tale, pentru a te supraveghea și a te proteja, în caz că vampirii nu puteau. Noi eram back-upul lor ".

— Să înțeleg că și voi, într-un fel, sunteți Gardienii mei?

" Da. Mereu a fost așa, Aleasa era mereu protejată și de către vampiri, și de către vârcolaci ".

— Okey. Ți mulțumesc că ne-ai ajutat, dar te rog, nu vreau să te mai văd. Poți să mă protejezi din umbră, dacă vrei, căci știu că la asta nu vei renunța, dar te rog, nu vreau să te mai văd. Nu aș putea suporta.

Ca drept răspuns, pur și simplu se întoarce și pleacă cu toții. Pleacă și mă lasă pustiiță. Îmi vine să urlu, mă simt atât de vinovată. Mi-am trădat sora, nu i-am răzbunat moartea.

Merg spre casă, gândindu-mă: ce ar gândi Roxana, dacă ar vedea că nu m-am ținut de cuvânt, și nu i-am răzbunat moartea? M-ar urî?

Încerc să nu mă mai gândesc deocamdată la această posibilitate, și mă duc spre casă. Am nevoie să fiu lângă bărbatul pe care îl iubesc și lângă persoanele cele mai dragi, ei întotdeauna mă fac să simt că totul va fi bine!

Capitolul 20 - Dimitri

Intru în living și îl caut cu privirea pe Costi, simt nevoia să fiu lângă el. Îl văd discutând cu...Anais. Deja văd roșu în fața ochilor. De mult nu am mai simțit senzația asta de gelozie. Mă vede și pleacă de lângă ea, venind spre mine. Brusc se oprește și mă analizează, probabil și-a dat seama că am nervi (băiat deștept).

— Dacă mă apropii de tine, promiți că nu îmi dai foc? Nu de alta, dar țin la pielea mea.

Mă abțin să râd, nu de replica lui, căci sunt obișnuită, ci de faptul că este foarte serios.

— Promit că o să încerc, îi zic, aruncându-i privirea mea de sadică.

Îl văd cum înghite în sec. Stă și se gândește un pic, dar după decide că e în siguranță, căci vine și mă ia în brațe. Oftez, și îl îmbrățișez la rândul meu. Nu știu cum reușește, dar cu o simplă îmbrățișare, îmi ia toate temerile și durerea. Mă simt în siguranță în brațele lui. Cred că asta e dragostea, nu? Să simți că poți orice lângă bărbatul tău. Cu o simplă îmbrățișare, să simți că totul este în regulă și că nimic nu ți se poate întâmpla, atâta timp cât îl ai lângă tine.

Îl simt că vrea să îmi zică ceva, dar se abține, probabil așteaptă să îmi revin. Ridic privirea spre el și îl întreb:

— Ce vrei să îmi zici? Sunt ok acum, putem vorbi.

Îi văd surprinderea de pe chip, dându-și seama că îl pot citi atât de ușor, deși până acum ar fi trebuit să își dea seama, dar na, bărbații ăștia... nu prea le au cu subtilitățile.

— Nu ai de ce să fii geloasă pe Anais, știi, nu? Pe tine te iubesc, nu pe ea. Gândurile mele sunt numai la tine, la nimeni altcineva.

— Știu, atâta ți-ar trebui. Ești conștient că dacă ai călca strâmb, ți-ai zice adio de la “bijuteriile” tale, nu? Doar mă cunoști.

Termin de vorbit și îi arunc o privire de îngeraș, cică să mai atenuez un pic din efectul vorbelor mele, dar degeaba, cred că a devenit imun la aparența mea de îngeraș, căci înghite în sec și zice:

— O da, te cred în stare, dar după aceea ce ai mai face cu mine?

— Nimic, iubire, tocmai asta e ideea. Din moment ce nu va mai fi nicio șansă să le “folosești” pe mine, nu o să mă afecteze cu nimic. Așa o să mă asigur că nici nu o să le mai “folosești” vreodată pe nimeni.

— Sadică ești, iubire. Ce pot să zic? Am mereu motive să te iubesc.

Mă sărută, și parcă mă topesc. Oare o să dispară vreodată efectul ăsta? Anais când vede, pleacă, bolborosind, iar inima crește în mine (știu, sunt rea).

— Deci, sigur nu te vei uita la ea? Orice ar face?

— Orice ar face, jur. Acum că mi-am dat seama că te iubesc și că ești a mea, crede-mă că nu o să fac nimic să periclitez relația noastră.

— Ok, te cred. Și eu te iubesc, îi zic, sărutându-l. Schimbând subiectul, ai sunat-o pe Alex? Sunt în siguranță?

— Da, le-am zis să se întoarcă. În seara asta o să dormiți toate aici și să nu aud comentarii.

Până se liniștesc apele, deși nu m-ar deranja să te muți aici.

— Ușor, Romeo. Suntem la început, știi vorba aia graba strică treaba? Hai să nu ne grăbim.

— Nu ți-ar place să te trezești lângă mine? Să știi că sunt chiar frumos dimineața, imediat cum mă trezesc. Ai cu ce să-ți clătești ochii.

La auzul vorbelor sale, imediat îmi dau ochii peste cap și zic:

— Off, într-o zi, modestia asta a ta o să mă ucidă.

Începe să râdă și mă ia iar în brațe. Mă sărută pe frunte, repetând că mă iubește și că nu vrea să mă piardă.

— Nu o să mă pierzi. Vedem noi cum o să ieșim din situația asta, dar atâta timp cât vă am pe voi lângă mine, o să am putere să trec peste tot.

Aud ușa din spate trântindu-se și când mă uit, Ana și Georgiana aleargă spre mine. Se uită sora mea urât la Costi și îi zice:

— Cumnățele, ia mâna de pe ea, acum e rândul nostru. Cum să se pună el cu nebunele mele?

Mă iau ambele în brațe, strivindu-mă la mijloc, și abia respirând, le zic:

— Da, știu că mă iubiți, sentimentul e reciproc, dar știți, oamenii mai au nevoie și să respire.

Încep amândouă să râdă, după care îmi zic:

— Ce ne-ai speriat. Niciodată nu am fost atât de îngrozită ca azi. Am crezut că o să te pierd, îmi zice Georgiana.

— Am crezut că mor. Nu am mai fost așa de îngrozită, din acea zi nefastă, când am pierdut-o pe Roxana. Nu aș putea suporta să te pierd și pe tine. Te iubesc mult de tot.

— Of, și eu vă iubesc. Acum, trebuie să vorbim. Iubire, mă duc cu fetele până în cameră, ok?

— Da, pisicuțo. Până atunci, îi mai verific pe “copii”.

Îi dau un sărut rapid, îi fac cu ochiul și plec cu fetele. Ele rămânând cu gurile căscate, căci nu sunt obișnuite să mă vadă împreună cu el. Adevărul e că și eu trebuie să mă obișnuiesc. Ajungem în cameră, închid ușa și le zic să se așeze. Încep să le povestesc despre atac și despre intervenția lupului alb, și ce am discutat cu el.

— Crezi că am făcut bine, Ana? Sincer acum. E greu, gândul că am trădat-o pe Roxana mă omoară.

— Știu că ți-e greu. Hai să te întreb ceva: ești sigură că dacă nu ar fi venit, ați fi fost morți? Ți-a salvat viața?

— Da, la ambele întrebări.

— Atunci, eu l-am iertat deja. Da, mi-a omorât soțul și sora, dar mi te-a salvat. S-a revanșat într-un fel. Îți dai seama că nu

aș fi fericită dacă l-aș vedea, dar îi sunt recunoscătoare că a avut grijă de tine.

— Ok, dar tot i-a omorât pe Roxy și pe Ionuț, faptul că m-a salvat nu îi aduce înapoi.

— Știi asta, dar mai știi un lucru: e de partea noastră, și te va proteja cu prețul vieții, deci nu am de ales decât să îl iert. Crede-mă că și Roxana și Ionuț ar gândi la fel. Și-a spălat păcatele când te-a salvat. Nu ai de ce să te simți vinovată.

— Știi că e greu și confuz, dar Ana are dreptate. Noi îi suntem recunoscătoare că te-a salvat. Asta nu înseamnă că trebuie neapărat să fii prietenă cu el, decât dacă vrei desigur, dar nici să te simți responsabilă și vinovată nu trebuie. Ai onorat amintirea familiei tale când ai decis să accepți acest dar și să lupți să faci lumea un pic mai bună. Mai mult de atât nu ai ce face. Eu consider că nu au murit în van, uită-te la tine, te descurci destul de bine ca Aleasa.

— Dap, ești o supraviețuitoare, zice Ana. Suntem mândre de tine, Alexa.

Auzindu-le, mă simt ceva mai bine. Mă duc spre geam și mă uit la întunericul din pădure. Îl simt cum mă privește și știu că mă aude, așa că zic:

— Te iert! Asta nu înseamnă că am uitat tot și că o să fim cei mai buni prieteni, dar te-am iertat, și îți sunt recunoscătoare că mi-ai salvat familia.

Ana vine spre mine, știind cu cine vorbesc.

— Poate auzi?

— Da.

— Și eu te iert! Azi ai salvat unica familie care mi-a mai rămas și pentru asta îți mulțumesc. Te rog să ai grijă în continuare de ea.

O iau în brațe și o pup pe frunte. Știu cât de speriată a fost azi, și o înțeleg. Și eu am fost la fel. Sper că o să fie bine în continuare. Doar să trec de ziua de azi, căci sunt tare obosită pentru a mai face ceva, și mâine o să încep interogatoriile. Carmen are niște explicații de dat.

— Fetele, duceți-vă și alegeți-vă unde o să dormiți în seara asta.

— Adică, nu mergem acasă? Ești sigură că e o idee bună să dormim aici?

— Da, în seara asta o să fim în siguranță aici, de mâine vom vedea. Eu mă duc după Costi, am ceva de vorbit cu el.

— Aham, asta să i-o spui cui te-o crede. Abia aștepti să-l vezi, deja ți s-a făcut dor de el. Vai, Alexa este îndrăgostită, trebuie să dăm anunț în ziar, zice Georgiana.

Tare, și-au revenit la forma inițială și fac mișto de mine.

Afurisitele!

— Doar o rugăminte am: încercați să nu treziți toată casa cu scenele voastre de amor, zice Ana.

— Vai, ce „drăguțe” sunteți! Ce m-aș face fără voi? Știam că pot conta mereu pe voi. Ar trebui să o luați la fugă până nu mă enervez și vă tăbăcesc fundurile.

Pleacă din cameră, râzând, iar eu imediat după ele, mă duc să îl caut pe Costi.

Îl găsesc în living, discutând cu sora mea, Carmen. Hmmm...

— Unde sunt ceilalți? îi întreb, luându-i prin surprindere.

Iar vorbesc pe la spatele meu, căci imediat cum mi-au auzit vocea au încetat orice discuție. Mereu trebuie să apară ceva în legătură cu ei doi, care să mă facă să mă îndoiesc de relația mea cu el. Oare când or să se schimbe lucrurile?

— Au plecat în camerele lor, aveau nevoie de odihnă.

— Aha. Le-am trimis și eu pe fete să-și aleagă camerele. Mă duc și eu să dorm, ziua de azi m-a stors de energie complet. Noapte bună.

Dau să plec, dar sunt oprită de Costi, când mă apucă de braț și mă întoarce spre el. Văd că sora mea s-a evaporat.

— Ce ai pățit? De ce pleci așa? Te-ai supărat că m-ai văzut vorbind cu sora ta?

— Nu e vorba că vorbești cu ea, e vorba că ascunzi chestii de mine, împreună cu ea. De ce? De ce cu ea poți vorbi și cu mine nu? Crezi că nu am observat cum ați încetat imediat subiectul, cum m-ați văzut că am apărut? Mă crezi proastă? Îmi smulg brațul din al lui și plec. Nu îi mai dau ocazia să dea vreo replică. Nu vreau să aud minciuni.

Ajung în cameră, și ca să mă calmez, decid să îmi fac un duș, și așa sunt plină de sânge din cap până în picioare.

Sper doar să nu vină după mine, înainte de a avea șansa să mă relaxez.

Intru sub jetul rece de apă, simțind nevoia de ritualul meu zilnic de răsfăț. Mă săpunesc cu un gel de duș cu aromă de papaya (ori el l-a lăsat aici, ori Alex). Ce miros divin. De asta aveam nevoie, să mă relaxez un pic, și să dorm. Nu sunt numai fizic obosită, ci și psihic. Prin ce am trecut azi cu toții... niciodată nu aș fi crezut că voi trece.

Ies din duș, mă înfășor într-un prosop, îmi usuc și părul și ies din baie. Intru în cameră și răsuflu ușurată când văd că nu a venit după mine. Slavă Domnului, chiar nu aveam chef să mă mai și cert acum. Sunt stoarsă de energie, tot ce vreau e să mă întind în pat și să dorm, să uit de toate. Îmi dau prosopul jos, și neavând schimburi la mine, mă întind în pat și mă învelesc cu cearșaful. Chiar înainte ca somnul să mă trimită în lumea viselor, îl simt cum vine lângă pat, se dezbracă și se întinde

lângă mine, luându-mă în brațe. Nu zice nimic, doar mă ia în brațe și e de ajuns pentru mine, deocamdată. Adorm, cu el în gând, știind că mă voi trezi în îmbrățișarea sa.

Din perspectiva lui Dimitri Volotov:

Aștept de ore întregi să se întoarcă inutilii ăia cu prada mea. Nu au dat niciun semn de viață până acum. Cât de greu o fi să o răpească pe cea care este apărută de idioții de la care am furat-o și pe sora ei? Nu îmi vine să cred așa ceva! Chiar trebuie să fac totul de unul singur?

Încep să mă plimb prin tot biroul, doar pentru a mă abține să nu distrug totul în calea mea. Sunt înconjurat de idioți și inutili.

Tocmai când mai aveam un pic până să răbufnesc, aud o ușoară bătaie în ușă. Simt mirosul de sânge de aici.

— Intră.

Se deschide ușa și cel care îmi trece pragul este unul din tâmpiții care i-am trimis după Aleasa. Are o față de zici că ar fi trecut printr-un război. De aș fi avut suflet, probabil că mi-ar fi fost milă de el.

— Spune-mi că mi-ai adus-o, urlu la el.

Imediat se albește la față, mult mai mult decât e posibil un vampir să fie, și începe să se bâlbâie.

— Păi...șefu'...nu...

— Vorbește odată! Nu am nevoie de bâlbăiturile tale! Ai adus-o sau nu?

— Nu...

Imediat cum aud răspunsul, îi aplic un dos de palmă, de-l arunc în peretele opus. Cu chiu cu vai se ridică, tremurând de frică. Îmi place să știu că toți supușii mei mă știu de frică. Dacă nu îi conduc cu o mână de fier, și-o iau în cap și nu pot permite așa ceva, am o reputație de apărat. Se știe că Dimitri Volotov de la începuturile domniei, a condus cu o mână de fier.

— De ce nu mi-ai adus-o? Cum e posibil ca o persoană să scape de atâtea ori din ghiarele voastre? Chiar atât de inutili sunteți?

— Nu a fost vina noastră, șefu'. Nu aveam de unde să știm că are o întreagă armată în spatele ei...

— Cum dracu să nu știți, idioților? Nu voi ați filat-o în ultimele săptămâni? Parcă știți tot despre ea. De aceea nu înțeleg cum e posibil să o fi lăsat din nou să vă scape!

— Nu ne așteptam să aibă de partea ei o haită de vârcolaci... doar știți că noi vampirii nu colaborăm bine cu ei...

— Vârcolaci? Hmmm....asta e interesant. Din câte ați aflat despre ea, aproape întreaga ei familie a fost omorâtă de o haită de vârcolaci, deci ce ar căuta să lupte alături de ei? Ies din contemplant, oricum am timp destul să elucidez acest mister.

— Tot nu aveți nicio scuză. Parcă aveam cei mai buni vampiri lucrând pentru mine, nu? Se pare că m-am înșelat amarnic. Oare ce pedeapsă ai merita să-ți aplic?

— Nu este vina noastră, șefu'. Dacă nu ați fi fost atât de obsedat de curva asta, acum nu ar fi murit atâția vampiri buni de-ai noștri.

Când își dă seama imbecilul ce a zis, se albește brusc la față și începe să tremure din toate încheieturile. Așa deci, a început puișorul să prindă aripi?

Nu-i nimic, imediat i le smulg.

— Urmează-mă.

Rămâne uimit de solicitarea mea calmă. Săracul prost. Nu știe ce înseamnă calmul dinaintea furtunii.

Ajungem în sala mare, unde lucrează fiecare supus al meu, la proiectul designat de mine.... Este un fel de birou. Ridic tonul la ei și îmi încep discursul:

— Am câteva nelămuriri și voi mi le veți elucida. Este vreunul aici, printre voi, care are impresia că îmi poate spune ce să fac?

Imediat, auditoriul meu neagă vehement din cap. Bun, se pare că mai am câțiva inteligenți pe-aici.

— Dacă vă comand ceva, aveți dreptul să comentați sau să refuzați?

Din nou, negare vehementă. Bun!

Mă întorc spre prăpăditul din spatele meu și îl întreb:

— Deci, tu de ce te crezi mai special?

Imediat înghite în sec, dar nici nu îi dau dreptul la replică, ca îmi și bag mâna în pieptul lui și îi smulg inima. Se chircește de durere și îmi pică lat la picioare.

Mă întorc spre auditoriul meu și le zic:

— Țsta este un exemplu pentru cei care măcar s-ar gândi să-i calce pe urme. Acum înapoi la muncă! O vreau pe acea curvă la picioarele mele, ați înțeles? Nu mai vreau scuze!

Îmi scot batista din buzunar, să mă șterg de sângele de pe mână, în timp ce merg spre birou, întrebându-mă: cum naiba s-a înhăitât Aleasa cu cei care i-au omorât familia? Interesant. Mereu mi-a plăcut un bun mister!

Capitolul 21 – Prima ceartă

Mă trezesc, deranjată fiind de lumina orbitoare ce îmi intră în ochi.

Încerc să mă mișc, dar nu pot, ceva mă ține. Brusc, imaginile cu tot ce s-a întâmplat ieri, îmi apar în fața ochilor. M-am certat cu el înainte să vin să îmi fac duș și să mă pun să dorm. Îmi aduc aminte că a venit și s-a pus în pat lângă mine, chiar

înainte să adorm. Încerc să mă mișc, să mă dau jos din pat, dar nu pot de el, are brațul în jurul meu și mă strânge. Offf, tot ce reușesc este să mă întorc cu fața spre el. Zâmbesc când îl văd. Zici că este un îngerăș când doarme... ZICI!

Aparențele sunt înșelătoare câteodată. Întind mâna și îi mângâi fața, de la sprâncene până la gura aceea a lui obraznică. Afurisitul meu nici nu-și dă seama cât îl pot iubi! Credeam că doarme și nu știe că îl mângâi și mă holbez la el, dar m-am înșelat. Busted, Alexa! Nu a deschis încă ochii, dar afurisitul meu zâmbește, semn că ego-ul lui deja a sărit în aer.

— Ți-am zis că sunt frumos până și când mă trezesc și ai cu ce să-ți clătești ochii.

Imediat cum aud ce zice, îmi dau ochii peste cap.

— Eu cred că ar trebui să încetezi să te mai uiți atâta în oglindă, iubire. Ți s-a scurtcircuitat creierul. Nu ești cel mai frumos din țară, deci oglinda e defectă. Dă-o la reparat.

Începe să mormăie de nemulțumire și îmi zice:

— Cred că problema e la tine, pisicuțo. Ai nevoie de ochelari.

Dacă vrei, te duc eu la oftalmolog.

Îmi dau iar ochii peste cap, trebuie el neapărat să aibă de fiecare dată replica pregătită.

— Scumpul meu, te-ai gândit mult până s-o coci pe-asta? Acum fii drăguț și dă-mi drumul, vreau să merg la baie.

— Auch, pisicuța mea, tare morocănoasă ești când te trezești! Nup, nu-ți dau drumul până nu mă săruți.

— Nup, n-ai să vezi, îi zic, imitându-l.

Imediat, folosind un ton de copil mic și răsfățat care nu obține ce vrea, îmi zice:

— De ce? Ce am făcut?

— Pe deasupra ai și memoria scurtă. God, give me patience! Acum e rândul lui să-și dea ochii peste cap, dar tot îmi zice:

— Memoria este singurul lucru care îl am scurt.

— Porcule!

Îi dau o palmă peste față și reușesc să mă eliberez, fugind la baie.

Intru și încui ușa după mine, să mă asigur că nu o să intre.

Intru în duș, poate o să mă calmez, să nu mă duc să îl iau din nou la palme. Păcat că nu pot să îl mai lovesc în locul sensibil, așa m-aș calma mai repede.

Aplic gelul de dus (acum preferat) cu aromă de papaya și mă masez când, de sub duș, aud o ditamai bufnitura. Ce naibii? Imediat după, dobitocul meu își face apariția, intrând sub duș lângă mine și îmi zice:

— Nu te puteam lăsa să pierzi șansa de a-mi face un masaj, iubirea mea.

Când vreodată o să se învețe să îmi lase timp să mă calmez?

Și-o caută cu lumânarea! Drept dovadă, se trezește cu o palmă după ceafă și niște gel de duș în ochi (ce risipă).

— Știi că de fapt ai venit să îți clătești ochii, văzându-mă dezbrăcată, perversul meu mic, dar pune-ți pofta în cui și pleacă! Îmi pare rău că mi-am irosit gelul de duș pe tine!

Tocmai când voiam să îi mai dau niște replici usturătoare, mă întrerupe, sărutându-mă în modul acela al lui flămând.

Hmmm, niciodată nu o să încetez să mă topesc în brațele lui? Dar s-o creadă el că așa o să reușească să mă facă să îl iert!

— Hey, ți-am dat eu voie să mă săruți? îl întreb după ce nevoia de aer ne face să ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Nu am nevoie de permisiunea ta, ești a mea, pot să te sărut când vreau.

Îmi dau ochii peste cap și îi zic:

— Hai nu mă înnebuni! Îți aparțin când vreau eu! Și să nu ai impresia că ești iertat dacă mă săruți!

— Dar dacă îți fac un masaj, așa ca în filme, mă ierți? mă întreabă, afișând o privire de cățeluș plouat (păcat pentru el că la mine nu funcționează).

— Bună încercare, dar ai ratat! Ieși din baie, până nu mă răzgândesc și îți atac “bijuteriile”.

Imediat face ochii mari, înghite în sec și pleacă, zicându-mi:

— Vai de steaua mea, ce iubită mi-am luat. Periculoasă, neamuzantă și morocănoasă dimineăta.

După ce pleacă, încep să râd de el. Nu am ce comenta, chiar și când mă enervează de îmi vine să îl iau la palme, totuși reușește să mă facă să râd. Vai de steaua lui? Mai bine zis, vai de steaua mea!

Îmi termin dușul (am reușit să mă calmez între timp) și ies, înfășurată într-un prosop. Îl văd în fața ferestrei, stând cu spatele la mine și e tare gânditor, cred că nici nu m-a simțit. Halal puteri de vampiri!

Stând rezemată de tocul ușii de la baie, contemplez la toată situația asta. Mă uit la el și mă gândesc: oare o să vină ziua în care nu o să mă mai simt în plus în relația asta? Nu îmi place să știu că nu poate vorbi cu mine. Nu își poate deschide sufletul în fața mea, dar cu ea, sora mea, poate vorbi orice. În asemenea momente mă simt în plus, a cincea roată de la căruță, și mă doare! Alt lucru care mă mai doare e faptul că el nu înțelege acest lucru și nu face nimic în sensul ăsta. Dar ce pretenții să am? Bărbații și subtilitățile sunt ca uleiul și apa! Se întoarce spre mine și îmi zice:

— De ce nu vrei să înțelegi că te iubesc? De ce te simți amenințată de Carmen? Dacă încă o mai iubeam, nu eram cu tine acum. De ce nu vrei să înțelegi că ai devenit, într-un timp atât de scurt, importantă pentru mine? Ce trebuie să fac ca să mă crezi?

— Vorbește cu mine. Deschide-ți sufletul, nu mai ascunde lucruri de mine! Nu observi cât mă doare când văd că vorbești orice cu ea și cu mine nu? Că ai secrete cu ea? Ești chiar atât de orb? Cum dracu' să nu mă simt amenințată? Tu cum ai reacționa dacă ai fi în locul meu? Să mă vezi având secrete cu unul din foștii mei iubiți, care pe deasupra, a fost și extrem de important pentru mine? Cum ai reacționa?

— I-aș suci gâtul! Nimeni nu are voie să se apropie de tine, ești a mea.

Na gândire de bărbat! La el e și mai rău, căci e și vampir, iar aceștia sunt cunoscuți pentru faptul că sunt extrem de posesivi, mult mai mult ca un simplu bărbat.

— Bravo ție! Eu nu pot face așa ceva, căci în primul rând, e sora mea, în al doilea rând, e deja moartă! Deci cum dracu vrei ca eu să mă exteriorizez? Încep să urlu la el (na exteriorizare).

— Văd că te descurci destul de bine la acest capitolul . Și mai devreme, și acum.

— Mulțumesc. Vrei să vezi și mai multă? îl întreb, afișând privirea mea de criminal în serie.

— Nu mersi, sunt destul de deștept și prind repede ideea.

— Nu văd! Cred că și de data asta te înșeli! Vrei să te iert? Zi-mi ce vorbeai aseară cu ea, când v-am întrerupt și brusc ați tăcut!

Îl văd că se gândește dacă să îmi răspundă sau nu, și îmi zice:

— Nu pot deocamdată! Îmi pare rău, te rog ai încredere în mine, și așteaptă. Când o să fie timpul, o să îți spun.

— Prea târziu! Când o să te hotărăști să fii sincer cu mine și să nu mai ai secrete față de mine, atunci să vii să mă cauți. Până atunci, am terminat-o, îi zic. Îmi iau hainele să mă îmbrac și mă închid din nou în baie, așteptând să plece. Noroc că nu a

spart-o când a trântit-o de perete, ca să intre peste mine. După ce aud ușa de la cameră închizându-se, încep să plâng, prăbușindu-mă la pământ, lipită de ușă. Mă ghemuiesc, îmi pun capul pe genunchi și încep să plâng, să scot toată durerea asta din mine. Mi-o merit, știam ce fac când m-am avântat în relația asta și că o să fiu rănită. Știam. Dar destul! Nu o să las sentimentele să mă doboare! Îmi șterg lacrimile, mă îmbrac și zbier:

— Carmen, vino încoace!

Imediat își face apariția, parcă așteptând să o strig. Îmi analizează ochii înroșiți de plâns. Dar nu întreabă nimic, doar văd urmă de regret pe fața ei și mă întreabă:

— Cu ce te pot ajuta, Alexa?

— Te rog, adună-i pe toți în living, avem de vorbit.

— Și pe Costi?

— Da. Și pe Ana și Georgiana. O să vin și eu imediat.

— Ok.

Dispare, lăsându-mă singură. Mă uit în oglindă și observ că arăt ca dracul. Ochii îmi sunt umflați și roșii de la plâns. Nu îl pot lăsa să mă vadă așa, mai am totuși mândrie. Mă spăl pe față, mă dau cu fond de ten, ceva mai mult decât de obicei, ca să nu se vadă că am plâns, și îmi dau cu anticearcăn. Îmi prind părul într-o coadă, în vârful capului și mă analizez.

Ceva mai bine!

Orice ar fi, astăzi sunt hotărâtă să obțin niște răspunsuri. Viața noastră depinde de ele. Am dreptul să știu tot, eu sunt cea pe care psihopatul acela de Dimitri Volotov o vrea! Dacă nu știu tot adevărul, cum ar fi posibil să fiu capabilă să mă apăr de ce va urma?

Cobor în living, și sunt toți acolo, așteptându-mă.

Cum mă văd, se întorc spre mine, parcă așteptând să-mi încep discursul, numai Anais comentează:

— Putem ști ce doriți, Alteța dumneavoastră, de v-ați decis să ne treziți, căci nu mai suporta amânare?

— Dacă ai tace din gură și nu ai mai face pe deșteapta, poate ți-aș zice.

Unu- zero pentru mine. Se pare că dispoziția mea de sadică și-a făcut din nou apariția, lăsându-i pe toți cu gurile căscate, la auzul replicii mele.

— V-am chemat, căci vreau să aflu niște răspunsuri de la Carmen și sunt de părere că și voi aveți dreptul să le aflați, din moment ce luptați alături de mine și vă riscați viețile. Deci, Carmen... cred că a venit timpul să îmi vorbești de Profetie!

Imediat văd șocul de pe fața ei, dar și de pe cea a lui Costi. Se pare că acesta este unul din lucrurile care amândoi le ascundeau de mine. Dar e suficient! Nu or să iasă din acest living până nu o să fiu mulțumită de răspunsurile primite! Pe cuvânt de Aleasă!

Capitolul 22- Profeția

Le văd șocul de pe față, în momentul când am pronunțat cuvântul “Profeție”. Nu se așteptau să știu. Bafta lor, acum sunt obligați să-mi răspundă. Am acest drept.

— De unde stii de profetie? întreabă Costi.

— De când am fost în Tărâmul Aleselor. Am văzut cum ai fost omorâtă, și tot ce s-a întâmplat înainte, îi zic, văzându-i uimirea de pe față.

— Prin asta ai trecut când ai fost inconștientă? De ce nu mi-ai spus până acum? Deci de aceea știi de profetie, m-ai auzit când i-am spus nenorocitului...

— Da. Nu numai că am văzut cum te-a omorât, am simțit tot ce ai simțit și tu. A fost groaznic, dacă nu s-ar fi terminat

atunci viziunea și așa fi continuat să văd, cred că așa fi înnebunit. Cred că ăsta a fost felul lor de a mă pune la încercare, să vadă dacă sunt suficient de puternică ca Aleasă și dacă o să pot controla puterile din colier. Revenind la profeție, așa am aflat despre ea, când îi povesteai lui Dimitri Volotov de ea, de faptul că omorându-te, se va naște cea despre care se vorbește în profeție că este destinată să-l omoare. Despre cine este vorba, Carmen?

— Despre tine!

Mi-era teamă de răspunsul ăsta. Dacă este adevărat, am pus-o. Scurt și la obiect. Am încurcat-o, căci asta înseamnă că nenorocitul ăla are acum și mai multe motive să mă vrea moartă.

— Ești sigură, Carmen? E posibil să te înșeli, nu? Nu trebuie neapărat să fiu eu cea despre care se vorbește, doar pentru că sunt Aleasa care a urmat după tine. Poate fi vorba și despre cea care mă va înlocui. Poate nu îmi este scris să îl distrug pe Dimitri.

— Ba da, știm sigur, căci această profeție ne este transmisă din generație în generație nouă Aleselor. Până în acea seară, când am murit, nu ne-am dat seama că o să fie vorba despre tine, dar am aflat, înainte de a muri, faptul că Bătrânii luaseră decizia de a-ți transmite ție gena.

— Deci tu nu știai că îți era scris să mori? Nu îți ziseseră Bătrânii?

— Nu. Altfel, îți dai seama că așa fi avut grijă să îmi trăiesc viața cum voiam eu. În timp ce a zis acest lucru, observ că își îndreaptă privirea spre Costi. Imediat, simt un junghi în inimă. Chiar l-a iubit, și nu au putut fi împreună cum își doreau, și după privirea care i-a aruncat-o, încă îl mai iubește. Îl văd și pe el cum se uită la ea cu regret, și pur și simplu, mi

se rupe inima. Pentru ei, că nu au avut șansa să fie împreună, și pentru mine, căci mă doare cum se uită la ea cu asemenea regret. Asta până observ că se uită la mine... cu dragoste, și îmi vine să plâng pentru faptul că sunt o idioată. Mă iubeste, dar eu continui să îl resping. De ce? Pentru că mi-e groază că într-o zi se va trezi și va realiza că de fapt nu mă iubeste, ci că e cu mine pentru că îi aduc aminte de ea. Asta e cea mai mare teamă a mea! Dar observ în ochii lui același lucru care l-am observat și când s-a uitat la ea: regret. Probabil pentru că ne-am certat și crede că m-a pierdut? De ar ști cât de mult îl iubesc, nu cred că i-ar mai fi teamă de așa ceva.

— Vrei să vezi profetia, Alexa? mă întreabă Costi.

— Da, te rog, îi zic și îi zâmbesc, poate și-o da seama că l-am iertat și că îl iubesc.

Îmi zâmbește și el, înainte de a se duce să aducă... o carte. Este învelită într-o piele maronie, iar când o dezvelește, observ că trebuie să fie veche, căci paginile sunt îngălbenite de trecerea timpului. Are mare grijă cum o manevrează. Vine spre mine, întinzându-mi cartea. Îmi zâmbește, iar atunci când am vrut să o iau de la el, mă ține de mână, mângâindu-mi-o cu degetul, în același timp făcându-mi cu ochiul. Nu apuc să zic nimic, căci mă ia grijuliu în brațe (probabil ca să nu strivească cartea) și mă sărută cum numai el știe. Deși nu a trecut mult timp de când a făcut-o ultima oară, totuși mi-era dor să îl simt, să îi simt gustul și mirosul acela înnebunitor de after-shave. E clar cât de mult îl iubesc, din moment ce stau doar o oră fără să îl sărut sau ating, și deja mi se face dor, nu? După ce mă sărută, îmi zice:

— Vorbim mai târziu despre noi, pisicuțo. Acum e important să știi despre acest document.

Mi-l întinde și mă ajută să-l deschid la pagina dorită. Acolo scrie negru pe alb:

" Cea care nu s-a născut Aleasă, într-o noapte cu lună sângerie, îl va ucide pe cel de neucis, Vladimir Volotov și va stârpi linia lui genealogică. Aceasta va purta însemnul onoarei ce i s-a dat, jumătate de lună. Când va găsi cealaltă jumătate, îl va găsi pe alesul inimii, iar când cele două jumătăți se vor contopi, formând un întreg, îi va da puterea de a distruge răul absolut și imaginea sa vie".

Mi se face pielea de găină, citind-o. Ok, înțeleg la ce se referă la partea cu cea care nu s-a născut Aleasa, căci nu m-am născut așa, mi s-a transmis această genă de către Bătrâni, când au realizat că nu pot lăsa linia noastră genealogică să ajungă la extincție. Dar restul? Nu am un asemenea însemn, și nici Costi. Nu ni s-a contopit nimic când am făcut dragoste (bine, în afară de trupurile noastre). Off, iar bat câmpii hormonii mei! Revenind la problema noastră, zic:

— Ok, înțeleg partea cu Aleasa, dar restul? Nu am un asemenea însemn, și nici tu, Costi. Înțeleg faza cu distrusul răului absolut, dar ce înseamnă faptul că voi distruge imaginea mea vie?

— Pisicuța mea, observ tot ce ține de tine, și crede-mă când îți zic că ai un asemenea semn. Acest lucru chiar ne-a deschis ochii să ne dăm seama că într-adevăr despre tine este vorba.

— Despre ce naibii vorbești? Crezi că dacă aș fi avut acel semn, nu l-aș fi văzut până acum?

— Da, sigur. Doar dacă ai ochi la spate, prințesa mea. Semnul este situat pe omoplatul tău stâng. Crede-mă, căci l-am văzut. Imediat dispare din raza mea vizuală, și se întoarce cu o oglindă mică, mă ia de mână și mă postează în fața uneia mai mare. Stă în spatele meu, îmi dă marginea tricoului la o parte

și mi-l arată. Are dreptate! Am un semn, dar dacă ar fi fost unul din naștere, nu l-aș fi văzut în atâția ani? Carmen, parcă citindu-mi gândurile, ca de obicei, îmi răspunde:

— Nu îl ai din naștere, ci din seara când te-ai „născut” ca Aleasa. De aceea nu l-ai observat.

— Wow. Chiar nu îmi vine să cred. Asta înseamnă că și tu îl ai, Costi?

— Nu.

Când aud această negare, inima timp de câteva secunde, îmi stă în loc. Nu poate fi adevărat. Dacă nu are semnul, asta înseamnă că...

— Nu te mai gândi la așa ceva. Îți văd roțițele învârtindu-se. Nu voi lăsa o profeție să îmi zică dacă ești aleasa mea sau nu. Profeția nu știe ce simt pentru tine. Te iubesc și nu te voi lăsa să-mi scapi. Ești a mea și nimic de pe Pământul ăsta nu va schimba sentimentele noastre. Ai înțeles?

Termină de vorbit și mă ia în brațe, probabil știind că tot ce am nevoie acum e să îl știu aproape, să îl simt.

Dacă într-adevăr nu este alesul meu? Dar nu poate fi adevărat, dacă nu ar fi fost, nu ar fi putut să-mi ia colierul de la gât, nu? Offf, atâtea întrebări... presimt că nu o să pot dormi la noapte.

— Dar despre faptul că voi distruge imaginea mea vie? Asta ce o mai însemna?

— Asta nu mai știm nici noi. Cred că ne vom da seama, când va veni timpul și se va îndeplini, zice Carmen.

Stau și reflectez la cele spuse de ea, când sunt întreruptă de Costi:

— Hai să terminăm cu prostiile asta deocamdată. Hai în camera mea, trebuie să vorbim. Ne scuzați, "copii".

— Da, vorbit, cum să nu. Aveți grijă doar să nu faceți prea mult zgomot în timp ce "vorbiți", căci na, nu toți au norocul tău de a avea parte de "conversații", zice Angelo, stârnind râsul tuturor, inclusiv al nostru.

Ce pot să zic? Are și el farmecul lui, mai ales când este într-o dispoziție din aceasta, când ne face pe toți să râdem.

Costi pur și simplu, mă ridică și mă aruncă pe umărul lui.

Înainte de a apuca să protestez, mă bufnește râsul când realizez că și-a folosit viteza, deoarece a durat câteva secunde până am ajuns în cameră. Afurisitul meu!

Imediat cum am ajuns, a trântit ușa de la cameră, încuind-o.

Nici nu am apucat să comentez nimic, căci gura lui deja o strivește pe a mea. Și ce strivire, Doamne! Am mai menționat ce dor mi-a fost de sărutările lui? A da, am mai zis. Îl sărut cu atâta pasiune, încât și pe mine mă sperie. Încerc să îi transmit cât de mult îl iubesc. Ne oprim numai când deja simțim o nevoie acută de aer. Ne uităm unul în ochii celuilalt, și când simțim că am tras destul aer în piept, o luăm de la capăt.

Începe să îmi mângâie fiecare porțiune a pielii, făcându-mă să tremur de anticipare. Cât îl pot iubi, din moment ce e de ajuns doar să se uite la mine, și deja mă topesc?

Îmi scoate pe cap tricoul, și mă descotorosește și de sutien. Se oprește pentru a mă admira. Văd atâta dorință și dragoste în ochii lui, încât mă cutremur și simt cum picioarele îmi devin de gelatină. Îl iubesc din tot sufletul și îl doresc cum nu am dorit pe nimeni vreodată. Îi smulg tricoul de pe el, nemaivând răbdare. Tot ce-mi doresc e să îl ating, să îl simt în toate felurile posibile. Este al meu, tot al meu! Se pare că sunt la fel de posesivă ca el!

De data asta, eu voi fi cea care va prelua controlul, de aceea nici nu îl las să mă atingă. Îi fac semn cu degetul că îi este

interzis să se atingă de mine și îi zic că dacă nu se supune, îi leg mâinile. Îl trântesc de ușă (sper să nu fi auzit ceilalți) și îl simt cum se chinuie să țină mâinile pe lângă corp, cum se abține cu greu să nu mă atingă. Bun așa, îmi place când este ascultător.

Îi zâmbesc drăcește, chiar înainte de a începe să îl ating ușor cu unghiile pe abdomen. Încep să îl sărut, pornind de la gât. Deja începe să geamă de plăcere. Cobor încet-încet cu sărutările, până ajung la abdomen. Întâi îl zgârii, după îl alint cu limba, făcând cercuri, pe toată pielea lui înfiorată. Mârâie de frustrare că nu mă poate atinge. Avansează cu sărutările, până ajung la betelia blugilor. Mă uit în ochii lui și trag de fermoar, deschizând și nasturele, și i-i dau jos. Văd cât de excitat este, după felul cum boxerii lui mai au un pic și plesnesc pe el, pe bărbăția lui. Îi dau jos și pe aceștia și mă uit la penisul lui. Îl iau în mână, masând, iar el începe să geamă de plăcere, dar și de frustrare. Brusc, mă ia în brațe și mă aruncă în pat.

— Scuză-mă, iubire, dar nu mai rezist, trebuie să te am.

Se pune deasupra mea și începe să îmi frământă sânii, unul după altul, până încep să urlu numele lui, în timp ce își face loc în mine. Niciodată nu o să mă satur de această senzație.

Ador să îl simt în mine, să știu că este al meu și eu a lui.

Începem să ne mișcăm la unison, mângâindu-ne unul pe celălalt, până ajungem să avem orgasm în același timp, strigându-ne numele. Se trânteste peste mine, sărutându-mă pe frunte. După ce trage aer în piept, îmi spune:

— Nu o să mă satur niciodată de tine, pisicuța mea. Te iubesc.

Nu îmi pasă ce zice acea profecie, știu doar că ești a mea, sunt al tău și ne iubim. Atât contează pentru mine.

— Și eu te iubesc, și nu o să las nimic să ne despartă, jur.

Se întinde pe spate și mă trage la el în brațe. Așa rămânem, îmbrățișați, în timp ce fără să vrem, ne cufundăm în lumea viselor.

Din perspectiva lui Dimitri:

Mă ridic din pat, când aud cum cineva bate în ușă. Bine că m-au trezit, așa o trimit și pe curva asta acasă. L-am pus pe cel mai de încredere om al meu să-mi aducă una, exact așa cum îmi place mie: brunetă, cu ochi caprui și părul lung. Să arate ca ea, cea care mi-a scăpat... Carmen. Mi-am făcut treaba cu ea, am futut-o până mi-a urlat numele, dar deja nu mai suport s-o văd. Deși atunci când sunt cu una din aceste curve, mă eliberez, o fac totuși imaginându-mi că sunt cu ea, iar când dispare iluzia, le privesc cu scârbă.

Îi ridic hainele de pe jos și i le arunc în față, zicându-i:

— Până mă întorc, să fii gata, voi trimite pe cineva să te ducă acasă. Îi arunc banii datorati în pat, îmi iau halatul pe mine, și ies să vorbesc cu persoana care tot bate nerăbdător la ușă.

Este Aleksei, l-am trimis pe urmele Alesei, să stea cu ochii pe ea și să îmi zică tot ce face.

— Ce dracu' faci aici? Ți-am zis să stai cu ochii pe ea, dobitocule.

— Mi-a venit schimbul, șefu'. M-am gândit să vin să vă zic ce s-a mai întâmplat și să vă arăt pozele.

— Bine, fie. Deci?

Îmi scoate dintr-un plic A4 o gramadă de poze. Este ea... ce mult seamănă cu sora ei. Probabil de aceea și vreau să o am așa de mult.

Continui să mă uit prin poze, până ce încremenesc uitându-mă la una... una în care ea și jegul acela de Costi Dimitriu se sărută. Nu-mi vine să cred așa ceva. Și ea a căzut în plasa lui? Ce dracu are ăsta, de ambele au căzut în mrejele lui? Chiar nu înțeleg. Futu-i! Dau cu pumnul în perete, de frustrare. Încerc să mă calmez, și îl întreb pe cretinul de lângă mine:

— Vârcolacii mai stau pe urmele ei?

— Da, șefu'. Este în permanență supravegheată de unul din ei. Plus gardienii ei, frații Dimitriu.

— Futu-i. Cum dracu' o să punem mâna pe ea în ritmul ăsta? Din moment ce este atât de atent supravegheată?

— Nu știu, șefu'. De când a avut loc lupta, toți și-au dat seama că o vreți, și acum nu o mai scapă din ochi.

— Dar la un moment dat, o să trebuiască să mai plece și acasă, nu? O vom prinde atunci! Spune-mi, relația dintre ei... este serioasă?

Îl văd cum evită să se uite în ochii mei și să-mi răspundă, i-o fi teamă că mă voi răzbuna pe el, dar în acest fel, îmi sare țandăra mai repede.

— Raspunde odată!

— Da, șefu'. Din câte am reușit să tragem cu urechea, se pare că sunt suflete-pereche.

— Băga-mi-aș! Dau din nou un pumn în perete, de data asta, făcând ditamai gaura. Ce dracu' or vedea la el? Nu e nici pe departe atât de bătrân și puternic ca mine. Să fim serioși, nu are nici pe jumătate din frumusețea și carisma mea, nici banii și puterea mea, atunci ce naiba văd la el? Chiar nu pot să-mi dau seama.

De data asta, nu o să-l las să câștige! O să fac tot posibilul să o iau de lângă el! Dacă nu am avut-o pe Carmen, pe Alexa o să fac tot posibilul să o am. O s-o iau de lângă el și va fi a mea. Poate nici nu o s-o omor, o fac vampir și va rămâne cu mine, iar acelui filfizon îi va exploda ficatul în el, de disperare, că i-am luat-o. Orice-ar fi, Alexa va fi a mea! Fie de bună-voie, fie cu forța, dar a mea va fi!

Capitolul 23 – Dimineți alături de ea...

Din perspectiva lui Costi:

Mă trezesc când simt că îmi intră soarele în ochi și nu mă pot mișca. Se pare că am adormit în brațe cu pisicuța mea. Mă uit la ea și zâmbesc. E așa scumpă când doarme... zici că e un îngerăș...ZICI! În mod normal, o femeie care ar fi comentat așa cum îmi comentează Alexa, nici nu m-ar fi atras, dar ea... când o văd așa de încăpățânată, și mereu are replicile gata pregătite să mi le servească, ahhh, mai rău mă stârnește. Nu am întâlnit femeie care să mă excite doar uitându-mă la ea,

până am întâlnit-o. De aş putea, aş ţine-o non-stop închisă în cameră, şi Doamne, ce i-aş face! La gândul ăsta, deja m-am întărit.

Încep şi o sărut pe frunte, pe urmă pe nas şi încep să zâmbesc, când începe să mormăie a reproş. Îi dau cearşaful la o parte, pentru a o putea admira mai bine. Hmmm, atât de sexi şi doar a mea. Cine ar îndrăzni doar să-i atingă un fir de păr ar fi mort. E doar a mea. Încep să o mângâi, aşa cum îi place. O mângâi fin, pe spate, de-a lungul şinei spinării. Când ajung la fundul ăsta bombat care nici în somn nu îmi dă pace, pur şi simplu, simt că nu mai rezist. Mă apropiu de urechea ei şi îi zic:

— Iubire, trezeşte-te, am o poftă nebună de tine.

Începe să zâmbească, şi se întoarce, pentru a-mi da acces mai bine la lucrul care mă înnebuneşte de prima oară când am făcut-o a mea : feminitatea ei. Încep să mârâi, de-abia de am atins-o şi deja mai am un pic şi îmi pierd controlul, mai ales când îmi zâmbeşte în felul cum o face acum...

Cobor cu mâna între picioarele ei, începând să o mângâi.

Imediat obţin răspuns de la ea printr-un geamăt. Introduc degetul în adâncul ei şi ce bine e... e atât de caldă şi strâmtă, încât îmi pierd minţile. Îmi spune, printre gemete:

— Costi, te vreau, nu mai rezist.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, pisicuţ.

Mă întind deasupra ei şi încep să îi frământ sânii, pe urmă îi iau unul din sfârcuri în gură şi încep să sug. Imediat o aud cum începe să îmi geamă numele. Doamne, femeia asta mă va omorî într-o zi. Cobor cu săruturile tot mai jos, pe abdomen, până ajung unde vroiam. Când îşi dă seama ce vreau să fac, îşi strânge picioarele, pentru a-mi refuza accesul.

— Ai încredere în mine, iubire, îi zic. Se uită în ochii mei și aprobă din priviri, depărtând picioarele.

Zâmbesc, și încep să o sărut fin, scotând un geamăt de la ea. Offf, iubire, ăsta e doar începutul! Încep să o ling și să îi sug labiile. Cât de dulce e. Îmi introduc limba în feminitatea ei, și imediat se încordează, ridicându-și bazinul mai bine spre mine. Intru mai adânc în ea și încep să-mi mișc limba, făcând cerculețe, acest lucru făcând-o să îmi urle numele. Știu că nu mai rezistă mult, de aceea încep să fac mișcări mai ample și mai repezi, pentru a o aduce la orgasm. Începe să îmi strige numele și își dă drumul. Îi gust nectarul atât de dulce, mulțumit de faptul că e doar a mea și numai eu o pot face să zbiere de plăcere.

Mă ridic și o pătrund cu putere, cum îi place ei, astfel scotând încă un geamăt de la ea. Își încolăcește picioarele în jurul bazinului meu și începe să se miște sub mine, în același ritm. E atât de strâmtă, încât într-o zi o să mă omoare de plăcere. Niciodată nu m-am simțit atât de bine într-o femeie. Dacă nu aş avea-o o zi, cred că aş înnebuni. Începem să ne mișcăm și mai repede, deja simțind amândoi că nu mai putem rezista mult.

— Hai iubire, dă-ți drumul pentru mine.

Imediat, la unison, ne dăm drumul, suspinând de plăcere.

Mă întind pe spate, trăgând-o în brațele mele. Doamne, cât pot iubi această femeie. Dacă aş pierde-o, cred că aş înnebuni, nu aş putea trăi într-o lume fără ea. E punctul meu slab, dar în același timp, și punctul meu forte. Ce simt pentru ea nu am mai simțit vreodată pentru nimeni și simt nevoia să i-o zic mereu, pentru a nu se mai îndoii de mine.

— Te iubesc, pisicuțo. Niciodată nu am simțit pentru nimeni ce simt pentru tine, și nici nu o să mai simt, îți jur. Tu ești drogul meu.

— Și eu te iubesc, motănel, imi spune zâmbind drăcește. Nu ai idee cât de mult te pot iubi. De aceea mi-e atât de teamă, mi-e teamă că va apărea vreo altă femeie și te va scăpa de această adicție, îmi zice cu tristețe în ochi.

Ce fraieră este, de ar putea vedea în sufletul și inima mea, nu i-ar mai fi frică deloc.

— Nu s-a născut femeia care să reușească așa ceva, iubire. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, ar fi una...

Imediat deschide larg ochii și se uită la mine, cu un mix de draci din ăia imperiali și frică. Nu vreau să o chinui mai mult, și adaug:

— Cea care ar reuși să se apropie atât de mult de mine și să mă facă să o iubesc atât de mult cât te iubesc pe tine, ar fi... fiica noastră. Și ar fi la fel de frumoasă ca mine și deșteaptă ca tine. Na, doar nu mi-am mai folosit modestia de mult.

Își dă ochii peste cap și adaugă:

— Vrei să zici frumoasă și deșteaptă ca mine, și arogantă și modestă ca tine.

Mă bufnește râsul instantaneu la auzul vorbelor ei. Of, femeia asta, mereu trebuie să aibă o replică pregătită pentru mine. De aceea o iubesc atât de mult, e făcută pentru mine, deși ea încă nu realizează acest lucru.

— Cum zici tu, iubire, treacă de la mine. Hai să mergem să facem un duș, căci pe urmă avem treabă.

— Ce treabă?

Îmi afișez zâmbetul meu strâmb și îi răspund:

— Antrenament, iubire, îi zic, făcându-i cu ochiul.

Imediat oftează și îmi zice:

— Ești un sadic. De știam, nici nu te mai lăsam să mă obosești.

Bufnesc în râs, și o iau în brațe, transportând-o la baie.

Am ajuns să iubesc felul în care mă trezesc dimineța, cu ea în brațele mele. O să mă asigur că o să am parte de multe dimineți, la fel ca aceasta.

Din perspectiva Alexei:

Terminăm de făcut duș, ceea ce este un miracol, cu un vampir atât de ahtiat după sex, ca afurisitul meu. Nu că m-aș plânge, dar avem treabă, și în ritmul ăsta, nu o să ne mai apucăm niciodată.

Ne îmbrăcăm, eu cu echipamentul meu obișnuit de tortură, el... offf, iubirea mea îmbrăcat și într-un sac, tot sexi ar fi. S-a îmbrăcat într-un trening, gata de treabă. De unde naibii o avea omul ăsta atâta energie dimineța? Am impresia că până o să terminăm antrenamentul, de-abia o să mai pot merge. Cu acest gând, ne îndreptăm spre ședința de tortură.

Din perspectiva lui Dimitri:

Îl sun pe Aleksei, pentru a-i cere raportul în legătură cu Alexa. Răspunsul lui nu îmi convine deloc, îmi face sângele să clocotească de nervi.

— Nu reușim să vedem deloc, șefu', dar de auzit auzim destul de bine. Nu cred că vreți să știți ce.

— Zi odată, tembelule.

— S-au trezit cu un chef nebun de prostioare, șefu'. Scoate femeia asta niște gemete, că numai auzind-o, am o erecție de zile mari.

Băga-mi-aș! Ăștia și-o trag ca iepurii! Sunt plin de nervi, numai imaginându-mi. Eu ar trebui să fiu cel care i-o trage până ar leșina, eu ar trebui să fiu cel care să o atingă până s-ar topi, nu efeminatul ăla. Eu!

Trebuie neapărat să devansez planul, trebuie să o iau de lângă el cu orice preț. Va fi a mea!

— Stai cu ochii pe ei, cum pleacă de acolo, mă anunți. Vom pune mâna pe ea când se va duce acasă. Sună-l pe imbecilul ăla de om, care vrea să devină unul de-al nostru. Spune-i că dacă mi-o aduce pe Aleasa, o să îl transform personal în vampir. Nu va putea refuza.

— 'nțeleș, șefu'. Imediat cum închid cu dumneavoastră, îl sun. Termin de vorbit, și mă gândesc la clipa când în sfârșit, o s-o am în fața mea pe Alexa, când o să fie în întregime a mea, chir că vrea sau nu. După, dacă o să mă plictisesc repede de ea, o s-o omor, în ritual. Din ce am observat până acum, ea este mult mai puternică decât cele dinaintea ei, deci o să fie și mai multă putere pentru mine.

Abia aștept, știu că acea zi va fi curând!

Din perspectiva Alexei:

Într-un sfârșit, terminăm și antrenamentul. Chiar nu înțeleg de ce insistă atâta cu aceste ședințe, doar am făcut și azi ce am făcut până acum... nimic nou. Costi zice că mâine vom învăța cum să-mi folosesc colierul în luptă, pentru a-mi da mai multă putere, pentru băătălia ce va urma... să sperăm.

I-am zis că trebuie să merg cu Ana la apartament, să verificăm dacă este totul ok și să ne mai luăm haine curate, și nu i-a convenit deloc, mai ales când i-am zis că nu sunt deloc de acord să vină cu noi.

Vreau să mai stau de vorbă cu sora mea, că în ultima vreme am cam neglijat-o. Vreau să stăm liniștite în living, pe canapea, cu o cafea în mână, și pur și simplu, să vorbim, dar ce să înțeleagă un bărbat? Desigur că nu știe că plănuiesc în seara asta să dormim la apartament. De ar ști, nu m-ar lăsa să plec, și chiar nu am chef să stau să mă cert cu el. Sunt deja prea obosită.

Pornim spre apartament, după aproape o oră de ciondănit cu afurisitul meu. Când am ajuns în fața blocului, i-am dat șoferului banii, și am coborât din taxi.

Mă uit spre clădire, și simt un fior pe șira spinării. Nu e deloc bine. Sper să nu se întâmple nimic rău, că nu aș putea trăi cu mine, dacă sora mea ar păți ceva din cauza mea.

— Hai să mergem, ne luăm câteva haine și plecăm.

— Păi ai zis că o să dormim aici, îmi reproșează imediat Ana.

— Asta a fost înainte să ajungem și să am acest presentiment rău. O să plecăm cât de repede o să putem, ok?

Aprobă dând din cap, și în timp ce ne îndreptăm spre apartament, o sun pe Alex:

— Eu sunt. Veniți repede la apartamentul meu. Am făcut o mare greșală când am venit singure, suntem în pericol. Au venit după mine, îi zic cu disperare.

— Suntem deja pe drum. Costi a simțit că ești îngrijorată și am pornit imediat spre tine.

— Rezistă. M-ai auzit? Rezistă până ajungem, o să fie bine, îi aud vocea lui Costi și mă rog să aibă dreptate, dar pentru orice eventualitate, îi zic:

— Te iubesc, motănel. Nu ai idee cât de mult te pot iubi. Dacă pățesc ceva, vreau să ai grijă de fetele mele, ai auzit?

— Nu vorbi așa, nu o să...

Îl întrerup și adaug:

— Nu e vina ta, să știi. E vina mea, că am fost încăpățânată și nu te-am ascultat.

„Te iubesc” este ultimul lucru care i-l zic, înainte de a închide telefonul.

Am ajuns în living și îi zic Anei:

— Du-te repede și ia-ți haine. Nu sta mult. Dacă se va întâmpla ceva, vreau să fugi și să te ascunzi, ai înțeles?

— Nu plec nicăieri fără tine!

— Ba da. Dacă mă iubești, vei pleca. Dacă o să rămâi, făcându-mi griji pentru siguranța ta, nu o să fiu atentă la luptă. Dacă mă iubești, mă vei asculta, mă răstesc la ea. Nu apucă să îmi răspundă, căci o văd cum se uită înfricoșată în spatele meu. Nu e nevoie să mă uit, că simt deja pericolul. L-am simțit de când am ajuns aici.

Mă întorc tocmai când nenorocitul îndreaptă țeava unui pistol spre sora mea.

Îmi folosesc viteza vampirilor și alerg să mă pun în fața ei, tocmai la timp, când javra a apăsât pe trăgaci. Mă nimerește glontul drept în stomac. Mă chircesc de durere și strig la Ana să fugă. Slavă Domnului, mă ascultă. O văd fugind spre ieșirea de incendiu, și știind că o va găsi Costi, și va fi în siguranță, las întunericul să mă înghită, împreună cu disperarea de a ști că nu îmi voi mai vedea niciodată persoanele dragi.

Capitolul 24 – Dispariția ei...

Din perspectiva lui Costi:

Simt o durere cruntă în abdomen și știu de ce: este rănită. Ai grijă Doamne de ea, nu permite să pățească ceva. Nu aş suporta s-o pierd!

— Condu mai repede, zbier la sora mea. Și dacă aş fi luat-o pe jos, aş fi ajuns mai repede, conduci ca o babă.

Știu că nu e bine ce fac, că mă răzbun pe ea, din cauza fricii, dar nu pot evita. Îmi vine să urlu de neputință. Ar trebui să fiu lângă ea, de fapt, nu ar fi trebuit de la început s-o las să plece. Sunt un idiot, când o să învăț din greșeli?

— Da, bravo, ai fi alergat ca nebunul pe străzi, ce conta dacă oamenii te vedeau și aflau de existența vampirilor, nu? Cu noi

la dracu'. Și mie mi-e teamă pentru ea, și eu o iubesc, așa că nu te răzbuna pe mine!

Are dreptate, sunt un idiot, dar un idiot care își face griji pentru femeia pe care o iubește, și știu că mă înțelege. O să îmi cer scuze, dar acum nu este momentul.

Mai avem un pic și o să ajungem, iar inima îmi bubuie în piept. Mi-e teamă de ce o să descopăr când o să ajungem. Tot ce pot face deocamdată e să sper că o voi găsi în viață, asta e tot ce-mi doresc.

Brusc, în fața mașinii sare cineva. Mă uit mai bine și descopăr că este Ana. Urlă și plânge, iar ce îmi zice îmi face inima să se oprească în loc:

— Au împușcat-o! Grăbiți-vă, sora mea este în pericol.

Nu mai stau să ascult nimic, și sar din mașină. Alerg cât pot de repede, folosindu-mi viteza vampirilor, deja nu mai îmi pasă dacă mă vede cineva, frica de a o pierde este mai mare. Au împușcat-o. De aceea simțeam acea durere cruntă în abdomen. Dă Doamne să fie în viață!

Urc scările blocului, până la etajul unde locuiește, și nici nu ajung bine pe palier, că deja simt mirosul de sânge. Sângele ei, al femeii pe care o iubesc, pe care am jurat că o voi proteja, dar nu am fost în stare...

Intru în apartament, iar pe podeaua livingului, văd o pată mare de sânge. Este încă proaspăt, după miros, deci nu ar fi putut pleca de mult timp. Ea nu este pe nicăieri. Au luat-o! Javrele ordinare au luat-o!

Încep să urlu de durere, de neputință. Trântesc de pereți cu tot ce îmi apare în cale, iar când termin, încep să lovesc cu pumnii, poate așa durerea va dispărea, deși nu mi-o va aduce înapoi. Unde este? Nu o pot pierde, nu pot trăi într-o lume fără ea. Viață de rahat. Este a doua oară când destinul se joacă

cu mine, și îmi ia tot ce iubesc mai mult, fără să îmi dea șansa de a mă bucura prea mult de persoana iubită.

Aud pași alergând, dar stau liniștit, căci știu că este Alex cu Ana, deși chiar dacă ar fi fost altcineva, nu garantez că aș fi putut să mă apăr, în halul în care sunt.

De data asta o să mă piș pe viața asta, pe destin. Nu o să mai las pe nimeni să mi-o ia. O s-o recuperez, chit că este ultimul lucru care îl fac în viața asta nenorocită!

Din perspectiva Anei:

Îl găsesc pe Costi, în genunchi, în mijlocul livingului, plângând. Alexa nu este nicăieri. În locul unde stătea ultima oară, este ditamai pata de sânge, dar ea a dispărut. Unde este sora mea? Nu am apucat să îi zic nimic... nu am apucat să îmi iau adio, iar acum... a dispărut. Nu, nu pot concepe așa ceva, nu o pot pierde și pe ea, e tot ce mi-a mai rămas. Este sufletul meu și nu pot permite să o pierd.

Urlu la Costi să se ridice, să facă ceva, nu poate permite să pățească ceva, el e cel care ar trebui s-o protejeze. Știu că nu este bine ce fac, că dau vina pe el, că îl tratez în halul ăsta, dar trebuie să-și miște curul și să-mi aducă sora înapoi, vie. E vina și a mea, nu ar fi trebuit să plec, ea a sărit în fața mea și a încasat un glonț pentru mine, și tot ce am făcut a fost să fug. Știu că ea e cea care mi-a zis să o iau la goană, că dacă voi rămâne, o voi omorî, dar tot mă simt responsabilă. Știu că nu aș fi avut ce face dacă aș fi rămas, dar cel puțin, aș fi murit cu ea. Nu știu cum aș mai putea trăi fără ea, singura familie care mi-a mai rămas. Cum, Doamne, cum să trăiesc fără ea?

Îmi șterg lacrimile, când îl aud pe Costi zicându-i Alexandrei să-i cheme pe ceilalți, că nu se va lăsa până nu o va aduce înapoi.

Știu că și el este rănit, se vede cât de mult o iubește! Asta mă calcă pe nervi. Când, în sfârșit era fericită, își găsise dragostea după care tânjea atât de mult, sufletul-pereche, și se întâmplă asta. Nu e corect.

Amândoi îmi fac semn să-i urmez, și îi ascult.

Ne îndreptăm spre mașină, când îi întreb:

— Unde mergem?

— Acasă la noi. I-am făcut o promisiune surorii tale, că voi avea grijă de voi, și intenționez să mă țin de cuvânt, zice Costi. Pe ea nu am putut s-o protejez, dar pe voi da. Măcar de promisiunea asta să mă țin!

Îl văd cât de distrus este și îmi plânge sufletul pentru el, și pentru sora mea. Tot ce pot face acum este să mă rog la Dumnezeu să aibă grijă de ea, să o țină în siguranță, până va reuși Costi s-o găsească. Sunt sigură că va muta și munții din loc pentru a o găsi și a aduce-o înapoi la noi.

O aud pe Alex zicând că l-a pus pe Miguel să o aducă și pe Georgiana la vilă, așa ne va putea proteja pe amândouă mai bine.

Măcar știu că o voi avea pe ea, voi putea plânge pe umărul ei, căci din păcate altceva nu pot face. Sunt neputincioasă în lumea asta supranaturală.

Din perspectiva lui Costi:

Ne îndreptăm spre casă, acolo vom putea să ne adunăm, pentru a discuta strategia de a aduce-o înapoi pe Alexa. Trebuie să facem un plan, trebuie să aflăm unde o ține javra

aia. Voi face tot posibilul să o aduc înapoi acasă, și atunci nici că-i voi mai da drumul vreodată.

I-am pus pe Angelo să se ducă să-i caute pe ceilalți protectori ai ei, vârcolacii. Alpha lor îmi jurase că va face tot posibilul să o țină în siguranță, că vor fi mereu cu ochii pe ea. Au multe explicații de dat. Le-am transmis prin Angelo că nu doresc să îi văd în forma de lupi. La întâlnire vreau ca toți să fie în forma umană, iar Alpha lor va trebui să răspundă, să îmi explice ce dracu' s-a întâmplat. Vor trebui să lupte alături de mine, pentru a o aduce înapoi acasă.

E femeia pe care o iubesc, și voi face orice pentru a o ști în siguranță, inclusiv mi-aș da și viața pentru ea, căci e tot ce iubesc pe lumea asta.

Din perspectiva Alexei:

Încerc să deschid ochii, când simt iar acea durere sfâșietoare în abdomen. Descopăr că nu îi pot deschide, căci sunt legată la ochi. Respir adânc și încerc să mă concentrez, deși nu prea pot din cauza durerii. Se pare că sunt într-o mașină în plină mișcare, căci simt numai zdruncinături.

Aud voci. Încerc să mă concentrez, poate o să pot auzi ce vorbesc.

Brusc, simt ca și cum până acum aș fi avut urechile înfundate, și acum și-au revenit la normal, sunetele bruște rănindu-mi timpanele. Îmi dau seama că mi s-a activat auzul vampirilor, căci auzul meu acum este de zece ori mai bun, iar matahalele trimise să mă răpească vorbesc în șoaptă, deci nu aș fi avut cum să îi aud.

Reușesc acum să disting vocile și să aud mai clar. Una din matahale zice:

— Ce facem cu ea? Șefu' a zis să nu o rănim, dar tu, ca un idiot ce ești, ai împușcat-o!

— Hei, nu e vina mea. De unde era să știu că va sări în fața ei? De unde era să știu că are puteri de vampir? Șefu' nu ne-a zis nimic. Lasă că nu mai avem mult și ajungem și or să cheme un doctor pentru ea.

— Și dacă nu rezistă pînă atunci, imbecilule? Nu ai văzut cât sânge a pierdut? Este o minune că încă nu a dat ortul popii! Tare mi-e că astea sunt ultimele ore ale tale pe acest Pămînt. Ce dracu' să fac? Cum să mă apăr? Țștia sunt oameni, nu ființe supranaturale, deci nu îmi pot folosi puterile împotriva lor. De luptat nu pot lupta, sunt prea slăbită, nu o să fac față. De-abia pot rămîne conștientă, din cauza pierderii de sânge. Sunt și foarte amețită, cum să ies de aici, dacă nici nu pot sta pe picioare?

Cu ultimele puteri de care dispun, o strig în gând pe Carmen, ca să nu fiu auzită de cei care m-au răpit. Sper din tot sufletul să-mi audă chemarea. Dă, Doamne să mă audă.

Tocmai când îmi pierdusem speranța, își face apariția. Slavă Cerului.

— Alexa, ești bine?

Îi răspund, comunicând cu ea telepatic, nu pot risca ca răpitorii mei să-mi audă vocea și să descopere că sunt conștientă. Carmen își dă seama ce fac, și începe și ea să vorbească la fel ca mine, deși inutil, din moment ce pe ea nu ar auzi-o.

— *Dar unde suntem? Ți-am auzit chemarea și am venit, dar să fiu a naibii de știu unde suntem. Ce ți-au făcut nenorociții ăștia? Doamne, Alexa, ai pierdut mult sânge!*

— *Mi-am dat seama. De-abia pot rezista. Nu o să mai fiu mult timp conștientă, așa că ascultă bine ce zic: sunt într-o dubă, cred, în mișcare. Sunt sigură că javra de Dimitri Volotov i-a trimis după mine. Partea proastă e că sunt oameni, Carmen. Nu îmi pot folosi puterile împotriva lor, deci asta denotă că îmi cunoaște slăbiciunile. Ce mă fac? Cum o să-i supraviețuiesc, până o să mă găsească Costi?* Nici nu știu dacă mi-a răspuns, căci idiotii ăștia au intrat în ditamai groapa, și urlând de durere, mi-am pierdut cunoștința, într-un fel fiind fericită, căci nu voi mai simți nimic.

Din perspectiva lui Costi:

Sunt tare neliniștit, stăteam de vorbă cu Carmen, așteptându-i pe vârcolaci să apară, când dintr-o dată, aceasta dispare. Unde naibii s-a dus? O fi găsit-o pe Alexa? Dă, Doamne, răspunsul să fie afirmativ.

Ceilalți mă privesc cum mă plimb de colo-colo, agitat și nervos, dar niciunul nu îndrăznește să zică nimic.

Tocmai când mai aveam un pic și începeam să urlu de neputință, din neant, apare Carmen.

— Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? Ai găsit-o?

— Da, și nu avem mult timp, Costi. Trebuie neapărat s-o găsim. A pierdut mult sânge, e foarte slăbită, și asta nici nu e partea cea mai rea. Dimitri Volotov este într-adevăr cel care a răpit-o, dar cel mai grav e că îi știe slăbiciunile. A trimis oameni după ea, de aceea nici nu se poate apăra. Chiar și de

putea, nu știu dacă ar fi reușit, este foarte slăbită din cauza pierderii masive de sânge.

Imediat cum aud tot ce mi-a zis, mi se oprește inima în loc. Cert e că orice ar fi, e pierdută, nu are cum să se apere singură. Încep să înjur din cauza durerii și neputinței. Arunc canapeaua în peretele opus, aterizând pe deasupra capetelelor celor prezenți.

Nu pot să accept așa ceva, trebuie să fie bine. Știu că o să reziste, căci e cea mai puternică femeie pe care o știu. O să fac tot posibilul să o aduc înapoi, chit că o să pornesc un război.

O iubesc și chit că o să îmi ia viața întreagă, o s-o recuperez, o s-o am din nou în brațele mele!

Capitolul 25- Trădarea

Mă trezesc când îmi aud numele șoptit. Nu recunosc vocea, cine o fi? Încerc să deschid ochii, dar pleoapele grele îmi pică la loc. Încerc mai tare să-i deschid, instinctul mă avertizează că sunt în pericol.

Reușesc, și ce văd pur și simplu îmi oprește inima în loc. Este el, Dimitri Volotov. Dacă nu aș fi știut ce știu despre el, nu aș fi fost înfricoșată. Orice femeie care l-ar vedea pe stradă ar leșina după el, dar dacă ar ști cine este cu adevărat...

Îl văd cum se uită la mine, îmi dă fiori, și nu acel gen pe care mi-i dă Costi. Când mă uit la el, tot ce văd e imaginea lui, când îmi omoară sora.

— Frumoasa Adormită s-a trezit! Cum te simți? În curând o să fii ca nouă.

Auzindu-i vocea, a fost ca un semnal de alarmă, imediat reacționând. Mă concentrez, dorindu-mi să-l văd arzând în

flăcări, dar nu funcționează! De ce? Probabil și-a dat seama ce am încercat să fac, căci bufnește în răs.

— Scumpa mea Alexa, ești așa amuzantă, îmi spune și începe iar să râdă. Puterile tale nu funcționează pe mine, cel puțin nu aici.

Îmi vede chipul plin de surprindere, și îmi zice:

— Mă întreb: oare ești surprinsă de faptul că îți știu slăbiciunile, sau de faptul că tu nu ți le știi? Interesant... cred că e timpul să îți predau o lecție în privința istoriei Aleselor! Se așează pe un scaun, aproape de patul pe care sunt culcată. De-abia acum, când reușesc să îmi iau ochii de pe el și să mă uit în jurul meu, realizez că nu sunt în vreo celulă, ci într-o cameră normală. De ce nu m-au închis într-o celulă? Chiar nu le par nici măcar un pic periculoasă? Nici nu știu, să mă simt recunoscătoare, sau jignită?

Problema care nu îmi dă pace este: de ce nu îmi funcționează puterile? El a specificat că nu îmi vor funcționa aici. Dar ce are camera aceasta de nu îmi permite? Plus că sora mea nu mi-a spus niciodată că ar exista ceva ce m-ar împiedica să mi le folosesc. Ce naibii se întâmplă? Văzându-mi reacția, sau mai bine zis, lipsa de reacție, probabil își dă seama că nu știu nimic, căci îmi zice:

— Săraca de tine, zici că ai picat de pe Lună. Cei responsabili să te ajute și să te facă o Aleasă demnă de acest nume, pur și simplu nu și-au făcut treaba. Trebuiau să te avertizeze că, la fel ca Superman, ai și tu parte de kryptonita ta. Nu ești infailibilă, îmi pare rău să te dezamănesc.

— Despre ce dracu vorbești?? Este o pură întâmplare că nu am reușit să te fac să arzi în flăcările Iadului, probabil din cauza rănilor suferite recent. Asta nu înseamnă că am slăbiciunile lui Superman, mai ales că tu, un tembel notoriu,

le știi! Am urlat cât m-au ținut plămânii, iar el tot ce face, când îmi termin discursul, este să înceapă să râdă... din nou. Doamne, cât îl pot detesta! Mă omoară gândul că nu îl pot extermina, așa cum merită. Trebuie să fac cumva să scap de aici, să îmi recapăt puterile și să mă „ocup” de el.

— De ce râzi ca un dobitoc? Ce ți se pare așa amuzant?

— Tu! Tu ești cea care mă face să râd. Ești așa amuzantă când te enervezi, dar mai ales când văd că ești așa debusolată și neajutorată. Mă gândesc cum naibii ai reușit să îmi omori atâtea angajați buni, din moment ce nu ești în stare de nimic.

— Spui asta acum, când mă ții în această cameră, unde nu îmi pot folosi puterile, dar sunt curioasă ce s-ar întâmpla dacă am lupta de la egal la egal. Ce zici, încercăm?

— Bună încercare, dar nu îți face speranțe.

— Exact cum credeam, toată această faimă a ta, este exagerată. Nu ești decât un laș nenorocit, înconjurat de namile, pentru a se simți puternic și pentru ca alții să poarte băătăliile tale. Un laș impotent!

Imediat se înnegrește la față și se repede la gâtul meu. Mă ține atât de strâns, încât de-abia pot respira, și îmi zice:

— Nu mă provoca! La cât de neajutorată ești acum, mi-ar fi foarte simplu să te ucid. Mi-ar lua decât câteva secunde, așa că nu întinde coarda.

În câteva secunde, iar își schimbă dispoziția, zâmbindu-mi și vorbindu-mi, cum comunică un profesor cu unul din elevii lui, ușor retardat. Pe bune? Are dublă personalitate, sau pur și simplu, nu are toate țiglele pe casă.

— Acum, că am reușit să îți închid gurița aia frumoasă a ta, să începem lecția, ce zici? Bun, revenim la faptul că nu îți poți folosi puterile în această cameră. De fapt, nu camera este de vină, ci cătușele de la mâna ta.

Mă uit unde indică privirea lui, și parcă brusc acum am fost aruncată pe planeta Pământ. Ce dracu se întâmplă cu mine? De ce sunt atât de debusolată și aeriană? De obicei sunt foarte atentă la tot ce mă înconjoară, dar acum nu știu și nu văd nimic clar.

— Ce dracu mi-ai dat, de sunt așa amețită? Și ce naiba legătură au cătușele cu puterile mele?

— Ți s-au administrat calmante, din cauza rănii. Practic ești drogată, dar stai liniștită, efectele or să dispară în curând. Cât despre cătușe, dacă nu m-ai mai întrerupe, ți-aș zice!

Tac din gură și îmi inghit orgoliul, căci chiar vreau să știu ce naibii se întâmplă. De ce nu îmi pot folosi puterile?

— Bun, revenind la discuția noastră: cătușele sunt de vină, căci conțin un element, ce îți opresc puterile din a funcționa. Nu ghicești care e acela?

— Spune odată, nu suntem la școală și nu sunt eleva ta, așa că nu te mai da în spectacol. Ce conține? Care este slăbiciunea mea?

— Gândește logic, draga mea. Ai puteri ale vampirilor, nu? Conform legii universului, și cum tu ești echilibrul dintre cele două lumi, trebuie să existe un echilibru și în puterile tale, nu? Deci, gândind logic, de la vampiri nu se putea să iei și din puteri, trebuia să ți se dea și din slăbiciunile lor, nu?

Mă uit la cătușe și îmi dau seama despre ce vorbește: sunt alergică la argint, la fel ca vampirii. Nenorocitul, ca să se asigure că nu o să opun rezistență, mi-a pus cătușe de argint la mâini.

— Dar de ce nu mă arde? Am văzut ce face argintul celor ca tine, deci de ce nu îmi face și mie același lucru?

— Pentru că în fond, nu ești vampir, doar deții din puterile noastre. Argintul doar te împiedică să îți folosești puterile.

Acum îți dai seama de ce nu ești într-o celulă? Pentru că nu ai cum să îmi faci rău, nici mie, nici nimănui. Ești inutilă! De aceea am venit să îți fac o propunere, și ai face bine să te gândești îndelung la ea, căci de ea depinde dacă trăiești sau mori.

Îmi vine să urlu, la gândul că sunt la mâna lui și nu pot face nimic ca să mă apăr. Tot ce îmi doresc e să îi pun capăt zilelor, și să mă întorc la cei pe care îi iubesc. Numai gândul că în curând, or să vină după mine, mă ajută să rezist. Până atunci, nu am de ales, decât să îi ascult bazaconiile monstrului din fața mea.

— Ce propunere?

— Am chemat o vrăjitoare. Dacă îmi accepți propunerea, va face un ritual, în care îmi va transfera puterile tale. Asta numai dacă tu ești de acord să mi le cedezi. Așa, rămâi în viață, căci nu o să mai fie nevoie să îți mănânc inima. Te fac vampir, și rămâi alături de mine, dacă nu...

— Îmi mănânci inima, am priceput. Nu este nevoie să mă gândesc la această propunere, căci răspunsul este nu! Nu o să las niciodată un psihopat ca tine să aibă puterile mele, prefer să mor. Nu o să îmi trădez predecesoarele pentru tine. Sper că am fost destul de clară!

Începe să urle de nervi și aruncă scaunul pe care stătea, tocmai în partea cealaltă a camerei. Se îndreaptă fulger spre mine, mă strânge de gât, ridicându-mă în aer, astfel luându-mi răsuflarea. În sfârșit, acum își arată adevărata față, aceea a unui monstru, avid după putere și sânge.

— Nu mă provoca, Alexa, altfel îți jur că o să ajungi la fel ca surioara ta. Și ea m-a refuzat, și a sfârșit cu inima scoasă din piept!

Termină de urlat și mă aruncă în pat, el punându-se deasupra mea. Mă lupt să îl dau de pe mine, dar pur și simplu nu am putere, sunt prea slăbită. Îmi smulge bluza și rămân în sutien. Mă zbat, încercând să îl arunc de pe mine, dar nereușind, încep să urlu. Nu mi se poate întâmpla așa ceva! Nu îl pot lăsa pe psihopatul ăsta să mă violeze, prefer să mă omor. Numai gândul că m-ar atinge și că ar intra cu forța în mine, mă face să vomit! Urlu cât mă țin plămânii și îl lovesc cu pumnii, dar nu se clintește nici măcar un milimetru. Nu, nu se poate întâmpla așa ceva, nu mie!

— Nu te mai zbate, mai rău mă exciți. O să fii a mea, fie că vrei, fie că nu. Carmen mi-a scăpat, dar nu voi lăsa istoria să se repete. Vei fi a mea, orice-ar fi. Nu va veni nimeni după tine, de asta sunt sigur!

— Prefer să mor! Îmi vine să vomit numai când îți simt mâinile pe mine. Mă omor dacă te atingi de mine, ai înțeles? Nu o să câștigi nimic astfel, nici puterile mele, nici inima mea. Și orice ai zice, știu că el vine după mine! Costi va veni, orice-ar fi, căci mă iubește! Un cuvânt ce tu nu știi ce înseamnă. Un monstru ca tine nu știe ce e aia dragoste. În secunda doi, mă pălmuește. Simt că mi-a luat foc obrazul, din cauza forței cu care m-a lovit, dar continui să urlu.

— Te urăsc! Vedea-te-aș arzând în focurile Iadului! Asta e tot ce îmi doresc!

După ce termin de urlat, încep să îi aplic pumni în piept, în speranța că o să reușesc să îl dau jos de pe mine, dar pe cine păcălesc? Nu am destulă forță, dar să fiu eu a dracu dacă o să-l las să mă violeze, prefer să îmi pun singură capăt zilelor. Îmi prinde mâinile și mi le ține strâns asupra capului (de parcă nu erau de ajuns cătușele). Îmi spune:

— Scumpo, de la început, ați avut un trădător printre voi, care m-a ținut la curent cu tot. El va sabota încercările iubitelui tău de a te găsi. De aceea știu că niciodată nu te va găsi. În seara asta, vei fi a mea, îmi voi pune amprenta asupra corpului și sufletului tău.

Imediat cum își termină discursul, îmi smulge sutienul și începe să mă strângă de sâni, expunându-și punctul de vedere. Încep să mă zbat, chit că știu că mă lupt degeaba. Nu am nicio șansă să îl opresc, dar nu aș suporta gândul că nu m-am luptat până la ultima suflare. Împotrivirea mea îi provoacă și mai multă plăcere, și acest gând îmi face stomacul să mi se întorcă pe dos. Se freacă de mine, să îi simt dorința, și încep să plâng, dându-mi seama că nu am cum să îl opresc, viața mea este distrusă. Deși mă lupt și tot încerc să îi aplic un șut în gură, nenorocitul tot reușește să mă dezbrace, rămânând doar în lenjeria intimă.

Încep să urlu și să plâng, în același timp, luptându-mă cu el, deși știu că este în van. Se pune iar desupra mea, mângâindu-mi pielea, și știind că nu mai am nicio șansă să mă opun, mă gândesc la el... iubirea vieții mele, Costi. Îmi imaginez că sunt în brațele lui, că el e cel care mă iubește, singurul ce are dreptul să mă atingă. Plâng, pentru că orice aș face, nu pot înlocui imaginea acestui monstru cu cea a lui Costi. Tot ce-mi doresc e să nu mai simt nimic, să îmi teleportez mintea într-un loc doar al meu, unde să uit de tot, să uit tot ce mi se întâmplă acum, dar nu pot. Nu pot să îl las să-mi facă tot ce vrea el, nu pot să stau fără să lupt! Când văd că își dă boxerii jos, încep să urlu și să mă lupt mai crâncen chiar și decât până acum, știind că mai are un pic și o să obțină ce vrea de la mine. Acest gând mă omoară! Psihopatul râde când vede că mă lupt mai abtîr și că am început să plâng. Știu că nu mai

am nicio scăpare, dar jur că într-o zi o să mă răzbun, o să îl fac să sufere mai mult decât sufăr eu acum. Se pune iar deasupra mea, după ce își dă jos boxerii. După ce a terminat râzând de mine, sunt conștientă că s-a terminat, nu mai am nicio șansă să scap. Nenorocitul ăsta îmi va distruge viața! Tocmai când era pe cale să își pună planul în aplicare, cineva bate cu pumnii în ușă, iar el se oprește. Oricine ar fi, mi-a salvat viața și onoarea. Se ridică din pat, înjurând și aruncându-mi hainele rupte, zicându-mi să mă îmbrac. Cu cea mai mare plăcere, îmi acopăr goliciunea, mulțumindu-i lui Dumnezeu ca m-a scăpat de acest Iad. Se oprește din drum și se uită la mine, zâmbindu-mi, iar mie mi se întoarce stomacul pe dos.

— Vom continua, prințesă, stai liniștită. Nimic nu mă va împiedica să te fac a mea.

— Prefer să mor, m-ai auzit? Prefer să fiu torturată și ruptă în bucăți, decât să te las să mă faci a ta. Numai faptul că acum ai reușit să mă atingi, mă face să vomit și să vreau să-mi iau viața. Nu voi aparține nimănui. Decât lui Costi. Sunt a lui. Poate vei putea pune stăpânire pe corpul meu, dar pe sufletul meu niciodată. De fiecare dată când mă vei atinge, îmi voi imagina că sunt cu el, sufletul meu pereche. Gândul că tu mă atingi, îmi provoacă scârbă. Nu ești decât un laș, o imitație de bărbat. Niciodată nu te vei putea compara cu el! Termin de urlat, dar în loc să îmi trag sufletul, să respir ușurată, mă trezesc cu el iar deasupra mea, dar de data asta, aplicându-mi pumni. Prefer durerea fizică, prefer să mă rupă în bătaie, decât să îl simt în mine. Îmi aplică pumni încontinuu, de nici nu îmi mai simt fața. Se oprește când este iar întrerupt de bătăile puternice din ușă. Se dă jos de pe mine, și se duce spre ușă. Mă întind pe o parte, în poziția fetală, acoperită de

hainele rupte, rugându-mă să plece odată, să nu îmi mai văd
mutra de psihopat, dar de data asta nu îmi mai este ascultată
ruga. Se întoarce, zicându-mi că cineva a venit să mă vadă,
iar când mă uit în direcția lor, inima îmi stă în loc, când îmi
dau seama cine este. O persoană la care am ajuns să țin
enorm, care m-a trădat, fiind de partea acestui monstru.
Doare mai rău decât aceste răni care le am pe tot corpul.
Trădarea doare mai tare!

— Bună, "pisicuțo", îmi zice cu scârbă în voce.

Eu sunt cea care ar trebui să simt scârbă față de acest trădător,
nu el. Mă uit încontinuu la el, nevenindu-mi încă să cred, dar
când le văd privirile pline de ironie, realizez că este adevărat.
Am fost trădată de una din persoanele în care aveam
încredere și la care țineam. Lacrimi nestingherite îmi curg pe
obraji, făcându-mă să realizez că sunt pierdută!

Capitolul 26 - Tortura

Mă uit la el, parcă încă nevenindu-mi să cred. Cum poate fi soarta asta atât de crudă?

Nu sunt genul care să aibă încredere atât de ușor în cineva, dar știind că el fusese prietenul lui Costi și a lui Carmen de atâția ani, am zis că este de încredere. Cât am putut să mă înșel. Nu am să mi-o iert niciodată. Numai gândul că el este așa de aproape de familia mea, mă omoară. Cum aş putea să îi avertizez? Cum?

Se uită la mine cu atâta scârbă, de parcă aş avea râie, de parcă aş fi ultima curvă de pe stradă.

— Ce te uiți așa la mine, jigodie? Asta este opera ta, ce nu-ți convine?

Mă uit cu aceeași scârbă cu care m-a privit el mai devreme.

— Mă uit la tine, la cum ai decăzut.

— Eu sunt cea care am decăzut? Eu? Uită-te în oglindă, javră. Nu ești decât un laș nenorocit, o jigodie cu două fețe. Nu îmi vine să cred cum de am avut încredere în tine. Nici nu vreau

să îmi imaginez cum ar reacționa Carmen dacă ar afla de trădarea ta.

Începe să râdă, imediat cum îmi termin tirada, și când termină, zice:

— Nu a aflat în atâtea ani de trădarea mea, nu cred că o să afle acum, mai ales că tu nu mai ai mult de trăit. Nu or să ajungă la timp să te salveze, de asta m-am asigurat eu, trimițându-i pe piste false.

Stau și analizez tot ce a zis: în atâtea ani? Oare de cât timp lucrează pentru nenorocitul ăsta?

Probabil văzând că am căzut pe gânduri și analizez ce a zis, continuă:

— Ca să îți dau un indiciu, lucrez cu Dimitri de peste douăzeci de ani.

Imediat cum termină de vorbit, mă simt ca și cum cineva mi-ar fi dat în cap cu un bolovan. Douăzeci de ani! Nenorocitul ăsta...

Nici nu îmi termin gândul, că și sar la el, chit că nu am forță suficientă, dar simt atâtea ură pentru el în momentul de față și văd roșu în fața ochilor, că nici nu mai gândesc bine. Ajung lângă el și îi aplic cu toată forța de care dispun, un șut direct între picioare (nu trebuie să am forță supranaturală ca să pun jos un vampir, doar este bărbat, nu?) . Se chircește de durere și cade în genunchi, înjurând de mama focului, dar asta nu mă oprește. Încep să lovesc ca o nebună, poate poate oi reuși să îi provoc ceva mai multă durere. Dimitri stă, privește și râde, ce prietenie pe ei! Lovesc până nu îmi mai simt pumnii, și blestem și ziua în care s-a născut!

— Monstrule! Te urăsc și chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac pe lumea asta, o să te distrug. O să-ți dau foc și o să

privesc cum arzi în focurile Iadului, râzând, javră ordinară!
Mi-ai omorât sora, nenorocitele!

Continui să lovesc, iar el zbiară la Dimiri:

— Ia-o de pe mine, a înnebunit! Ia-o, până nu îmi pierd rațiunea și o omor!

— Ce să-ți fac, dragul meu Diego? Culegi ce ai semănat. Era de așteptat că într-o zi se va afla adevărul, nu? Erai conștient ce riști când ai început să lucrezi pentru mine, când ai trădat-o pe Carmen, nu?

Mă smucește de pe trădătorul de Diego, eu încă luptându-mă să scap, ca să-i scot ochii aceluia Iuda, iar Dimitri continuă:

— Niciodată să nu mă mai ameninți în propria casă! Va muri când vreau eu, nu când vrei tu! Dacă te atingi măcar de un fir de păr din capul ei, jur că îți smulg inima din piept.

Mă aruncă pe pat, în cădere dând de unul din colțuri, astfel stelute începând să-mi joace în fața ochilor. Încerc să rămân trează, dar nu pot. Fiind deja lipsită de puteri, las întunericul să mă înghită. Ultimul gând rațional care îl mai am este setea de răzbunare. Îi voi face pe toți să plătească, orice-ar fi. Pe Dimitri, pentru tot ce i-a făcut lui Carmen, și pe Diego, pentru trădarea lui. Toți vor plăti, de la mic la mare. Jur pe cuvântul meu de Aleasă!

Din perspectiva lui Costi:

De ore întregi tot aștept să vină Diego de unde dracu o fi plecat. Zicea că s-ar putea să fi dat de o pistă dar nu îmi zice încă, în caz că se înșală. Dacă mi-ar fi zis acest lucru în față și nu la telefon, nu ar fi avut nicio șansă să plece fără mine, mai ales din cauza a tot ce simt, transmis din partea ei. Atâta

durere, și fizică și sufletește. Dacă mai durează mult până o s-o gădesc, o să înnebunesc! Idioții ăștia din haită încă nu au ajuns. Mi-au transmis că s-au pus pe căutat și că or să vină când or să aibă ceva concret de zis. Nu știu cât o să mai rezist așa. Iar ea... câtă durere simte... Oare cât o să reziste?

Doamne, te rog, dă-i putere, până o să ajung la ea. Ajută-mă să o gădesc, nu mi-o lua! Nu cred că aş putea trăi într-o lume fără ea!

Carmen face drumuri între Bătrâni și mine, disperată că nu o poate simți niciunul din ei, nu o pot localiza. Numai eu sunt cel care o poate simți, și asta numai din cauză că i-am dat din sângele meu în acea seară în club, când a fost atacată. Dar tot degeaba. Cu ce mă ajută să o simt, dacă nu o pot găsi? Da, cel puțin știu că e în viață, dar în ritmul ăsta, până o s-o salvăm, o să înnebunesc! Atâta durere! Nenorociții ăia o torturează, în toată viața mea de vampir, nu am simțit atâta durere. Noroc că este puternică, dar orice om are o limită. Ce se va întâmpla când ea va ajunge la capătul puterilor și nu voi fi acolo s-o scot din Iad? Nici nu vreau să îmi imaginez.

Trebuie să fac ceva rapid, nu mai pot continua așa.

Sunt întrerupt din contemplarea gândurilor mele de către Carmen. Apare în fața mea, având acea privire compătimitoare. Nici nu este nevoie să mai întreb, nu au găsit-o. Unde dracu' or fi dus-o? Zici că a înghițit-o pământul. Și idiotul ăsta de Diego nu mai vine odată. Unde naibii s-o fi băgat și ăsta?

Deocamdată simt liniște de la Alexa. O fi inconștientă, dar când s-o trezi? Prin ce or s-o mai facă nenorociții ăia să treacă? Jur că o să-i scot inima din piept acelei javre, dar înainte o să-l fac să simtă dureri cum nu a mai simțit vreodată

în viața lui! Chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac în viața asta.

— Încetează să te mai plimbi de colo colo prin tot livingul, mă amețești. Ce rezolvi? Se ia de mine Anaïs.

Ce dracu să înțeleagă ea? Nu cred că a simțit vreodată în viața ei ce simt eu pentru Alexa. Dacă ar fi simțit, m-ar fi înțeles. Disperarea că ea este acolo, trecând printr-un adevărat infern, și eu sunt aici, nefăcând nimic, mă omoară.

— Ar trebui să te odihnești puțin, Costi, îmi zice Carmen. Nu rezolvi nimic dacă te extenuezi în halul ăsta. Când o să fie să o găsim, o să fii prea obosit pentru a lupta. Asta vrei? Ca Alexa să te vadă murind? Gândește logic, pentru numele lui Dumnezeu!

Văzând că nu mă las înduplecat și nu am de gând nici măcar pentru o secundă să închid ochii, îi face semn lui Anaïs, gen de accept, dar când îmi dau seama ce vor să facă, e prea târziu. Deja a ajuns lângă mine, sucindu-mi gâtul, întunericul înghițindu-mă.

Din perspectiva Alexei:

Mă trezește o durere îngrozitoare de cap, e ca și cum cineva mi-ar fi aplicat o lovitură de ciocan drept în moalele capului. Deschid ochii și privesc în jur, încercând să îmi dau seama unde sunt, căci nu mai sunt în cameră. Mă aflu într-un loc rece, umed și pur și simplu înspăimântător. Nu este pic de lumină naturală aici, tot provine de la lămpi. Mă simt ca și cum m-aș fi întors în trecut, fiind ținută ostatică într-unul din acele închisori medievale, în beciuri. Pe bune? Unde naibii m-a adus monstrul ăsta? Și oare cât timp am fost inconștientă?

— Bună dimineața, rază de soare. În sfârșit ai catadicsit să te trezești. La fix, căci avem treabă cu tine. Presupun că ai văzut în ce poziție te afli, nu? Așa că nu mi-aș face iluzii că ai avea vreo șansă să ieși de aici.

Mă uit mai bine, și sunt legată de un fel de masă, dar una verticală. Ca și cum m-ar fi legat de un perete, numai că acesta este din lemn, și nu știu de ce am impresia că nenorocitul ăsta se pregătește să mă tortureze. Nu cum a făcut-o până acum, cu simpla lui prezență, nu, ci la propriu. Doamne, cât o să mai pot rezista în ritmul ăsta? Nu sunt atât de puternică precum crezi, am nevoie de el, Te rog, trimite-mi-l! Mai am un pic și încep să plâng, dar înghit în sec și zâmbesc, nu o să îi dau acestui nenorocit satisfacția de a mă vedea iar așa și nici cea de a mă auzi urlând de durere. Acum, ce o vrea Dumnezeu.

— Cum am zis și ieri, o să îți dau șansa să te gândești serios la oferta mea. De aceea o să îți fac cunoștință cu una din vrăjitoarele mele.

De nicăieri, apare în fața mea cea mai dezgustătoare creatură care am văzut-o în viața mea. Plină de bube pe față, atât de mari, și zici că sunt pline de puroi. Îmi zâmbeste și în acel moment, mi se întoarce pe dos stomacul când văd ce dinți negri are. Se apropie de fața mea, pentru a mă vedea mai bine, și respirația ei puturoasă pur și simplu îmi provoacă o stare de rău.

— Când o să termini cu ea, vreau să mi-o dai mie, vie sau moartă. Ce piele catifelată, de bebeluș are! O să îmi fac o nouă piele din ea! îi zice lui Dimitri, făcându-mă să îmi fie și mai scârbă de ea. Ca să îi demonstrez acest lucru, o scuipe în față (cine știe, poate saliva mea o s-o facă, într-un mod miraculos să arate mai bine, deși nu prea cred să existe

miracole atât de mari). Începe să urle, și înainte de a apuca să mă lovească, este oprită de Dimitri.

— Să nu îndrăznești! Va fi lovită și torturată când zic și vreau eu!

Imediat o văd cum înghite în sec, aplecându-și capul. Cât de puternică să fie, dacă se sperie așa de el? Eu știam că vrăjitoarele, mai ales cele desfigurate în halul ăsta, sunt extrem de puternice, dar se pare că m-am înșelat.

— Deci, să continuăm. Te-ai decis? Vei accepta să îmi transferi puterile sau nu?

— Nici moartă! Poți să-mi faci ce vrei, poți să mă torturezi, dar niciodată nu o să las un monstru ca tine să dețină atâta putere. Aș condamna rasa umană.

— Hmm, se pare că va trebui să fiu ceva mai convingător. Diego!

Ca un cățeluș care imediat cum este strigat de stăpân, a și apărut, având întipărit pe față acel zâmbet sadic care l-am văzut pentru prima oară ieri. Se pare că îi este pe plac treaba care i s-a dat!

— Te voi lăsa să îți iei revanșa pentru ieri, dragă Diego, dar să nu exagerezi! O vreau vie, ai înțeles? Poți s-o faci să sufere cât vrei tu, atâta timp cât nu mi-o omori.

— Am înțeles, șefu', îi zice cu o ironie în glas, ce a fost imediat percepută de mine, dar se pare că imbecilul de Dimitri nu s-a prins.

Pleacă, lăsându-mă singură cu torționarul meu. Se pare că este pus pe fapte mari! Dă, Doamne, să rezist!

Îmi rupe bluza, lăsându-mă cu sânii la vedere, tot ca să mă umilească mai bine, presupun. Mă privește, și începe să mi-i frământa, făcându-mă să îmi fie greață. Îl scuipe în față, zicându-i cât de scârbă îmi este de el și atingerile lui, și mă

trezesc cu un pumn în maxilar. Deja mai simt, cu bătaia de aseară, așa că poate da cât vrea, nu o să-mi schimb părerea. — Norocul tău că nu te pot atinge, că altfel te-aș fi futut până ți-ar fi sărit ochii din cap, și m-aș fi asigurat că o să doară. Așa cum merită curvele ca tine.

— Curvă e mă-ta, care a născut un specimen ca tine.

Imediat se înnegrește la față, aplicându-mi un pumn în stomac, de m-a lăsat fără respirație. Stiu că mi-o cer cu lumânarea, dar oricum o să mor. M-am împăcat cu gândul ăsta, așa că măcar să mor fiind eu.

Se duce și aduce o găleată cu apă, și niște aparate, seamănă cu niște padele de resuscitare. Acum știu cum are de gând să mă tortureze. Mă va electrocuta, asta dacă inima mea îi va permite pentru mult timp. Fiind așa slăbită, nu știu cât va dura până mi se va opri și voi muri.

Aruncă cu apa rece ca gheața pe mine, și înainte de a pune acele chestii pe pieptul meu, zâmbește!

În secunde următoare simt o durere cum nu am mai simțit în viața mea. Tot curentul care trece prin mine, îmi ia răsuflarea, e ca și cum m-ar înjughia iar și iar și iar! Zbier în sinea mea, căci încă mai am cât de cât putere să rezist, să nu îi dau satisfacția de a mă auzi urlând de durere.

Am citit odată, nu mai știu unde, că un om, de fapt, mintea unui om este în stare de a face multe minuni, inclusiv de a transforma durerea în ceva frumos. Adică, un om când simte o asemenea durere de îi paralizează corpul, își poate crea un loc imaginar, unde se poate duce pentru a scăpa! Ar trebui să încerc, căci nu știu cât pot rezista. Deja m-a electrocutat de două ori și simt că nu mai pot.

Închid ochii, imaginându-mi locul unde a început totul, locul unde am simțit că sunt vie pentru prima dată. Locul în care

era să fac pentru prima dată dragoste cu el, sufletul meu pereche. De ar fi fost și el aici.

Se pare că funcționează. Încă simt ce îmi face acea javră, dar nu la cote așa de maxime! Numai așa pot rezista, sper doar să țină acest efect.

Aud pași în spatele meu! Mă întorc să văd cine sau ce este, și mi se oprește inima la priveliștea din fața mea. Este el, Costi, iubirea mea. Alerg la el, sărindu-i în brațe și începând să plâng.

Mă eliberez de toată durerea ce am simțit-o de când lașul ăla m-a răpit. Îl strâng tare în brațe, pentru a mă asigura că nu este o nălucă, dar știu, în adâncul sufletului, că nu este el!

— Alexa mea, ești chiar tu? Nu visez?

Începe să plângă și el, în același timp ștergându-mi lacrimile de pe chip.

— Nu este adevărat nimic din toate astea, iubire, aș vrea să fie. Țasta este un loc creat de mintea mea, pentru a suporta tortura la care sunt supusă, îi zic în timp ce plâng.

Pur și simplu nu mă pot opri, am ținut atât de mult în mine, pentru a nu le da satisfacție, iar acum nu mă mai pot opri.

— Ce tortură? Ce îți face nenorocitul ăla, Alexa? Când o să pun mâna pe Dimiri, o să-l rup în bucăți.

— Nu Dimiri este cel care mă torturează, ci Diego.

— Ce?! Nu e posibil, Diego este de partea noastră, acum este plecat să te caute!

— Este plecat de aseară, nu?

— Da...

— Ei bine, m-a găsit, dar nu în felul în care crezi tu.

Nenorocitul lucrează pentru Dimitri de peste douăzeci de ani.

El este cel care i-a servit-o pe Carmen pe o tavă de argint!

Este un trădător!

Îl văd cum se pregătește să mai zică ceva, dar este întrerupt de strigătul meu de durere. Cel puțin aici, pot să țin de durere!

Mă chircesc, iar el vine, mă ia în brațe și mă întinde pe iarbă, zbierând la mine să rezist, să nu plec.

Încerc, chiar încerc. Respir, expir, și o țin așa până simt că dispare încetul cu încetul durerea.

Când vede că mi-a trecut, abia atunci se calmează și el.

Îmi mângâie chipul atât de tandru, încât îmi vine iar să plâng, și mă întreabă:

— Ce ți-au făcut? Zi-mi, te-au atins?

Lacrimi nestăvilite îmi curg pe obraz, astfel dându-i răspunsul, dar când văd că începe să plângă și să tremure de nervi, îi zic:

— Nu m-a violat. Într-un fel, Diego mi-a făcut un bine apărând tocmai când lașul acela nenorocit mai avea un pic și...

Nu am putut, Costi, nu am putut să mă apăr, îi zic, zbierând și plângând în același timp. Nu am putut să îmi folosesc puterile, din cauza acestor cătuși de argint...

Vreau să i le arăt, dar descopăr că nu le mai am. Se pare că în lumea aceasta creată de mine, nu le am. Mai bine!

— O să îi omor pe toți, unul câte unul! Îți jur că vor plăti cu sânge pentru ce ți-au făcut, chit că o să fie ultimul lucru care o să-l fac în viața asta, îmi zice și începe să plângă.

Îi șterg lacrimile, exact cum a făcut și el penru mine, și îi zic:

— Fă-mă să uit! Fă-mă să uit durerea și umilința care am simțit-o. Adu-mi aminte ce înseamnă să fiu iubită de tine!

— Dorința ta este ordin pentru mine, prințesă.

Imediat cum a terminat de vorbit, se năpustește asupra buzelor mele. Ce dor îmi era de săruturile lui, să îl simt lângă mine...

Îmi dă bluza jos de pe mine (se pare că mintea mea a reprodus bluza care o aveam în acea zi) și rămân în sutien. Mă privește admirativ, și îl văd cum înghite în sec, înainte de a-mi spune:

— Te iubesc cum nu am iubit vreodată. Nu o să încetez niciodată să te caut, ți-o jur!

Cum termină de vorbit, se năpustește iar asupra buzelor mele, nedându-mi șansa să răspund. Imediat zboară și sutienul de pe mine și începe să-mi frământe sânii, scoțând un geamăt de plăcere de la mine. Doamne, cât îl pot iubi și ce dor îmi este de el. Îmi dă și colanții jos și lenjeria, rămânând goală sub el. Mi-era dor de senzația asta, piele pe piele. Nici nu am observat când s-a dezbrăcat și el, căci deja îl simt în mine. S-a împins atât de brusc, încât am urlat de plăcere. Face mișcări de dute-vino, în timp ce îmi masează sânii, dar se uită adânc în ochii mei. Văd atâta dragoste în ai lui, încât încep să plâng și îi zic:

— Te iubesc atât de mult, încât simt că nu pot respira când nu ești lângă mine. Te iubesc! Urlu, în timp ce orgasmul ne cuprinde pe amândoi, în același timp, simțind și o durere groaznică pe omoplatul drept, și nu cred că este de la tortura aplicată.

Aceeași durere o simte și el, căci ditamai grimasa îi apare pe chip. De la ce o fi?

Mă mângâie pe păr și îmi depune un sărut pe frunte, înainte de a se ridica de pe mine.

Îmi zice:

— Uită-te pe omoplatul meu drept, ce vezi?

Fac exact cum a zis și rămân perplexă când îmi dau seama de la ce venea atâta durere. Are un semn în formă de lună plină pe omoplat. Când îi zic, mă întoarce cu spatele la el și îmi zice:

— Și tu îl ai! Știi ce înseamnă asta, nu?

Când îmi dau seama de semnificația acestor semne, încep să plâng în mod incontrollabil.

— Ești sufletul meu pereche. Exact cum a prezis profeția, am devenit unul.

Mă sărută cu atâta dragoste, încât simt că o să mă topesc.

— Nu aveam nevoie de profeție ca să știu asta, dar mă bucur că acum te-ai convins și tu. Acum înțelegi că nu voi înceta niciodată să te caut? Te iubesc prea mult, pentru a te lăsa să ieși din viața mea. Ești a mea!

Nu apuc să îi răspund, căci iar simt durerea din cauza torturii la care sunt supusă. Încep să urlu. Îi văd privirea alarmată. Și el știe că nu mai pot rezista mult, așa că îi zic:

— Nu știu dacă tot ce s-a întâmplat mai devreme este adevărat sau nu. Cine știe, poate mintea mea te-a adus aici, și chiar e adevărat, sper... De aceea trebuie să îți zic, înainte de a dispărea penru totdeauna: te voi iubi mereu, chiar și după moarte. Pe nimeni nu am iubit cum te iubesc pe tine.

Chiar când începeam să dispar, urlu la el:

— Dacă ești adevărat, ține minte: caută-l pe Diego.

Urmărește-i telefonul, găsindu-l pe el, mă vei găsi. Te iubesc! Nu știu dacă m-a auzit sau nu, căci m-am trezit în infernul din acea cameră de tortură.

— S-a trezit! Am crezut că ai murit! Ți-a ajuns, sau este nevoie să îl mai las pe Diego să te tortureze? Mă întreabă Dimitri, iar eu tot ce pot face e să mă uit la el cu cea mai mare ură posibilă.

Nu am destulă forță ca să mai comentez ceva.

Dă Doamne, să mă găsească Costi, căci nu știu dacă mai pot rezista mult. Oare o fi fost adevărat tot ce s-a întâmplat? Oare am reușit să îmi folosesc puterile penru a-l contacta? Dacă da, asta înseamnă că am o șansă de a scăpa din infernul ăsta... De ar fi adevărat...

Capitolul 27- Salvarea...

Mă uit la ei cu cea mai mare scârbă pe care am simțit-o vreodată pentru cineva. Chit că o să mor aici, măcar acum am speranța că tot ce s-a întâmplat a fost adevărat și că iubirea mea este avertizat în privința acestui Iuda nenorocit. Știu că nu mai am mult de trăit, Dimitri și-a dat seama că nu îi voi ceda niciodată puterile mele, deci ce mai rămâne? Să mă omoare în timpul ritualului, unde îmi va mânca inima... sper să-i stea în gât!

— Din păcate, Alexa, nu mi-ai dat de ales. În seara asta va avea loc ritualul unde îți vei pierde viața. E mare păcat, am fi fost de neoprit împreună. Am fi putut conduce această lume, dar la fel ca sora ta, ai preferat să mori! îmi zice Dimitri.

— Nici moartă nu aș fi fost de partea ta! Prefer să mă mănânce viermii, decât să stau alături de tine. Te urăsc, și chit că o să mor, răzbunarea mea va avea loc. Cei dragi mie se vor ocupa de acest lucru, vă vor distruge!

— Nu mai visa atâta, măcar în ultimul ceas revino cu picioarele pe pământ. Nimeni nu te va găsi, vei muri, iar noi vom trăi, în ciuda ta, scumpo! zbiară la mine Diego.

Dobitocul, de ar ști el că există șansa ca toți să fi aflat până acum de trădarea lui, nu s-ar mai da zmeu. Costi îl va distruge pentru tot ce a făcut, de asta sunt sigură.

— Din păcate, draga mea Alexa, acum trebuie să te trimitem în lumea viselor, căci trebuie să fii transportată unde va avea loc ritualul. Trebuie să ne asigurăm că vei fi cuminte pe timpul transportării. Somn ușor.

Nici bine nu termină Dimitri de vorbit, că simt o înțepătură în mâna stângă. Camera începe să se învârtă cu mine, iar întunericul mă cuprinde în a sa îmbrățișare.

Din perspectiva lui Costi:

Mă trezesc buimac. Unde naiba sunt? Imediat îmi revin în minte momentul când Anais mi-a sucit gâtul și momentele cu ea... Doamne, s-o fi întâmplat de-adevăratelea? Există un singur mod prin care îmi pot da seama.

Ies din cameră alergând, nu am timp de pierdut.

— Carmen, vino repede, acum!

Imediat apare, panicată din cale afară de vocea mea, și îmi zice:

— Costi, știu că ești nervos, dar nu am avut de ales...

O întrerup, zicându-i:

— Îți mulțumesc din suflet pentru ce ai făcut! Datorită ție, acum o pot găsi pe Alexa.

Rămâne cu gura căscată, la auzul vorbelor mele, dar continui:

— Uită-te pe omoplatul meu drept. Dacă am ceva acolo, înseamnă că tot ce s-a întâmplat a fost adevărat, și asta înseamnă că în curând o s-o avem pe Alexa, înapoi lângă noi. Înainte de a avea șansa să se uite, apar și Ana, Georgiana, Angelo și Miguel, urmați de Anais, toți fiind intrigați de ce se

întâmplă. Se uită Carmen unde i-am zis, și scoate un sunet de uimire, primindu-mi răspunsul. A fost adevărat, nu am visat. Alexa este în viață, este a mea, și acum am o șansă adevărată să o găesc. De fericire, o iau în brațe pe Ana și încep să o învățesc prin tot livingul (am ales-o pe ea, căci vreau să mai trăiesc, în caz că află Alexa). Cumnata mea, fiind șocată, începe să țipe la mine să o las jos și începe să mă bombardeze cu întrebări:

— Ce naibii ai pățit? Ai înnebunit? De ce ești așa fericit?

— Am găsit-o! Mai bine zis, știu cum s-o găesc!

Rămân cu toții cu gurile deschise. Ana mă întreabă cu lacrimi în ochi:

— Ești sigur? Îmi aduci sora acasă? Îmi juri?

— Da, cumnată, îți jur.

— Să mă risc să întreb de ce îmi zici cumnată, așa dintr-o dată?

— Pentru că o voi aduce acasă, iar după ce își va reveni, o voi face soția mea. O iubesc și știu că și ea mă iubește. Suntem suflete pereche, locul nostru este unul lângă celălalt.

Toți încep să țipe de fericire, în afară de Anaïs, care încearcă să se ascundă, dar văd tristețea din ochii ei. Mă duc la ea, și îi spun:

— Îmi pare rău, dar nu îmi pot controla sentimentele. Ești prietena mea, îmi ești dragă, dar doar atât. Nu pot simți altceva pentru tine, te rog să mă înțelegi.

— Așa cum nici tu nu îți poți controla sentimentele, așa nici eu.

Termină ce are de zis și pleacă. Nu mă duc după ea, căci am alte treburi mai urgente de rezolvat.

— Carmen, du-te la Roger, lasă-l să te vadă și spune-i că am nevoie urgentă să depisteze semnalul telefonului deținut de

Diego. Să urmărească semnalul și să îmi transmită locația exactă.

Toși rămân perplexi, neînțelegând despre ce este vorba. Știu că sunt un nesimțit, și că ar fi trebuit să tratez situația aceasta cu mai multă delicatețe. Mai ales pentru Miguel, totuși este vorba despre fratele lui, dar pur și simplu sunt în criză de timp. Trebuie neapărat să ajung la Aleasa mea.

— Imediat o să vă zic despre ce este vorba, dar lăsați-mă întâi să pun lucrurile în mișcare. Angelo, du-te după haită. Rămâi cu ei, pregătește-i. Când primești telefon, veniți după noi, o să avem nevoie de întăriri.

Mă bucur că nu îmi cere explicații și face ce îi cer, numaidecât.

— Acum, e timpul să vorbim.

Le povestesc tot ce s-a întâmplat în acea lume creată de Alexa, și săracii rămân blocați. Nici nu mă mir, și eu am probleme în a procesa tot ce s-a întâmplat. Dacă nu aș fi avut dovada, constând în acel tatuaj, nu aș fi putut să îmi dau seama de adevăr.

— Îmi pare rău Miguel, dar asta este adevărul. Fratele tău ne-a trădat. El este cel care a dus-o pe Carmen la moarte, și el este cel care mi-a torturat iubita zilele astea. Te înțeleg dacă nu vrei să te bagi în această luptă, căci ești conștient ce se va întâmpla, nu?

Îi văd chinul de pe față, durerea aflării adevărului. Aș fi vrut să îl scutesc de această durere, dar chiar nu am cum.

— Este datoria mea. Am jurat că o voi proteja pe Aleasă cu prețul vieții, asta este ceea ce voi face. Mă doare sufletul, dar... el și-a făcut-o cu mâna lui. O rugămintă am doar: nu mă obligați să privesc când îi veți pune capăt vieții, este totuși fratele meu, chit că e un imbecil.

Îi văd durerea de pe chip, și îl înțeleg. Și pe mine mă doare această trădare. Sunt prietenii mei de sute de ani, sunt ca frații mei, și să știu că unul din ei m-a trădat...doare!

— Ok, nimeni nu te va obliga să privești, stai liniștit, dar ești conștient că nu trebuie să intervii, nu? Alexa este cea care are dreptul să decidă care îi va fi soarta...

— Știu...

Acestea fiind zise, decidem să pornim, știind că mai mult ca sigur a dus-o în pădurea cea mai apropiată. Când vom avea locația exactă, ne vom îndrepta spre ea. Am zis că le lăsăm pe Ana și Georgiana acasă, păzite de Alex, dar ce să faci, te poți pune cu niște nebune? Am pierdut jumătate de oră certându-mă cu ele și degeaba. Oi fi eu vampir, dar cu aceste două femei nu mă pot pune. Deși nu au puterile Alexei, sunt la fel de periculoase ca ea.

Am luat SUV-urile, și am pornit. Am aflat și locația exactă, acum trebuie doar să mă rog lui Dumnezeu să aibă grijă de ea, să o țină în siguranță până o să ajungem. Încerc să îi trimit iubitei mele un mesaj cu ajutorul minții, cine știe, poate l-o primi:

— Sunt pe drum, iubirea mea, rezistă. Te iubesc! Abia aștept să te țin iar în brațe!

Din perspectiva Alexei:

Mă trezesc buimacă, când aud vocea lui Costi. Visez sau m-au găsit? O să scap din Iadul ăsta?

Încep să plâng, când realizez că vocea lui este în mintea mea. Îmi spune că este pe drum, să rezist. Îi transmit că și eu îl iubesc, și că o să rezist, pentru el!

Sunt întreruptă din contemplarea gândurilor mele, de către cei doi lași. Mi se face scârbă numai când le aud vocile, nu mai zic de faptul că mai am un pic și vomit când îi am în fața ochilor. Slavă Domnului această tortură se apropie de sfârșit, Costi e în drum spre mine. Stiam că o să mă găsească, știam că nu va renunța la mine!

Observ că sunt legată de altarul de sacrificiu, cel pe care a fost omorâtă Carmen. Sunt în exact același loc care mi-a fost arătat în viziune, când am fost pe Tărâmul Aleselor. S-a înserat deja, nu mai este mult și ritualul va avea loc, când luna plină va fi pe cer. Dă, Doamne, să ajungă la timp!

— Nu mai este mult, draga mea Alexa. În curând, se va termina tot, zice Dimitri, apropiindu-se de altar și mângâindu-mă pe chip. Îl scuipe drept în ochi și îi zic:

— Nu mă mai atinge, javră. Nu ești demn să o faci, mi-e scârbă de tine. Dacă tot mă omori, măcar lasă-mă să mor în pace. Aaa, ca să nu uit: sper ca inima mea să îți stea în gât! Începe să râdă, ca un nebun ce e.

— Of, draga mea Alexa. Știi de ce sunt atât de obsedat de tine? Îmi aduci aminte de cineva drag mie... fiica mea. Păcat că nu ai vrut să rămâi alături de mine, am fi fost de neoprit noi trei. Venind vorba de ea, se pare că a ajuns. A vrut să te cunoască, înainte de a te omori. Aveți multe în comun, nu ai idee, dar vei afla imediat.

Îl văd pe Diego zâmbind, deci clar nu îmi va plăcea ce voi vedea!

În următoarea secundă, rămân perplexă la imaginea din fața mea. Văd... nu îmi vine să cred așa ceva, dar mă văd pe mine. Cum e posibil? Nu, cred că am înnebunit, după atâtea zile de tortură. Asta este cea mai bună explicație! Văzându-mi șocul de pe față, Dimitri continuă:

— Nu visezi și nu ai înnebunit! Te înțeleg, totuși. Asta a fost și reacția mea când am văzut poze cu tine. Imaginea vie a fiicei mele.

Imagine vie? Asta era scris în profeție, că îmi voi distruge imaginea vie. Nu îmi vine să cred așa ceva!

— Știu, e ciudat. Și eu sunt la fel de debusolată ca tine. Parcă m-aș uita în oglindă. Nu există absolut nicio diferență! De aceea era Dimitri atât de obsedat de tine, de voia să te fută: semenii cu mine!

Imediat cum își termină discursul, începe să râdă. Un râs atât de sinistru, aparținând unei dezaxate mintal. Deși ea nu își dă seama, eu am descoperit deosebirea dintre noi. De parcă nu era de-ajuns această imagine ce m-a bulversat destul, mai apare un detaliu, cel puțin spus scârbos: Dimitri se îndreaptă spre ea și... o sărută. Nu un sărut ca între tată și fiică, ci unul ca între iubiți! Deja mi s-a întors stomacul pe dos, dar de parcă nu era de ajuns, aceasta își încolăcește picioarele în jurul lui, și acesta o lipește de copac, sărutând-o și frământându-i sânii. Dumnezeuule mare, ăștia mai au un pic și fac sex de față cu noi! În mod clar, dacă nu se opresc, o să dau la boboci. Știți ce este cel mai ciudat? Parcă m-aș uita la mine și la Dimitri! Nu se mai termină odată chinul acesta? Îmi vine să vomit, doar imaginându-mă că aș face așa ceva cu monstrul ăsta de Dimitri, da' păi când îmi și aduc aminte că a fost atât de aproape de a mă viola. Dacă nu o să-l mai văd vreodată, o să fiu cea mai fericită.

Diego își drege glasul, pentru a-i face să se oprească, și funcționează. Aleluia, mai este și el bun la ceva.

Nu mai apuc să mai aflu alte detalii, căci a sosit timpul. Luna plină este pe cer. S-a terminat! Costi, unde ești?

— A sosit timpul, Alexa. Îmi pare rău că a trebuit să fie așa.

Se îndreaptă spre mine, având în mână un pumnal, exact același pumnal folosit în toate ritualurile. Știu căci am văzut fiecare crimă în parte. Mi s-a terminat timpul, îmi pare rău că nu am apucat să îmi iau adio de la cei dragi...

Îmi rupe bluza, iar după ce mă contemplează un moment, văd un strop de părere de rău în ochii lui. Ridică pumnalul în aer, pregătindu-se să mi-l implanteze în inimă. Mă uit direct în ochii lui, dacă mă va omorî, măcar amintirea asta să îl bântuie mereu...

Nu apucă să folosească pumnalul, căci dintr-o dată se aud urlete de peste tot. Imediat apar de nicăieri zeci de lupi, repezindu-se la ei. Primul care pică este Dimitri, ce este aruncat cât mai departe de mine de către lupul alb. Este un haos total pretutindeni. Nu mă pot mișca pentru a vedea toată scena, dar din câte văd și aud, este un adevărat măcel.

Nu mai apuc să mă gândesc, căci îl aud pe Costi strigându-mi numele și imediat apare în dreapta mea. Încep să plâng imediat cum îl văd. Îmi taie cătușele de la mâini, și mă ridică. Imediat îmi sar în brațe și încep să plâng. Tot șuvoiul de lacrimi, care l-am ținut în mine până acum, îl vărs. S-a terminat! În sfârșit, sunt liberă, și în brațele bărbatului pe care îl iubesc. După ce vede că m-am mai calmat, îmi zice:

— Iubita mea, te-am găsit! Spune-mi că ești bine.

— Sunt bine, iubire, ați ajuns la timp.

Mă uit în ochii lui, și nu apuc să mai zic nimic, că îmi aud iar numele strigat, de data asta de către Ana și Georgiana. Când le văd, încep iar să plâng. Sar de pe altar și fug spre ele. Le iau în brațe, ele la rândul lor îmbrățișându-mă și începem să plângem. Nu îmi vine să cred că le văd iar, că am apucat să le strâng în brațe.

Când, într-un final, reușim să ne oprim din plâns, le zic:

— Nu aveți idee cât de mult mi-am dorit să apuc ziua în care să vă strâng din nou în brațe.

Ăsta este adevărul, nici măcar nu știu dacă lupta s-a sfârșit sau nu, tot ce contează acum pentru mine e că mi-am recuperat sora. Mă uit mai atent la ea, și îi văd cearcănele de la ochi, semn că nu a avut liniște, cât timp am fost plecată de lângă ea. De aș fi putut s-o scutesc de această suferință, de acest nou chin. Îmi imaginez prin ce a trecut, fiindu-i teamă că o să mă piardă, unica familie ce i-am mai rămas... acest lucru l-am simțit și eu!

O țin strâns în brațe, nevrând să îi mai dau drumul, dar când îmi aud numele strigat, nu am de ales.

Mă întorc spre persoana care mi-a pronunțat numele și rămân cu ochii cășcați. În fața mea este un bărbat extrem de frumos, completamente gol! Încerc să închid gura, mai ales când văd privirea lui Costi. Un amestec de supărare și furie, văzându-mă că mă holbez așa la alt bărbat gol, în afară de el. Înghit în sec, spunând:

— Iubire, în fața mea este cumva un bărbat superb, complet gol? Nu ar fi trebuit să zic și superb, nu? De-abia când văd privirea criminală care mi-a trimis-o, mi-am dat seama de prostia care am zis-o.

— Superb, huh? Superb?! Îți arăt eu ție ce înseamnă superb, diavoliță ce ești!

Nici nu mai apuc să reacționez, căci își izbește buzele de ale mele. Ce dor îmi fusese de gustul lui. Ne sărutăm ca și cum ziua de mâine nu ar mai exista, și exact asta am învățat în zilele astea cât am fost captivă. Ziua de mâine niciodată nu ai cum să știi dacă va mai veni, așa că mai bine îți trăiești viața la maxim, fără regrete. Ne despărțim decât când nevoia de aer este absolut necesară.

— Acum, ce mai zici? Mai este superb acel bărbat gol?!
— Care bărbat superb? Nu văd decât unul: pe tine, îi zic.
Afișez privirea mea de îngerăș, poate îl înduplec.

— Nicio șansă prințesă, nu funcționează. Las' că vezi tu diseară ce pățești!

Doar imaginându-mi cum are de gând să mă pedepsească, deja mi se ridică tensiunea! Abia aștept!

Sunt întreruptă din gândurile mele, de un bărbat ce își drege glasul. Este acel bărbat gol de mai devreme.

— Îmi pare rău, Aleasă, că nu am putut împiedica răpirea ta. Nu suntem la fel de puternici când suntem în forma umană, și ei au profitat de acest lucru. Îmi pare rău că nu am fost în stare să mă țin de promisiune, deși tu m-ai iertat.

— Tu ești lupul alb?!

— Da. Numele meu este Gabriel, mă bucur să te cunosc, în circumstanțe mai... umane, îmi zice, afișând un zâmbet dulce. Mai bine nu mă mai gândesc la zâmbetul lui, căci am impresia că iubitul meu mai are un pic și mă ucide.

— Si eu sunt încântată să te cunosc și în astfel de circumstanțe (la acest cuvânt, îl aud pe Costi mârâind, ups, ar cam trebui să am grijă, altfel o încurc).

Mă uit în jur, văzând dezastrul lăsat în urma bătăliei. Îl văd pe unul din oamenii lui Gabriel cum îl ține de ceafă pe Diego. În sfârșit, voi avea parte de dreptate! Dar ceva nu îmi miroase a bine. Unde sunt ceilalți? Da, oamenii lui Dimitri sunt toți morți, leșurile lor dovedind acest lucru, dar el și psihopata aceea care seamănă cu mine, unde sunt? Parcă citindu-mi gândurile, Costi vine lângă mine, luându-mă în brațe pe la spate, zicându-mi:

— Îmi pare rău, Dimitri a scăpat! Nu l-am putut opri, dar îți jur că va veni ziua când îl vom găsi și îl vei face să plătească pentru tot ce v-a făcut.

— Și ea a scăpat, nu?

La întrebarea mea, simt cum rămâne nedumerit.

— Care ea?

— Imaginea mea vie! Exact ca în profeție, iubire. De ai fi văzut-o, ai fi încremenit. E identică mie. Dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi crezut că mă uit în oglindă!

Îi văd pe toți cum rămân pe gânduri, dar nu mai apuc să adaug nimic, căci de nicăieri apare Carmen (ca de obicei, pentru a-mi provoca un infarct, dar de data asta o iert, căci sunt fericită s-o văd).

— Alexa are dreptate, nu este nebună. Cea pe care a văzut-o este printre primele Alese. S-a crezut că este moartă, dar se pare că ne-am înșelat cu toții. Sora mea, va fi o luptă grea: Aleasă contra Aleasă!

Credeam că s-a terminat tot, că pot reveni la o viață relativ normală, dar nu, ceea ce vine... e mult mai grav ca ce am pățit până acum.

Brusc, îmi aduc aminte de Diego. Mă uit în jur să îl caut pe Miguel. Îl văd și merg spre el. Când ajung în fața lui, îl iau în brațe și îi șoptesc:

— Îmi pare tare rău! Știu că e fratele tău și e dureros, de aceea îmi cer iertare pentru ce sunt nevoită să fac. Sper că într-o zi mă vei ierta!

— Mie îmi pare rău! Îmi pare tare rău pentru ce ți-a făcut. Nu am știut, altfel l-aș fi oprit, crede-mă.

— Te cred, de aceea este și așa de greu, Miguel. Dacă nu ar fi fost vorba de tine, prin ce m-a făcut să trec și pentru ce i-a făcut lui Carmen, nu mi-ar fi fost deloc greu să fac ce trebuie.

Poți să îți iei adio de la el. Te rog, nu mă obliga să îl omor de față cu tine.

— Nu este nevoie să îmi iau adio. Acesta nu este fratele meu. De la fratele meu mi-am luat adio de mult!

După ce termină de vorbit, se întoarce și pleacă. Îmi pare tare rău pentru el.

Mă întorc cu fața spre nenorocitul de Diego, și văd tristețea de pe chipul lui, la auzul celor spuse de fratele său. Aproape mi-e milă de el...APROAPE!

Îmi folosesc viteza vampirilor, și cât ai clipi sunt în fața lui.

— Așa voiam să te văd, în genunchi în fața mea! Ți-am zis că va veni ziua când vei plăti pentru ce i-ai făcut surorii mele și mie. Carmen, vino încoace!

Imediat, aceasta mă și ascultă.

— Vreau să fii de față, când o să îi scot inima din piept acestui nenorocit, așa cum a avut grijă să ți se întâmple și ție.

Diego este ținut în continuare de către omul lui Gabriel. Mă așez pe vine, în fața lui și îi zic:

— Spre deosebire de tine, nu te voi tortura! Nu o fac pentru tine, ci pentru fratele tău. Datorită lui o să ai parte de o moarte ușoară, pentru a nu fi nevoit să îți audă strigătele de durere, așa cum mi-ai făcut mie.

Nici nu termin bine de vorbit, că îmi și înfig mâna în pieptul lui, smulgându-i inima. Rapid, fără durere, cum ar fi dorit Miguel! Pentru el am făcut-o, altfel m-aș fi asigurat că va suferi înzecit față de cât am suferit eu și Carmen.

Arunc inima lângă corpul lui fără viață, neavând nici un fel de remușcare. A meritat-o!

Văzând tot dezastrul din fața mea, închid ochii, și cu puterea minții, le dau foc la toate! Neavând ce să mai caut aici, zic:

— Să mergem acasă, ne-am terminat treaba aici.

Plecăm cu toții, Gabriel și haita lui mergând pe drumul lor. Sunt sigură că voi mai avea șansa să îl întâlnesc și să îi mulțumesc pentru că mi-a salvat viața.

Tot drumul am stat pe bancheta din spate a mașinii, stând în brațele lui Costi. Ce bine este, mi-a fost dor de această senzație.

Nu știu când am ajuns acasă, căci stând în brațele iubitului meu, simțindu-mă în siguranță pentru prima dată după atâta timp, am adormit, uitând de tot și de toate. Știu că, deocamdată, o să avem parte de liniștea meritată.

Epilog

Mă trezesc exact așa cum îmi place, în brațele iubitului meu.
Ce mi-aș dori să mă trezesc mereu așa!

El este deja treaz, stând pe o parte, rezemat în mână,
privindu-mă. Ahh, în ce fel mă privește, mi se topește inima.
De ar putea să privească în sufletul meu, să vadă cât de mult
îl pot iubi...

— 'Neața, prințesă, îmi zice, cu zâmbetul lui strâmb, ce îl
ador.

— ' Neața, iubire. De ce mă privești? Să vezi mai bine cât de
oribilă sunt? Să vezi cum m-au desfigurat nenorociții ăia? Îl
întreb, cu o mare tristețe în voce.

Văd iritarea de pe chipul lui, dar se calmează și îmi zice:

— Alexa, când o să înțelegi că te iubesc oricum? Chit că ai fi
desfigurată, grasă, tot te-aș iubi, deoarece eu nu iubesc fizicul
tău, eu iubesc ființa ta, sufletul tău! Iubesc tot ce reprezinți.
Nu ești desfigurată, ai puterile noastre de vindecare rapidă,
până la sfârșitul zilei, o să fii ca nouă. Înțelege o dată pentru
totdeauna că te iubesc!

Imediat cum își termină discursul, mă mângâie pe chip,
făcându-mi câteva lacrimi răzlețe să îmi curgă pe obraz, dar
și să simt binecunoscuții fiori. Doamne, cât îl pot iubi!

— Și eu te iubesc, motănel! Iubesc tot la tine, inclusiv
atitudinea asta arogantă a ta, ce uneori îmi dă dureri de cap.
La auzul vorbelor mele, imediat începe să râdă. Când
termină, spune:

— Vezi, ne potrivim, până și la acest detaliu semănăm.
Ce să zică și el? Auzi, că semănăm, ha! Nu sunt nici măcar pe jumătate cât el de arogantă și modestă.

— Tot vorbind de faptul că ne potrivim, ce zici, îmi dai un răspuns?

Îl văd că se dă jos din pat, așezându-se în genunchi, în dreapta mea.

— Răspuns la ce, iubire?

Privirea lui se îndreaptă spre mâna mea.

Mă uit în locul unde privirea lui zăbovește și rămân cu gura căscată. Imediat începe să-mi tremure tot corpul, de emoții cred. De aș vrea să vorbesc acum, nu cred că aș putea!

Pe mâna stângă, pe inelar, se află un inel. Un superb inel. De logodnă? Este din aur alb, în mijloc tronând un superb diamant, de formă rotundă. Un inel atât de finuț, exact cum îmi place. Uitându-mă la el, lacrimi încep să îmi curgă pe obraz. Oare este adevărat, sau visez? Imediat cum îmi termin gândul, Costi mă ciupește de braț. Auch!

— Asta a fost, ca să îți dai seama că nu visezi! Deci?

Răspunsul meu unde este?

Mă uit la el, de la el mă uit la inel și înapoi. Răspunsul îl știu deja, dar nu știu dacă sunt în stare să îl formulez, mi-ar tremura vocea. Îmi îndrept din nou privirea spre Costi, cu lacrimi încă curgându-mi pe obraz, și îi zic:

— DA! De un milion de ori da! Te iubesc, motănel!

Imediat cum îmi aude răspunsul, urlă un da, de cred că l-au auzit toți din casă, și sare în pat, postându-se deasupra mea, zicându-mi:

— Te iubesc, pisicuța mea!

Auzindu-l, mi se topește inima. Și când mă gândesc că înainte uram când folosea acest apelativ, iar acum îl ador...

Mă sărută, un sărut atât de dulce și plin de dragoste, de mi se cutremură tot corpul. Îl iubesc, și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi l-a scos în cale. Chit că a fost în niște circumstanțe atât de dureroase!

— Te vreau, pisicuțo, te vreau atât de tare, încât doare!

— Atunci ia-mă, motănel, poți face ce vrei cu mine, sunt a ta! Cum îi dau răspunsul, tricoul deja zboară de pe mine.

Știți ce mi se pare cel mai amuzant? Acest bărbat al meu, absolut superb, m-a cerut în căsătorie în boxeri, iar eu fiind îmbrăcată numai cu un tricou de-al lui, dar știți ceva? Nu mi-aș fi dorit o altfel de cerere în căsătorie, aceasta a fost perfectă!

Începe să îmi frământa sânii, ca de obicei scoțând un geamăt prelung de la mine. Offf, cât îl pot iubi și dori!

Mă sărută pe gât, în timp ce degetele lui se joacă cu sfârcurile mele. Simt fiori în tot corpul, iar pe el îl simt cum zâmbește când își dă seama ce efect are asupra mea. Afurisitul meu!

Coboară cu sărutările, până ajunge la sâni. Se uită la mine, zâmbindu-mi, un zâmbet plin de dragoste, după aceea îmi ia un sfârc în gură, tachineându-l. Încep să gem de plăcere! Trece la celălalt sân, aplicând același tratament, și înnebunindu-mă. Îi zic că nu mai pot, că îl vreau și el dă din cap, în semn de negație, transmitându-mi că nu așa de repede. Serios? Mai are de gând să mă tortureze mult?

Coboară cu sărutările tot mai jos, acoperindu-mi tot corpul cu ele, începând să tremur toată. Doamne, ce efect are acest bărbat asupra mea. Într-un final, ajunge cu gura la feminitatea mea. Deja știu ce o să urmeze, și oftez de plăcere.

Mă sărută, în acel moment, încordându-mă mai mult spre el, cerându-i mai mult. Îmi desparte faldurile feminității, începând să lingă, în timp ce degetul lui intră în mine. Încep

să gem mai tare, deja nu știu cât o să mai pot rezista! Scoate degetul din mine și își introduce limba, făcând mișcări de dute vino, înnebunindu-mă. Nemairezistând, îmi dau drumul, urlând de plăcere când m-am eliberat. Logodnicul meu zâmbește, știind că el este singurul care ar putea să mă facă să mă simt așa. Se postează iar deasupra mea, sărutându-mă, demonstrându-mi prin gesturi, cât de mult mă iubește.

Îl dau la o parte de pe mine, postându-mă deasupra lui, zicându-i că acum e rândul meu. Face ochii mari, și înghite în sec. Nu este obișnuit să preiau controlul, este obișnuit ca el să îl dețină. Pe de altă parte, știu că i-ar place să mi-l cedeze mie din când în când. Știind că nu va sta liniștit, întind mâna în stânga lui, deschid sertarul și scot de acolo... o pereche de cătușe mov. Le găsisem într-o zi când făcusem curățenie.

Chiar nu vreau să îmi imaginez cu cine și în ce fel le-a folosit, știu doar cum o să le folosesc eu. Nedându-i șansa să se opună (deși nu prea cred că ar comenta), i le pun la mână, asigurându-mă că este bine legat de pat.

Îi zâmbesc pervers, în anticiparea a ce îi voi face, iar el înghite în sec.

Încep să îl sărut pe frunte, pe nas, mușcându-l un pic, pe pleoape. După aceea încep să mă joc cu pielea de pe gâtul său. Îl sărut, îl mușc, îl sug, după care îl sărut din nou. De data asta, eu sunt cea care scoate geamăt de plăcere de la el. Îi zâmbesc, transmițându-i că de-abia am început.

Cobor cu sărutul pe maxilar, de asemenea mușcându-l (ce pot să zic, sunt într-o stare sadică azi).

Încep să îl sărut pe piept, în același timp, mângâindu-l și zgâriindu-l cu unghiile mele, scoțând încă un geamăt de la el. M-am udat toată iar, doar știind că îi provoc plăcerea care și el mi-o provoacă mereu. Cobor tot mai jos, până ajung la

boxeri. Îl privesc în ochi, zâmbindu-i pervers, în timp ce mă descotorosesc de ei.

Imediat cum i-i dau jos, văd dorința lui pentru mine. I-l iau în mână, mângâindu-l, iar Costi închide ochii de plăcere. Îl masez, până văd că devine și mai tare până acum. Dorind să îi provoc aceeași plăcere care și el mi-a provocat-o, nu mă opresc la masat. Cu ajutorul limbii, trasez cerculețe pe capul penisului său, înnebunindu-l. Îl ling pe toată suprafața, de jos în sus, și când văd că dorința este din ce în ce mai mare, îl iau în gură, sugându-l, și introducându-l din ce în ce mai mult. Mă mișc din ce în ce mai repede, pe toată suprafața lui, de sus în jos, până simt că nu mai poate. Mă uit în ochii lui, făcându-i semn că este ok, și își dă drumul. Când termină, mă plasez iar deasupra lui, sărutându-l. Îi apuc mădularul și îl introduc în mine, primindu-l cu plăcere. Încep să mă mișc, la început încet, făcând cerculețe, pentru a-l înnebuni și mai mult, astfel scoțând un geamăt prelung de la el, iar apoi încep să mă mișc din ce în ce mai repede. Când simt că nu mai pot, îmi folosesc puterea minții și îi deschid cătușele, el imediat repezindu-se asupra mea. Se pune deasupra, sărutându-mă și mișcându-se în mine, din ce în ce mai repede, și implantându-se din ce în ce mai adânc în mine, știind că acest lucru mă înnebunește. Îmi frământă sânii, în timp ce mișcărilor lui devin și mai accelerate, iar când deja simțim că nu mai putem, ne dăm drumul în același timp, strigându-ne numele. Se prăbușește asupra mea, gâfâind iar eu încă tremurând, în urma plăcerii. Într-o zi acest bărbat mă va omorî, dar ce moarte frumoasă aş avea!

Mă sărută pe frunte, zicându-mi:

— Te iubesc, Alexa. Abia aștept să te fac soția mea.

— Și eu te iubesc, și abia aștept să fiu soția ta.

Se întinde pe spate și mă trage în brațele lui. Oftez de plăcere, îmi place la nebunie să stau așa, mă simt în siguranță.

— Iubire, de unde ai știut să mă ciupești?

Începe să râdă la auzul întrebării, iar când se oprește, îmi zice:

— Mă întrebam cât o să-ți ia să îmi pui întrebarea. Adevărul este, că de atunci, de la atacul din club, când ți-am dat sângele meu, s-a creat o conexiune între noi. De atunci, simt când ești în pericol, când ești fericită, îți cunosc gândurile, și ce îmi place când simt cât de excitată ești!

Fac ochii cât cepele, mai ales la ultima sa afirmație.

Afurisitul! Când eu credeam că nu mă poate citi, și credeam că îmi pot ascunde bine sentimentele mele pentru el, deja le știa? Norocul lui că îl iubesc, astfel si-o lua!

— O da! Țsta e norocul meu, astfel mă prăjeai până acum. Dându-mi seama că mi-a ascultat gândurile, îi dau un pumn în stomac, zicându-i:

— Dacă mai îmi asculți gândurile fără permisiunea mea, te bat! Poate nu pot să te prăjesc, căci te iubesc, dar asta nu înseamnă că nu îți pot cottonogi fundul, așa că nu mă provoca!

Începe să râdă și când termină, mă sărută, un sărut atât de sălbatic, încât cred că o să mă preling pe această lenjerie de pat!

— De aceea te iubesc, pentru că ești drăcoasă, și dulce în același timp. Ești atât de schimbătoare, încât nu pot ține pasul cu tine, dar să fiu al naibii de nu mă excit! Mă înnebunește această calitate a ta de a mă lua mereu prin surprindere. Te iubesc, soția mea!

— Încă nu sunt soția ta, nu uita acest mic detaliu!

— Încă nu, dar imediat ce or să fie gata toate actele, ne vom căsători!

La auzul vorbelor sale, sar în fund, urlând:

— Ce? Ai înnebunit? Așa de repede? De ce? Durează enorm de mult timp să plănuiești o nuntă, nu ești sănătos la cap.

— Pregătirile sunt aproape gata, iubire, de aceea există Alex în viața mea. Pune-o să îți pregătească o nuntă fulger, și nu te va dezamăgi! Mai ales când are ca asistente, pe Ana și Georgiana!

— Dar...

— Ascultă-mă! Știi ce am învățat în urma răpirii tale? Că viața este scurtă, trebuie trăită la maxim. Mi-am dat seama că te iubesc mai mult decât propria viață, și că nu aș putea trăi într-o lume fără tine. Nu vreau să mai irosim timpul degeaba, nu avem de unde ști ce se va mai întâmpla. Vreau să fii soția mea, este tot ce îmi doresc de la viață, o familie cu tine. Deci, ce zici? Ești de acord să fii soția mea, cât de repede posibil? Cu lacrimi în ochi, dau din cap în semn că da, căci vocea deja mi-a pierit. Afurisitul meu, mereu obține ce vrea, deși nu mă pot plânge. Îl iubesc atât de mult, încât m-aș căsători cu el și acum, în pijamale. El e tot ce îmi doresc!

A trecut o săptămână de la cererea în căsătorie, o săptămână plină de agitație și emoții. Nici acum, nu îmi vine să cred ce se întâmplă: eu, Alexa Nițu, mă mărit. Pe deasupra, nu mă mărit cu un bărbat normal, ci cu un vampir, și unul sarcastic pe deasupra. Dacă în maxim o lună nu ne vom omorî, e bine. La acest gând, încep să zâmbesc, privindu-mă în oglindă,

nevenindu-mi să cred că eu sunt acea femeie care mă privește. Fetele mele au făcut o treabă foarte bună cu mine, nici nu mă recunosc.

— Oh, zici că ești o prințesă! îmi zice Ana și aproape că plânge. Hello, parcă eu eram cea care ar fi trebuit să începă să se isterizeze și să plângă, nu? Îi zâmbesc, știind că mă iubește enorm de mult, la fel cum o iubesc și eu. De aceea plânge de fericire pentru mine, deși dacă stau bine să mă gândesc, văd și tristețe în ochii ei. Probabil pentru că amintirile au năvălit asupra ei, din cauza nunții.

— Hey, prințesa mea, ia zi-mi, care este adevăratul motiv pentru care plângi? Știi că îmi poți spune, nu?

Îi văd surprinderea de pe chip, probabil nu se aștepta să îmi dau seama. Văd ezitarea din ochii ei, se întreabă dacă să îmi zică sau nu, nu care cumva să îmi strice ziua.

— Nu am nimic, Alexa. Sunt bine, doar emoționată pentru tine, atât.

— Nu mai minți. Spune-mi odată ce ai. Știi că o să stau numai cu gândul la tine dacă nu îmi zici, nu?

Îi văd din nou ezitarea în ochi, dar până la urmă decide să îmi spună:

— Sunt un pic tristă, recunosc. Nunta ta mi-a adus aminte de a mea, implicit de el...

După ce termină de vorbit, își apleacă capul, având ochii plini de tristețe.

O iau în brațe, încercând să o alin, deși știu că nu am cum. Îmi imaginez că și eu aș fi distrusă dacă l-aș pierde pe Costi. Poate înainte nu aș fi înțeles destul de bine, dar acum da. Să iubești în asemenea fel și dintr-o dată, să îți fie smulsă acea iubire, persoana fără de care simți că nu poți respira.... e groaznic numai când îmi imaginez, dar păi să și trec prin așa

ceva, cum a pățit sora mea. De-abia acum realizez cât de puternică este. Nu știi dacă eram în locul ei, dacă aș fi rezistat. Să îmi pierd și soțul și sora în aceeași zi, pe urmă să mă scufund într-o lume pur și simplu fantastică. Pe deasupra să fiu aproape de a-mi pierde și singura rudă care mi-a mai rămas... Chiar o admir că încă mai este pe picioare.

— O să fie bine, ai să vezi. Cu trecerea timpului, durerea o să fie mai mică, încât o să simți că poți respira din nou. Ai să vezi.

— Crezi? Nu sunt prea sigură.

— Așa o să fie, crede-mă.

Îmi zâmbește și îmi zice:

— Mă duc să văd dacă sunt toți pregătiți, și pe urmă o să vin să te iau, ok?

— Ok.

În caz că vă întrebați, Ana este în această zi și domnișoara mea de onoare și mă conduce și la altar, în locul tatălui nostru. Ce pot să zic: o fată specială o să aibă o nuntă specială, nu?

Mă mai uit încă o dată în oglindă și mă minunez. Am părul încrețit, jumătate din el prins într-un fel de coc, cealaltă jumătate fiindu-mi lăsat liber pe spate. Bretonul este lăsat într-o parte, pe partea dreaptă, astfel scoțându-mi ochii și trăsăturile mai bine în evidență. Machiajul nu este unul pompos, deși sunt mireasa. Nu am vrut să am parte de unul din acele machiajuri special concepute pentru mirese. Sunt machiată într-un mod natural, fiind dată la ochi cu o nuanță nude, ușor strălucitoare, ochii fiindu-mi conturați cu negru, astfel părând mai mari. În rest am fost dată decât cu fond de ten și perle. Atât, îmi este suficient. Oricum, se zice că fericirea este fardul femeii, și la cât de fericită sunt acum, nici

nu mai era nevoie de machiaj. Iar de rochie ce să mai zic? Este superbă. Nu este foarte stufoasă, căci nu îmi plac așa, mereu mă întrebam cum pot respira și mișca miresele în rochii atât de pline. Este normală, având bretelele din danteluță albă, fină, iar spatele este pe jumătate gol. Mă face să arăt ca o prințesă, dar în același timp este și foarte sexy. Pe deasupra materialului rochiței, mai este și danteluța fină, la fel ca la bretele. Stă foarte bine pe mine, mă simt comod în ea și pe deasupra, mă reprezintă. Am făcut o alegere bună! Mă mai admir încă o dată, deoarece mi-am adus aminte de o vorbă spusă mai demult de o prietenă veche: *"Alexa, în ziua nunții tale, înainte de a merge spre altar, pentru a începe o viață nouă, uită-te în oglindă. Holbește-te dacă vrei, și cât timp vrei, căci așa ca în acea zi, nu o să mai fii: o adevărată prințesă"*.

Înainte de a merge spre viitorul meu soț, pentru a începe o nouă viață, știu ca este necesar să fac pace cu trecutul.

Îmi ridic ușor de rochie (nu de alta, dar nu vreau să cad în cap, tocmai în ziua nunții), și mă duc în grădina din spate, încercând să nu mă fac observată.

Când ajung, trag adânc aer în piept, și strig:

— Gabriel! Vino, te rog. Știu că ești aici, te simt. Vreau să vorbim.

Aștept, să văd dacă mă ascultă, și într-un final, iese din ascunzătoare.

— Wow, ești într-adevăr superbă, chiar ca o adevărată prințesă. Nu că nu te-ar ajuta și tiara de pe cap.

— Mulțumesc, ești un drăguț.

Îi văd surprinderea de pe chip, la auzul vorbelor mele. Ce o gândi, că am înnebunit definitiv de îi vorbesc așa calm și frumos?

— Hmmm, unde este adevărata Alexa și ce ai făcut cu ea?
Sigur nu ești dublura ei?

Mă bufnește râsul, dar nu din cauza subiectului, căci încă mă trec fiorii numai când mă gândesc că dezaxata aceea este în libertate. Nu de aceea râd, ci din cauză că este haios. Mă mir cum de nu am observat până acum? Până la urmă, îmi răspund singură la întrebare: pentru că am fost atât de axată pe răzbunare, încât nu am observat că și el a fost la fel de victimă ca noi. Practic a fost obligat de Bătrâni pentru a face ce a făcut!

— Eu sunt, stai liniștit. Oricum, nu cred că v-ați da seama de diferență, dacă s-ar întâmpla vreodată să apară în locul meu.

— Nu fi atât de sigură. Te-am urmărit atâta timp, încât credemă când îți zic, că mi-aș da seama. În fine, presupun că ai avut un motiv pentru care m-ai strigat.

— Da. Vreau să îngropăm securea războiului. M-am săturat să țin ură, mai ales când, într-un final, mi-am dat seama că nu ai nicio vină. Tu și oamenii tăi ați fost la fel de victime ca noi.

Nu este nevoie să îți zic cine sunt adevărații vinovați, nu?

Îi văd tristețea de pe chip, și îmi pare rău că nu am observat până acum. Și el suferă după urmările din acea seară, de ceea ce a fost obligat să facă.

— Chiar ești în stare să mă ierți, Alexa? Sau o zici doar așa, ca să mă simt bine?

— Îți jur! Ultimele evenimente din viața mea, m-au ajutat să îmi dau seama de multe lucruri și de multe greșeli care le-am făcut. Știu că e greu de crezut, dar nu sunt perfectă.

La auzul ultimei propoziții, începe să râdă și zice:

— Nici modestă, chiar deloc!

— Hey, ce-i al meu e al meu! Sincer acum, lăsând gluma deoparte, vreau să încercăm să lăsăm trecutul deoparte și să

încercăm să fim prieteni. Vreau să începem cu dreptul în această nouă etapă a vieții noastre. Crezi că o să reușim?

— S-ar putea. O să aflăm dacă încercăm, nu? Dar sora ta?

— Sora mea te-a iertat dinaintea mea, stai liniștit. Eu am fost cea care am fost încăpățânată. Vreau să te rog ceva, așa ca o dovadă a noii noastre înțelegeri.

— Okey, zi-mi cu ce te pot ajuta.

— Adună-ți haita și veniți la nunta mea. Dacă nu ați fi fost și voi, nu eram aici, căsătorindu-mă cu bărbatul pe care-l iubesc.

Văd surprinderea de pe chipul său și mă abțin să nu zâmbesc.

— Ești sigură?

— Da. Știu că e prea din scurt, dar sper că o să puteți reuși.

— Dar soțul tău? De fiecare dată când simte că un bărbat se apropie de tine, e mai rău ca un dulău care își păzește osul. Instantaneu încep să râd, când imi imaginez ceea ce a zis. Mă chinui să mă opresc și îi zic:

— Sunt sigură. Vrea doar să mă facă fericită și știe că aş fi, dacă ați veni. Deci?

Stă un pic pe gânduri și într-un final acceptă.

Pleacă, pentru a avea timp să îi pregătească și pe băieții lui.

Rămân încă un pic, contemplând peisajul, amintiri de la primul antrenament cu el, apărându-mi în fața ochilor, făcându-mă să râd. Sar speriată, când dintr-o dată aud vocea surorii mele, Carmen:

— Mă bucur pentru tine, surioara mea. Mă bucur atât de mult că ai găsit puterea să faci pace cu trecutul, pentru un viitor mai luminos.

— Ai ascultat tot să înțeleg.

Îmi face semn din cap că da, și continui:

— Oare, Carmen? O să avem un viitor luminos, cu acești psihopați în libertate?

— Ai încredere, o să fie mai bine. Așa cum o parte din profeție s-a îndeplinit, așa va fi și cu restul. Trebuie doar să avem răbdare. Va veni și ziua în care vom trăi în pace. Acum, mișcă-ți fundulețul în living, că te așteaptă Ana.

— Gata, șefa!

Ajung și o găsesc pe Ana foarte agitată. Când mă vede, începe o adevărată tiradă.

— Unde naibii ai fost? Te-am căutat peste tot. I-am zis și lui Costi, crezând că ai fugit, dar în mod surprinzător, era foarte calm, zicând că o să apari curând.

Afurisitul meu a ascultat întreaga conversație, de era așa calm.

— Acum sunt aici, așa că să mergem să mă dai bărbatului visurilor mele. Abia aștept luna de miere.

Începem amândouă să râdem, și într-un final pornim spre altar. Cununia are loc în grădina enormă de pe proprietatea viitorului meu soț, căci este o adevărată priveliște de basm, flori peste tot. Am impresia, când vin aici să mai contemplez, că acest loc nu a fost niciodată atins de vreun om.

La apariția noastră, toți invitații se ridică în picioare, iar iubirea mea se întoarce spre mine. Văzându-mă, îi apare pe chip zâmbetul acela strâmb al lui, ce-l ador, conținând un amestec de dragoste, mândrie, infatuare (doar nu putea să lipsească acel orgoliu mare al lui, nu?). Zâmbesc, începând să merg spre el. Mă opresc brusc, când în fața mea, la câțiva metri văd trei persoane. Sunt cei trei Batrâni, care au luat parte la ceremonia mea de înmânare al colierului. Imediat, tensiunea îmi sare în aer și văd roșu în fața ochilor. Aud vocea lui Costi în capul meu, zicându-mi:

— *Alexa, te rog, nu face scandal. Știu că nu îți convine să îi avem aici, dar nu aveam de ales. Conform legilor noastre, este obligatoriu ca ei să fie aici, pentru a primi binecuvântarea lor. Te rog, calmează-te. Îți dau un pont: gândește-te la mine, fiind dezbrăcat, gata de a face prostioare.*

La auzul cuvintelor sale, îmi dau ochii peste cap și zâmbesc. Numai el ar putea, în câteva secunde, să mă calmeze. Totuși, înainte de a porni spre el, am ceva de făcut.

— Ana, mergi cu mine către cei trei Bătrâni, dar orice ai auzi, nu vei interveni, ok?

— Ok.

Îi văd nedumerirea de pe chip, dar nu întreabă nimic.

Când ajung în dreptul lor, îmi încep tirada, desigur pe un ton mai șoptit, ca să nu atrag atenția.

— Nu știu cum de aveți neobrăzarea de a apărea azi aici, dar trebuie să vă zic ceva, pentru a putea s-o iau de la capăt. Știu ce ați făcut, știu că voi sunteți responsabili de ce s-a întâmplat cu familia mea. Din păcate nu pot face nimic în privința asta, căci avem nevoie de voi. Dar țineți minte un lucru: dacă vreodată vă veți mai lega de familia mea, vă jur că vă distrug pe toți, de la a la z, fără a mai ține cont de nimeni și de nimic. Ați înțeles?

Îi văd înghițind în sec, dar aprobă toți, dând din cap. Bun!

Acum, e timpul să încep o nouă viață. Ana nu zice nimic, căci știe că vom vorbi la momentul potrivit.

Pornește muzica miresei, noi pășind pe covorul roșu. Mă uit adânc în ochii viitorului meu soț, gândindu-mă cât de fericită sunt, cât de norocoasă că l-am găsit! Acest bărbat este peticul meu, sufletul meu pereche, ce mă completează, ce mi-a redat sufletul și liniștea sufletească.

Sunt gata! De azi, încep o nouă viață, alături de el. Ce mai îmi rămâne de făcut? Să mă rog lui Dumnezeu să nu ajungem să ne omorâm, cel puțin nu din prima lună!

Sfârșitul Primului Volum!